

QUÁCH

WWW.BOOKAHOLICCLUB.COM

KINH

MIỀN

nhân phẩm

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

UOOCUOC

VÔ CỰC

QUÁCH KÍNH MINH

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Lời giới thiệu](#)

[Hồi mở đầu](#)

[Khởi](#)

[Hồi thứ nhất](#)

[Nhật trú](#)

[Hồi thứ hai](#)

[Cực lạc](#)

[Hồi thứ ba](#)

[Thiên Vũ](#)

[Hồi thứ tư](#)

[Côn Lôn](#)

[Hồi thứ năm](#)

[Đêm cuồng](#)

[Hồi thứ sáu](#)

[Tuyệt đẳng](#)

[Hồi thứ bảy](#)

[Dời sao](#)

[KẾT](#)

[Vô Cực](#)

[Quách Kính Minh chuyển thể "Vô cực" thành tiểu thuyết](#)

[Quách Kính Minh - thành tựu của giới trẻ Trung Quốc](#)

[Quách Kính Minh: Thiên tài hay "Vua đạo văn"](#)

[Nhà văn triệu phú trẻ dính nghi án đạo văn mới](#)

["Bi thương" - tiểu thuyết trưởng thành của Quách Kính Minh](#)

[Nhà văn 8X Trung Quốc - thế hệ vàng xỉn màu](#)

[Cuộc chiến của định mệnh và tình yêu trong 'Vô cực'](#)

[Vô Cực gây ấn tượng tại Cannes](#)

[Hong Kong: Vô Cực là 1 trong 4 phim gây thất vọng nhất năm](#)

[Trương Bá Chi kể chuyện làm phim 'Vô cực'](#)

Lời giới thiệu

Tên sách: Vô Cực

Tác giả: Quách Kính Minh

Nhà xuất bản Hội Nhà văn

Khúc ca bi tráng về cuộc chiến với định mệnh, làm bật nổi niềm kiêu hãnh và sức mạnh tình yêu nơi con người.

Văn chương, đôi khi không nhất thiết phải chuyển tải một tư tưởng lớn lao, một ý nghĩa giáo dục sâu xa nào đó. Viết văn, đôi khi chỉ là cuộc chơi chữ nghĩa, thỏa mãn khao khát được tung ra một ma trận chữ, đáp lại trí tưởng tượng vẫn gào thét trong ta, được bày binh bố trận đội quân hình ảnh tinh nhuệ. Lối viết này tạo nên sức hút mãnh liệt với độc giả trẻ, bởi mỗi tác phẩm thực sự là một cuộc phiêu lưu kỳ thú. Vô Cực của Quách Kính Minh là một tác phẩm như thế.

Vô Cực là một không gian kỳ ảo giúp con người thấy trước những suy biến của vận mệnh, từ đó nảy sinh khao khát sửa đổi nó và nhận lấy cái chết như một hậu họa tất yếu. Cuốn tiểu thuyết của Quách Kính Minh kể về hành trình chống lại Vô Cực của ba nhân vật chính. Một đại tướng quân Quang Minh bách chiến bách thắng của Nhật Trú Thành, một Vô Hoan Bắc tướng công của Cực Lạc Cung vang danh thiên hạ với bí kíp Dịch Động Thuật, một Bạch Dực của Thiên Vũ Lâu khiến cả kinh thành điên đảo vì nhan sắc và phép thuật. Thay vì xưng hùng xưng bá hay tranh giành chức minh chủ võ lâm, bộ ba nhiều ân oán ấy đối đầu vì ngôi báu. Sau những cuộc tàn sát đẫm máu, sau những mưu ma trước quỷ, sau những hoán đổi bất ngờ giữa người tốt kẻ xấu..., cả ba đều bị

tiêu diệt như Vô Cực đã định đoạt. Câu chuyện kết lại với hình ảnh Côn Lôn, người nô lệ nước Tuyết, kẻ sống sót duy nhất nhờ nỗ lực cuối cùng của Bạch Dực, kiên quyết đi ngược con đường số mệnh, dù biết, mình có thể là người thứ 1.000 chết dưới năng lượng khổng lồ của Vô Cực.

Vô Cực được coi là thể nghiệm mới của Quách Kính Minh trong lĩnh vực tiểu thuyết võ hiệp. Bí kíp của các nhân vật là bùa chú, sức mạnh của họ là những mê trận và giao đấu là cuộc chiến sinh tử để phá vỡ những bùa chú ấy. Bỏ lại đao kiếm, lựa chọn bùa thuật, Quách Kính Minh đã đem đến cho người đọc một ấn tượng độc đáo, vừa lãng đãng ma ảo, vừa huyền hoặc âm u, có khi lại bùng lên dữ dội như một cơn bão lửa. Quách Kính Minh là một trong không nhiều tác giả trẻ mà ngôn từ theo kịp ý tưởng. Trong mỗi hình ảnh, dù lãng mạn, hùng tráng hay bi thương, dù nói về con người hay thiên nhiên, người đọc đều nhận thấy sự dụng công của tác giả để tìm ra lối viết đặc địa nhất. Những trang văn về nhan sắc của Khuynh Thành, về Quỷ Ảnh Thiên Quân trận của Vô Hoan, về Tử Địa Chư Thần của Quang Minh đều là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa trí tưởng tượng bay bổng và một bút lực mãnh liệt.

Vô Cực là tác phẩm đầy rẫy những nhân vật hai mặt, bậc anh hùng đại nghĩa lại hóa kẻ đê tiện tà độc, nhưng không vì thế mà tác phẩm của Quách Kính Minh khiến độc giả lụi tắt niềm tin vào con người. Niềm tin ấy được gửi trọn trong nhân vật Côn Lôn, kẻ duy nhất không màng đến vương quyền, kẻ duy nhất sẵn sàng chết vì Khuynh Thành và cũng là kẻ duy nhất được bậc quốc sắc ấy cứu sống bằng cả tính mạng. Hành trình của Côn Lôn kiên quyết chống lại Vô Cực là khúc ca bi tráng về cuộc chiến giữa con người và định mệnh. Bất hạnh, tai họa, thậm chí cái chết của 999 người đi trước không khiến kẻ sống sót cuối cùng run sợ, bởi hắn là con người và hắn mang trong mình niềm kiêu hãnh của con người: kẻ luôn tin mình có thể thay đổi vận mệnh.

Hồi mở đầu

Khởi

Như đột ngột lóe sáng.

Trong khoảnh khắc, thế giới bóng đêm bị tia sáng rạch một đường. Vết rạch ngày một lớn, ánh sáng từ đó ào ạt tuôn ra, nuốt chửng tất cả bóng tối trên thế gian.

Từ cành cây chết khô, một cánh quạ đen lao vút lên trời.

Lớp bụi dày bám trên cây như bị quất một lần roi da, bay tung lên mờ mịt giữa không khí.

Những biến động thành linh khiến cô bé thêm phần hoảng sợ.

Đồng tử bị ánh sáng xuyên vào, cây cỏ, đất cát căn khô cuộn lên theo trận gió gào rú với muôn lá cờ trận rơi tả.

Gió điên cuồng lồng lộn giữa trời đất.

Cơ hồ muốn vịn cho tầm nhìn cũng phải liêu xiêu.

Vạn vật lòa nhòa đi trong hơi gió, lưu lại được trong thị giác chỉ còn những đường bao quanh đã bị kéo dẫn.

“Đây... chính là... chiến trường chết chóc?”

Nỗi sợ hãi bóp nghẹt con tim.

Theo sau đó là cảm giác cồn cào khủng khiếp.

Nếu đối mặt với cái chết quá một phút, sẽ không bao giờ chịu chết dễ dàng được nữa.

Ngược lại, sẽ càng mãnh liệt thêm khát vọng sống.

Cũng giống sau khi qua cơn trọng bệnh, trong người sẽ có thêm một sức đề kháng đặc biệt.

Bản năng của con người đã giúp lịch sử kéo dài suốt ngàn vạn năm.

Cũng như lúc này, sau khi bị những đầu lâu xác chết la liệt giữa địa ngục trần gian dọa cho tê dại tâm hồn, cô bé bắt đầu lục lọi trong từng xác chết một cách vô cảm. Cái chết đã không còn tiềm ẩn mối đe dọa như lúc ban đầu.

Cô lần tìm giữa muôn vàn xác chết.

Ngón tay lần mò trên từng thi thể. Trẻ... già... rắn chắc... nhũn nhão... Còn có một xác chết treo ngược trên cây, mình vẫn mang bộ giáp trận nặng nề.

Khuôn mặt cô bé trắng nhợt, tê dại trước vô số những xác chết.

Cô tìm trên một cái xác. Mắt cô nhìn dần lên và trông thấy một bãi chiến trường mênh mông, hoang vắng. Lốp lốp xác chết ngổn ngang kéo dài tít chân trời.

Đường chân trời khuất sau những thi thể. Gió tanh nồng, sặc sụa mùi máu.

“Đã... kết thúc chưa?”

Đến khi mò được mẩu lương khô, cô bé mới thở nhẹ ra. Cấu phần bết máu vứt đi, cô tọng mẩu lương khô vào mồm, nhưng rồi lại chần chừ mãi mà chưa nghiêng ngấu nó ra. Sau cùng cô lại nhả ra, nuốt nước bọt, rồi nhét miếng lương khô vào trong áo.

Trong một tích tắc, hình ảnh phía trước mắt cô bé chợt lay động, tất cả đột ngột xoay đảo. Đất trời bỗng lộn ngược.

Đến khi cảm giác đau từ chân lan xuống, cô mới nhận ra mình đã bị trói gọn hai chân, treo ngược lên.

Xác chết mặc giáp treo trên cây động đậy, chưa để cô bé kịp thét lên vì ngỡ quỷ nhập tràng, cái xác đó đã kéo mũ giáp xuống.

Một thiếu niên thanh tú, hơi có vẻ độc ác, khước miệng nhếch lên một cách kì lạ. Hắn bóp mặt cô bé, nói: “Đồ ăn trộm, mày dám động cả đến tao nữa hả?”

“Tôi không”, cô bé vừa giãy giụa một cái, dây buộc đã thít chặt hơn. “Tôi ăn trộm đồ của người chết. Người đâu phải người chết?”

Hắn cướp luôn mẩu lương khô, nét mặt hiện ra vẻ giận dữ: “Còn cứng mồm!”

Hắn xoay tay chuẩn bị ném miếng lương khô đi. “Bọn họ khi còn sống đều là binh sĩ của cha ta, chết đi vẫn là quỷ dưới trướng cha ta. Mày ăn trộm của họ, tức là ăn trộm của cha ta, ăn trộm của cha ta chính là ăn trộm của ta”.

Cô bé nhìn mẩu lương khô trong tay gã thiếu niên, xuống nước nói: “Anh đừng vứt, mẹ tôi đã hai ngày liền không có gì ăn. Bà bị thương. Tôi xin anh, để cho mẹ tôi được ăn một chút. Bà ấy sắp chết mất...”.

Thiếu niên cúi xuống nhìn mặt cô bé: “Cái gì? Thôi được...”.

Nói rồi, hắn vung tay ném mẩu lương khô bay ra xa.

Cô bé nhắm nghiền mắt, hai hàng lệ tuôn trào.

Thiếu niên dường như rất hài lòng, nói: “Nếu ngươi chịu tuân lệnh ta, làm nô lệ cho ta, ta sẽ cho ngươi được ăn”.

Hắn ta cúi sát mặt, kề bên tai cô bé, hơi nóng hơi hổi phả vào tai cô.

“Tôi xin nghe”.

Thiếu niên sững người, đành thả cô bé xuống. Thực tình hắn không ngờ cô lại đồng ý.

Cô bé xuống đến đất. Thiếu niên rút trong áo ra một miếng lương khô to hơn, sạch sẽ, bảo: “Quý xuống, bò qua đây mà nhận lấy!”

Cô bé chẳng nói chẳng rằng, mím chặt môi quý xuống đất rồi bò dần về phía hắn. Cô giờ bàn tay dính đầy máu nhận miếng lương khô. Đúng lúc cầm được vào tay, cô bé bất thần vùng lên xô mạnh vào ngực hắn.

Thiếu niên bị cú huých tức ngực đến mức nghiến chặt răng, nhưng vẫn lệ làng gạt ngã cô bé đang xoay mình tháo chạy.

Cô bé ngậm chặt miếng lương khô, tay vớ được chiếc mũ giáp rơi ra từ cái xác chết bên cạnh liền đập mạnh lên đầu thiếu niên.

Cú đánh khiến hắn không còn sức ngăn cô bỏ chạy nữa.

Sương trắng dày đặc, nặng nề như nước, chòn vờn trong không khí trên bãi chiến trường. Xung quanh là những tiếng quạ kêu sắc nhọn, vang vọng giữa bầu trời trống hoác. Mặt trời cao dần lên. Cái nóng như ngọn lửa, như vuốt sặc, cào dọc vùng đất khô cằn. Đất nứt nẻ, từng vệt, từng vệt.

Cô bé chạy thục mạng về phía trước, thậm chí không kịp gạt dòng nước mắt tuôn trào.

Sau lưng cô là tiếng của thiếu niên đang giận run người, âm thanh đó thần bí như không phải của người có độ tuổi như hắn ta.

“Ngươi là nô lệ của ta. Dù ngươi chạy đến đâu chẳng nữa, ta vẫn tóm cổ ngươi về được”.

Đó là năm 778, lịch Thiên Cực.

Đại hạn hán. Chiến tranh liên miên. Mùi máu tanh bay khắp các miền.

Cái chết lan đến theo mạch núi, theo dòng nước, từng chút từng chút hần xuống những vệt cháy sém trên dặm đường bành trướng của nó.

Gió góp sức vào, cuốn tung mọi thứ, ào ào xô tới như những con sóng thần.

* *

*

Kinh thành. Trầm Nguyệt Hiên.

Trầm Nguyệt Hiên đã rất nhiều năm không nhộn nhịp đến thế.

Dù Trầm Nguyệt Hiên thuộc hàng nhất nhì trong các điểm trọ của kinh thành, nhưng cảnh tượng nhộn nhịp hiện giờ có lẽ mới là lần đầu. Mụ chủ quán không ngơi tay gảy bàn tính. Tiền vào mấy ngày nay khiến mụ cười không ngậm được miệng.

Tất cả đều vì bức cáo thị dán trước cổng Trầm Nguyệt Hiên từ hôm mùng Hai tháng Năm.

Trầm Nguyệt Hiên tuy là điểm trọ, nhưng không khác một vương phủ. Phía sau lầu chính là khu đình viện rộng tới bảy trăm trượng, ở đó nằm xen kẽ bảy tòa biệt viện. Mỗi biệt viện có mười bảy gian khách phòng loại thường, mười bảy gian thượng hạng và mười bảy sáo phòng. Giữa các tòa biệt viện là hồ sen trong thấy đáy, nước hồ thanh khiết cho thấy có bàn tay con người chăm sóc tỉ mỉ hàng ngày.

Hàng đàn chim lượn sát mặt hồ rồi vút qua. Thảng hoặc lại làm kinh động những con cá chép khiến chúng quẫy mình để cuộn lên những xoáy nước tròn.

Có rất nhiều chim trong Trầm Nguyệt Hiên. Rõ ràng cũng là vì có người chăm sóc nuôi dưỡng hàng ngày.

Không ai biết được ở đây có cả thấy bao nhiêu loài chim, bao nhiêu con chim.

Trong mỗi tòa biệt viện đều có một gian chính đường. Bên trong bày biện rất nhiều tranh quý và đồ cổ khiến cho giá trị của nó càng cao gấp bội. Trong mỗi gian đều có bảy người hầu hạ túc trực suốt ngày đêm. Nếu chủ nhân không muốn bị quấy rầy, bọn họ liền lùi ra, bảo đảm xung quanh trong vòng một trượng không có bất kì ai được phép lại gần.

Vì thế, chính đường trong các tòa biệt viện đều trở nên cực kì đắt khách. Nghe nói khi bình thường, nếu muốn được ở loại phòng này đã phải đặt tiền trước ba tháng. Hơn nữa từ ngày đặt tiền, phải chi mỗi ngày một lượng vàng. Vậy mà vẫn không đủ phòng cho khách. Lắm kẻ vì tranh giành được ở trong chính đường, đấu chỉ một đêm, đã không tiếc mồ hôi nước mắt, thậm chí khuynh gia bại sản.

Dù cho rất nhiều người đều có ý muốn ở gian chính đường cao quý đó, nhưng không một ai dám ra mặt cường bạo. Bất kì kẻ nào dám đe dọa bà chủ đều chết ngay trên giường vào sáng hôm sau, tay chân vẫn nguyên xi lành lặn, nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ hãi khủng khiếp.

Vậy nên, kẻ có thể trọ một đêm trong chính đường của mỗi tòa biệt viện đều phải là hàng đại phú đại quý, nếu không cũng phải là những tay dị thường trong giới giang hồ.

Khi bà chủ nhìn thấy tấm thẻ trúc đặt trước gian chính đường trong tay hai gã đàn ông lực lưỡng như trái núi, bà ta lập tức tỏ ra đặc biệt ân cần, trên mặt nở một nụ cười tươi như hoa: “Xin hãy đợi

một chút trong đại sảnh, tôi cho người chuẩn bị chu đáo rồi kính mời các vị đại gia quá bộ sang đó”.

Hai gã không lờ xuôi hai tay, đứng đợi ngoan ngoãn bên bàn, thậm chí không dám ngồi xuống. Chúng không khác gì hai con cừu đã được thuần dưỡng.

Bởi vì chủ nhân của chúng đang ngồi ở đó.

Chủ nhân ngồi, chúng tuyệt đối không dám ngồi.

Dĩ nhiên, chủ nhân chết, chúng sẽ tuyệt đối không dám sống.

Chủ của chúng xem ra là một trang thiếu niên anh tuấn, tuổi trạc mười bảy, mười tám. Mái tóc đen tuyền, đôi lông mày như hai lưỡi kiếm chéch lên phía trên hai thái dương, đôi mắt lớn và dài rất có thần. Từ đầu tới thái dương, có thể nhìn thấy mỗi vật dụng, y trang đều hết sức quý giá.

Bà chủ một mặt kêu tiểu nhị bày biện Tử Tinh viện, một mặt vẫn dán mắt vào tên người ghi trên tấm thẻ trúc đặt phòng.

Ngọc Lộc.

Tiểu hầu gia Ngọc Lộc danh vang thiên hạ. Phụ thân từng là vương gia cự trào, về sau đã lui khỏi cung đình, dời nhà ra ngoài kinh thành.

Tuy vậy, đệ tử thân tín của vương gia vẫn ở khắp trong kinh, thế lực của ông ta không hề kém trước, thậm chí có phần hơn. Hơn nữa, nghe nói khi rút lui khỏi kinh thành, vương gia còn mang theo một gia tài khổng lồ. Bốn chữ “phú khả địch quốc” không đơn giản là một sự ví von. Đương thời, rất nhiều kẻ cũng theo ông ta rời kinh thành. Họ đều là những võ sĩ thượng thặng hoặc những pháp sư khét tiếng.

Ngọc Lộc là con trai nhỏ tuổi nhất, nhưng lại thông minh nhất, lợi hại nhất của vương gia. Luyện võ từ bé, nhưng văn bút của hắn cũng rất tài hoa. Trong nhà còn có ba vị pháp sư hàng đầu của cự trào ngày ngày chuyên tâm truyền thụ cho hắn pháp thuật.

Mười lăm tuổi, Ngọc Lộc tiểu hầu gia đã danh vang thiên hạ.

Chủ quán chưa kịp thông báo cho Ngọc Lộc, Tử Tinh viện đã chuẩn bị xong xuôi. Lời nói chưa ra khỏi miệng, đã thấy từ ngoài cửa bước vào ba người.

Ba kẻ mới đến thực kì lạ. Chủ quán nhìn họ đến ngần người, quên mất chào đón.

Thực ra ba kẻ đó bề ngoài hoàn toàn không có gì lạ, chỉ vì đi với nhau mới thành ra kì quặc.

Hai cô gái nhỏ giống nhau như hai giọt nước, chỉ khoảng bảy, tám tuổi. Một đứa mặc áo dài trắng, một đứa mặc áo dài hồng. Cả hai đều môi hồng răng trắng, tóc tết thành hai bím nhỏ, mười phần đáng yêu. Hai đứa đều hơi cúi mặt, hai má ửng hồng, ra dáng e thẹn và biết điều.

Nhưng đứng giữa hai cô bé là một lão già, tay chống gậy, phải nhờ hai cô đỡ hai bên. Lưng lão già gù tới sát đất, đôi chân run rẩy dường như không đứng vững.

Cảm giác chỉ sơ sẩy là lão già sẽ ngã lăn ra đất.

Ba người như vậy đứng cạnh nhau khiến người ngoài thấy khó hiểu.

Không để cho bà chủ kịp định thần, cô bé áo hồng trông đáng như em, đã tiến tới trước mặt bà ta, cúi đầu nói nhỏ nhẹ chậm rãi: “Xin hỏi, chính đường của bầy biệt viện có còn không ạ?”

Ngọc Lộc ho khẽ một tiếng. Mọi người có mặt đều cười ha ha.

Chủ quán nhìn cô bé, cảm thấy rất thú vị. Mọi người đến đây, thường đều hỏi chính đường phải đợi bao nhiêu ngày nữa mới được thuê. Riêng cô bé này, mới tới đã hỏi còn phòng hay không.

Chủ quán cúi xuống, cười khúc khích nói với cô bé: “Bé à, không còn phòng nào hết. Gian cuối cùng đã bị chàng trai anh tuấn đẩy lấy mất rồi”.

“Ôi, vậy sao, thật đắc lỗi”. Cô bé cúi đầu, lùi lại mấy bước, rồi bất ngờ đi thẳng tới trước mặt Ngọc Lộc.

Cô dừng lại trước mặt Ngọc Lộc, rồi cúi đầu, hỏi nhẹ nhàng: “Xin hỏi, ngài có thể nhường lại gian chính đường đó cho chủ nhân chúng tôi không ạ?”

Thời gian như ngừng lại chừng ba giây.

Tiếng huyền não bên ngoài cổng như lùi ra rất xa.

Ngọc Lộc từ từ quay sang, nhìn vào mặt cô bé. Cô gái nhỏ vẫn cúi đầu. Người trong đại sảnh hết thấy đều dừng tay, đờ đẫn như trúng bùa.

Cô gái nhỏ khẽ vén mấy sợi tóc xoa trước mắt, tiếp tục đợi hần trả lời.

* *

*

Cây cối tuôn tuột lùi như bay ra phía sau.

Trước mắt, những bóng cây chao đảo hỗn loạn. Chốc chốc lại có những cành cây sà xuống thấp, sượt qua mặt cô bé, cảm giác nhói đau và tê tái lan ra từ những vết xước.

Cô bé nắm chặt miếng lương khô giật được, chạy như bay xuyên qua cánh rừng. Đến khi phát giác có một thân gỗ mục chắn ngang giữa đường, thì không dừng kịp nữa, cô bé ngã văng xuống đất thật nặng nề, miếng lương khô bay ra đằng trước.

Cô với tay chụp lấy, hụp. Khi nhào người thêm một bước, mặt đất bên dưới miếng ăn bỗng rung động, lan ra những vòng sóng kì dị.

Cô bé dụi mắt, ngơ mình nhìn lầm. Nhưng nhìn kĩ lại, cô thấy miếng lương khô đang chìm dần xuống dưới.

Mặt đất kia hóa ra là chất lỏng mềm mại.

Nước mắt cô bé giọt xuống hồ.

Từng vòng tròn loang ra, xao động trước mặt. Cô bé gạt nước mắt, bỗng sợ hết hồn.

Một cánh tay từ dưới hồ chậm chậm giơ lên. Một cánh tay trắng muốt, mịn màng. Chất lỏng như cát mịn tuôn xuống từ các kẽ ngón tay, chậm chậm rơi trở lại mặt hồ. Khi chất lỏng đã chảy hết, vật trong tay kia hiện ra rõ mồn một.

Chính là miếng lương khô cô bé vừa làm rơi.

Một vệt sáng trắng lóa mắt vút tới, trong nháy mắt đã biến mất. Bóng tối ken chặt trở lại. Cho đến khi mắt kịp định thần sau những thay đổi vừa xảy ra, cô bé phát hiện ra một khối sáng lung linh huyền ảo ngay trước mặt.

Trong ánh sáng hiện ra một phụ nữ đang mỉm cười nhìn cô, không nói gì.

Không hề có gió, nhưng trong quãng ánh sáng nơi người phụ nữ đứng, gió cuộn cuộn từ dưới đất thổi lên những luồng xoáy lốc, gầm rú bốc lên không trung.

Tóc, tà áo của người đó đều đang cuộn bay lên.

Vang vọng xung quanh là tiếng kinh Phật, thoát xa thoát gần.

Màng tai cô bé dội lên ong ong. Người phụ nữ bắt đầu nói.

Tiếng của người đó như từ một xứ sở xa xôi vọng tới. Cô bé cảm thấy cực kì kinh ngạc. Rõ ràng người này đứng ngay trước mặt, sao nghe tiếng bỗng thấy xa tít tắp.

“Khuyên Thành, đừng khóc. Đồ ăn vẫn còn đây”.

“Bà biết tên cháu?” Cô bé lau nước mắt hỏi: “Bà là ai?”

“Ta là Mãn Thần”

“Mãn... Thần? Bà là thần tiên?”

“Phải, Khuyên Thành ạ”. Khi bà ta nói, miệng hầu như không mấp máy. “Ta còn biết mẹ con đã chết. Bà ấy không thể ăn được đồ ăn con đem về nữa”.

“Vậy... vậy bà là Thần, bà có thể làm cho mẹ con sống lại không? Con...”.

Khuyên Thành nhìn miếng lương khô trong tay, ngập ngừng một lúc nói: “Con đổi bằng cái này, bà đổi cho mẹ con sống lại được không?” Mắt cô bé ứa ra những giọt lệ to tướng.

“Quá muộn”. Mẫn Thần lắc đầu, mắt ánh lên vẻ thương tiếc. “Số mệnh của mẹ con đã hết. Vô Cực của bà ấy đã tới tận cùng rồi”.

“Vô Cực? Đó là cái gì?”

“Đó là... đợi sau này ta sẽ nói cho con hay. Nhưng ta có thể cho con nhìn trước. Con muốn xem chẳng?”

“Muốn ạ...”.

“Được”. Thần sắc của Mẫn Thần bỗng ngưng đọng giây lát, tựa như ánh nắng hoàng hôn bỗng chốc bị bóng tối hòa quyện. Thậm chí cả người đàn bà đều chìm khuất sau bóng tối. “Con hãy nhìn kĩ!”

Một cuộn giấy nhỏ bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay Mẫn Thần. Cô bé trợn mắt há mồm kinh ngạc. Cuộn giấy chưa được mở ra, bên trong tựa hồ đang có vô số tia sáng rực rỡ, từng tia sáng sắc nhọn như kim khiến cuộn giấy sáng lung linh.

Mẫn Thần rũ nhẹ cuộn giấy.

Lầu Đài. Cả một vùng cương vực ba ngàn dặm mênh mông. Lửa gầm gừ điên cuồng thiêu đốt ngất trời. Con hồng thủy cuộn cuộn ập tới. Một ngàn cánh chim che rợp mây trời. Long vũ bay toì bời khắp cả kinh thành. Vô số những gương mặt đàn ông góc cạnh nhưng đường nét mơ hồ vụt qua, cười có, khóc có, trầm mặc có.

Tất cả hòa vào trong âm thanh của những tiếng kêu gào khi có khi không. Trốngtrận gầm vang nơi chân trời, như tiếng sấm ầm ầm trên cao đổ xuống. Núi sứt lở thành biển sâu, những vỏ sò hóa đá trên đỉnh núi cao thấu mây xanh. Sinh, thành, lão, diệt. Linh hồn bị xé nát thành mảnh vụn. Thời gian cô đọng thành một điểm, không gian vặn vẹo thành ra phẳng dẹt. Một dung nhan tuyệt đẹp. Khuynh Thành khi đã lớn lên. Hoa muôn màu theo gió rơi lả tả trên váy áo nàng. Cánh hoa phủ lên mỗi tấc đất nàng đi qua...

Tất cả ào ào trong ánh sáng hỗn loạn, ập tới đôi mắt Khuynh Thành. Chúng ghi dấu rồi lập tức tan biến trên võng mạc của cô.

Khuynh Thành nhìn sững. Nước mắt lạnh lẽo chảy thành dòng trên mặt.

Cũng không biết tất cả kết thúc như thế nào, đến khi tất cả những luồng sáng hỗn loạn kia biến mất, Khuynh Thành cố gắng dần dần phân biệt được hình bóng của Mẫn Thần trong bóng tối.

“Khuynh Thành!” Tiếng nói dịu dàng và ấm áp. “Con muốn suốt đời lần tìm thức ăn trong xác chết khắp bãi chiến trường hay sao?”

“Con không muốn...”.

“Con bằng lòng quỳ gối trước người khác chỉ vì một cái bánh bao chăng?”

Lắc đầu.

“Vậy được!” Giọng Mãn Thần bỗng trở nên phiêu diêu, như truyền xuống từ bầu trời. “Chỉ cần con bằng lòng, con sẽ chiếm được lòng si mê của tất cả đàn ông trong thiên hạ. Họ sẽ phát điên vì mỗi bước đi, lời nói của con. Họ sẽ quỳ gối trước mặt con, dâng lên con tất cả của cái quý giá của mình... Nhưng, tất cả những say mê đó, cái giá phải trả là... suốt đời con không bao giờ có được tình yêu chân thật của người khác. Nếu có cũng lập tức tiêu tan”.

Mãn Thần cúi xuống, vuốt má Khuynh Thành. “Con có bằng lòng không?” “Con bằng lòng”.

“Đúng là một đứa bé”. Mãn Thần cười. “Đây là lời hứa suốt cuộc đời, một khi đã chấp nhận thì suốt đời không thể thay đổi được. Trừ phi thời gian đổi chiều, nước sông chảy ngược, người chết sống lại...”.

“Con đã nói là...”. Khuynh Thành ngắt lời Mãn Thần, “... con bằng lòng”.

Mãn Thần im lặng nhìn cô bé. Một lúc lâu sau, bà bật ra hai tiếng “Được lắm!”.

* *

*

Ngọc Lộc không trả lời. Chỉ thấy một trong hai gã cơ bắp cuộn cuộn từ sau lưng hần đang tiến tới, gầm lên: “Muốn chết!” rồi vung tay tống một quyền về phía cô bé.

Tốc độ ra quyền cực nhanh. Không phải ai cũng có thể làm vệ sĩ cho hầu gia Ngọc Lộc. Đòn đánh đó không vì đối phương là một bé gái mà lưu tình. Điều này khiến thực khách đang có mặt trong sảnh thấy đều giận dữ. Nhưng tiểu hầu gia là kẻ không ai dám đụng tới. Khách khứa đành quay mặt đi hoặc lặng nhìn sự việc với ánh mắt thương xót lẫn bức bối.

Trong tích tắc, khi nắm tay của đại hán chạm vào cô bé, tiếng kêu: “Aa a...!” thảm thiết vang lên. Nhiều người đã nhắm mắt vì không đành lòng thấy một cô bé xanh như bông hoa bị đánh nát mặt.

Nhưng không một ai kịp nhìn rõ những gì xảy ra, gã khổng lồ đã văng ra đập mạnh vào tường rồi mới rơi xuống sàn. Tiếng thét thê thảm vừa xong chính là của gã. Bởi sau khi rơi xuống đất, một dòng máu tươi trào ra mép, chảy xuống sàn nhà thành một vũng nhỏ. Hai mắt trợn ngược, gã đã tắt thở. Trên mặt còn lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Mọi người trong sảnh đều có cùng cảm giác như gã. Chẳng ai biết gã khổng lồ vì sao lại văng ra như thế. Không ai nhìn thấy cô bé ra tay như thế nào.

Cô bé vẫn cúi đầu, hai tay buông xuôi, bàn tay chập vào nhau, tựa hồ chưa từng nhúc nhích.

Gã đại hán còn lại vừa kinh ngạc, vừa tức tối. Mới định bước tới, Ngọc Lộc tiểu hầu gia đã nhẹ nhàng vung tay cản gã lại. Hắn quay đầu lại nhìn cô bé trước mặt mình, đôi mắt hơi nhắm lại. Một luồng sáng cực mãnh ẩn hiện trong đôi mắt dài khép hẹp. Giây sau, hắn bỗng nhếch môi cười. Khuôn mặt như có gió xuân mơn man thổi tới, chan chứa vẻ khoan hòa. Hắn nói: “Thú vị thật, thú vị thật!”

Ngọc Lộc từ từ đứng dậy, nhắc tay phải lên quặp ngón giữa và ngón vô danh vào lòng bàn tay, duỗi ngón út và ngón trỏ ra ngoài, cườm tay áp lên môi. Đột nhiên một nụ cười ngọt ngào nhưng gian tà xuất hiện trên khóe miệng. Môi hắn khẽ động, tựa như đang đọc một câu không thành tiếng, rồi tay dịch sang bên cạnh trong một động tác nhẹ nhàng.

Không gian bỗng vang vang tiếng đàn ngân nga. Tiếp đó mọi vật xung quanh bỗng hơi nghiêng ngả, không khí như bỗng chốc biến thành chất lỏng. Mọi vật méo mó theo sự thay đổi của tiếng đàn, giống như làn không khí bị lửa đốt nóng bốc lên, uốn éo. Dưới chân Ngọc Lộc bỗng xuất hiện một vật trong suốt màu xanh có hình hộp vuông. Khối hộp mau chóng phình lớn, trong nháy mắt đã bao trùm cả hai người. Không gian màu xanh hình hộp xuống tiếp tục lớn, gần như chiếm trọn hơn một nửa gian đại sảnh.

“Cự trận phong bế! “, cô bé áo trắng đứng bên cạnh lão già cười nhẹ. “Trong tích tắc biến ra được không gian Cự trận phong bế hoàn hảo như vậy quả thực lợi hại!”

Ngọc Lộc cười. Khuôn mặt vô cùng tuấn tú và sinh động. Quả nhiên là một trang nam tử thiếu niên tuyệt sắc chốn kinh thành.

Hắn ta không tỏ ra ngạc nhiên vì cô bé biết được Cự trận phong bế. Bởi vừa lúc này, khi mọi người không ai biết cô bé áo hồng ra tay thế nào thì Ngọc Lộc đã trông rõ mồn một. Cô bé đã đọc một câu chú nhỏ.

Hiển nhiên, cô bé là một pháp sư. Bất kì ai hiểu đôi chút về pháp thuật đều phải biết, đứng trong không gian Cự trận phong bế của chính mình, pháp lực sẽ tăng lên nhiều lần.

Cô bé áo hồng cũng giơ tay thực hiện những động tác giống hệt với hắn.

Cườm tay áp vào môi, kẻ đó miệng khẽ mấp máy, tay vẽ ra bên cạnh một đường.

Tóc và áo quần cô bé bỗng như có gió thổi tới. Dưới chân cô xuất hiện một khối vuông màu hồng lớn hơn, dày hơn, trong suốt. Tiếng đàn rất mạnh chấn động tất cả mọi người đang có mặt. Khối không gian màu hồng trong nháy mắt đã chiếm trọn gian sảnh.

“Đã làm, thì phải to một chút”. Cô bé cười ngây thơ kể đến quay sang nói với những người xung quanh, bấy giờ đang sợ hãi đứng ngây ra. “Lát nữa giao đấu, xin các vị tránh xa cho một chút”.

Nụ cười của Ngọc Lộc dần dần biến mất trên khuôn mặt. Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên thanh phụng

kiếm đeo bên hông.

“Ngươi dùng binh khí gì?” Ngọc Lộc hỏi.

“Tôi chẳng mấy khi dùng binh khí, xin hỏi công tử dùng loại nào?” Cô bé hỏi lại, cười chúm chím.

“Kiếm”.

“Vậy tôi cũng dùng kiếm cho xong”.

Cô bé xoay lại tới trước một thanh niên ngồi gần đó. Anh ta đang sợ run.

“Vị đại ca này có thể cho mượn thanh kiếm dùng một chút được không ạ?”

“Được, được... nhưng... kiếm này không... tốt... cho lắm...”.

“Không sao”. Cô bé nhẹ nhàng đón lấy đặt lên bàn rút kiếm ra. Một thanh kiếm sắt màu đen, cũng khá sắc. Có điều ngoài sắc ra thì không còn gì đặc biệt.

Thanh kiếm Ngọc Lộc rút ra hoàn toàn khác. Thân kiếm trắng tinh, bén suốt khiến ai nấy nghĩ ngay kiếm được từ huyền băng. Khắp kiếm bao phủ một luồng ánh sáng xanh nhạt. Kiếm mỏng tới mức khó nhìn thấy độ dày.

“Quả là hảo kiếm!” Ông già im lặng từ đầu bỗng mở miệng.

Cô bé quay lại nhìn ông già, thấy ông khẽ gật đầu cũng khẽ gật đầu lại.

“Vậy ta không khách khí nữa”.

Ngọc Lộc nói, đoạn ngón tay móc lại. Phút chốc ánh sáng ban ngày biến mất khỏi gian đại sảnh. Gió điên cuồng lồng lộng từ mặt đất bốc lên. Hai tay Ngọc Lộc nắm chặt, đặt sát trước môi. Ngón tay út và ngón tay trỏ chìa thẳng, mắt nhắm, thì thầm niệm chú. Thanh kiếm đột nhiên biến mất, hóa thành ngàn vạn tia sáng bay vun vút trong không gian.

“Ảo kiếm thuật! Phá!”

Trong nháy mắt, vô số luồng sáng màu bạc như đàn cá lấp lánh trong đại dương bay vùn vụt về phía cô bé.

“Ảo kiếm thuật. Phá!”

Thanh kiếm đen trong tay cô bé cũng như tan ra trong không khí, biến thành vô số đường kiếm cong màu đen, đan xen chặt chẽ, dồn tới như sóng bể đón chặn lưới kiếm màu bạc.

Tựa như hai dải lụa đen trắng quấn quít, trông thì có vẻ cực kỳ mềm mại, song lại phát ra những tiếng va chạm chói sắc của kim khí.

Ánh sáng trong nhà trở nên vô cùng u ám, gió thổi tóc và áo quần của hai người bay dựng lên, nghe

phản phạt. Giữa bóng tối là những chớp sáng nhè nhằng, âm thanh va chạm sắc lạnh.

Ngọc Lộc bỗng mở mắt, ngón tay chuyển động. Toàn bộ luồng kiếm sáng đang bay lượn trong không khí thoát biến mất. Sau lưng hắn hiện ra một bức tường màu trắng tạo bởi vô vàn những mũi tên sắc. Tất cả đang dừng lại, lơ lửng sau lưng.

“Tiễn vũ thuật! Phá!”

Tất cả mũi tên trong phút chốc bắn thẳng về phía trước. Vẽ ra trong không khí vô số tia sáng màu trắng đan xen.

Tay cô bé cũng biến đổi theo. “Tiễn vũ thuật! Phá!”

Sau lưng cô bé hiện ra vô số mũi tên màu đen. Bắn như bay sang phía đối phương, đâm chính xác vào những mũi tên màu trắng.

Hai người như bất động trong không khí. Tóc, lông mày, mắt, thế tay đều bất động. Chỉ có miệng vẫn không ngừng lẩm nhẩm niệm chú. Từ sau lưng, những mũi tên bắn tới liên hồi.

Xung quanh toàn là những vệt sáng sắc nhọn màu trắng và đen ào ào bay qua bay lại, rạch nên vô số vết trong suốt giữa không trung. Khắp trong không gian là những âm thanh vụn trong như xé lụa.

“Ta không tin ngươi cái gì cũng biết”. Ngọc Lộc bỗng thay đổi thế tay, hắn duỗi cả hai ngón trỏ, chập lại thành hình chữ thập trước miệng, tiếp tục đọc chú:

“Nghịch quang! Phá!”

Lập tức, người trong sảnh đều cảm thấy mắt nhức buốt như có kim châm.

Những kẻ biết pháp đều nhanh chóng vẽ ấn chú phong bế mắt mình. Nhưng chính lúc đó đã có vô số người cảm thấy đau như bị rạch mắt đã ngã lăn xuống ngất đi.

Trong tích tắc cuối cùng khi luồng sáng cực mạnh có thể khiến người khác mù lòa ập tới, cô bé bỗng chập ngón tay phải và tay trái thành chữ thập trước miệng “Nghịch quang phản chuyển! Phá!”

Một tiếng nổ âm xen lẫn những tiếng kêu thảm thiết, mọi thứ nhanh chóng yên ắng trở lại.

Trong tám tối, mọi ánh sáng đều biến mất.

Bên tai vẫn là tiếng ong ong không dứt.

Rất lâu sau mới nghe thấy tiếng gió. Tiếp đến, những người ngã lăn ra đất mới từ từ bò dậy. Thoạt đầu là một vùng đen tối như đáy biển, rất lâu sau mới có một tia sáng đầu tiên xuyên vào đồng tử khiến họ ứa nước mắt.

Đến lúc ai nấy nhìn rõ xung quanh, mới thấy cô bé vẫn đứng lặng lẽ cúi mặt.

Ông già và cô bé còn lại vẫn đứng nguyên tại chỗ như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Bà chủ vẫn đứng tính tiền phía sau quầy. Tiếng gậy bàn tính giòn giã vang lên.

Trừ mấy người này, tất cả đều ngã lăn ra đất. Ngọc Lộc tiểu hầu gia nằm trên sàn. Hai tay bung lẩy mắt. Cổ họng phát ra tiếng khò khè yếu ớt. Máu rỉ giữa các kẽ ngón tay.

Khắp nơi ngổn ngang mảnh bàn ghế bị những luồng kiếm đạo phạt đứt. Bụi bay tung trong không khí, trông rõ mồn một dưới ánh nắng từ bên ngoài rọi vào.

Bốn bề yên ắng kinh người.

Máu trào lên miệng Ngọc Lộc, nổi uất hận từ tim lan ra toàn thân, hấn nghiêng răng hỏi: “Tại sao, mọi pháp thuật của ta... mi đều... đều biết?”

Cô bé cúi đầu, tựa như hãy còn e thẹn, chẳng nói năng gì. Cô vẫn đứng bất động cất tiếng.

“Bởi những pháp thuật của hầu gia, vừa khéo chúng tôi đều đã học. Những phép đó không khó, nên biết được cũng không có gì lạ. Phép thuật dễ như thế, chúng tôi học rất nhanh”.

Ngực Ngọc Lộc kịch phát một cơn đau. Ảo kiếm thuật và Tiên vũ thuật hấn phải luyện trọn bốn năm. Nếu hai cô bé bắt đầu học từ khi lên bốn coi như miễn cưỡng có lý. Nhưng Nghịch quang là dạng phép thuật phức tạp, rắc rối. Bản thân hấn học từ khi năm tuổi, đã luyện tới mười năm. Mười lăm tuổi mới luyện xong phép này. Hơn nữa điều khiến hấn không khỏi tự phụ: chính hấn là người học phép này nhanh nhất trong gia tộc. Nghịch quang là phép thuật truyền lại từ thời Thượng Cổ, hầu như ít người biết được. Ba vị sư phụ trong nhà của hấn cũng chỉ mỗi người sử dụng được một phần của phép này mà thôi. Vậy mà, hấn đang nghe thấy một con bé tám, chín tuổi nói là Nghịch quang rất dễ học. Cảm giác như có kẻ nào giáng cho một cái bạt tai vào mặt.

“Người nói rất nhanh... là nhanh thế nào?” Hấn cố gắng kiềm chế cho giọng mình thật bình thản, khiến người khác không phát hiện ra nổi kinh hãi trong lời nói, máu vẫn chảy qua hai bàn tay đang bung lẩy mắt.

Cô bé vừa mới giao đấu trả lời thật khế: “Tôi không thông minh bằng chị, nên học cũng chậm, phải mất trọn một năm. Chị tôi chỉ mất năm tháng đã học xong”.

Ngọc Lộc không nói gì nữa. Gắng gượng đứng lên, lùi như chạy trốn dịch bệnh, nhưng không dám lộ liễu, chỉ vờ tỏ vẻ bình thản, lặng lẽ rời xa.

Đại sảnh phút chốc không còn một người, chỉ còn tiếng gậy bàn tính của bà chủ vẫn vang lên lách tách.

Thế rồi, bà ta ngẩng đầu lên, cười nói: “Tiên sinh là người của Tiêu Dao Hải Bách Thông Môn chẳng?”

Cô bé áo hồng đứng bên cạnh ngẩng mặt lên, hiếu kì hỏi lại: “Sao bà lại biết?”

Bà chủ cười lớn, đáp: “Thiên hạ ngày nay, ai mà không biết Bách Thông Môn của Tiêu Dao Hải tinh thông mọi loại phép thuật”.

Ông già bật cười, gật gật đầu. “Lão phu chính là Ly Hỏa của Tiêu Dao Hải, cảm tạ đã quá khen. Phá hỏng đồ của quý phủ, thực là có lỗi”.

Cô bé ra dáng chị tiến tới, cung kính đặt lên quầy một chiếc giỏ. Bên trong có mười đỉnh vàng nặng trĩu.

Bà chủ quán cười rạng rỡ, cơ hồ muốn rách cả khuôn mặt đẹp đẽ. Bà ta quay đầu bảo với tiểu nhị: “Tiểu nhị, mau đưa Ly Hỏa tiên sinh đến Tử Tinh viện”.

Ánh nắng đầu hè chéch dần lên, rọi xuyên con đường dài rực rỡ.

Con đường này thu gọn mọi phồn hoa của chốn kinh thành. Vô số người trong kinh lẫn khách thập phương tứ xứ qua lại tấp nập.

Hương thơm tằm thường nơi thế tục vương vấn đầy suốt con đường.

Sốt nắng hoàng hôn cuối cùng chiếu lên cánh cổng lớn của Trầm Nguyệt Hiên.

Ở vị trí nổi bật nhất dán một bức cáo thị từ trong cung phát ra:

“Đức vua tuyển mộ thủ lĩnh cấm vệ quân. Tất cả người tài trong thiên hạ, nếu có ý tiến cử, mời vào trợ Trầm Nguyệt Hiên. Ngày mùng chín tháng năm, đại tướng quân Quang Minh sẽ đích thân tới lựa chọn người thích hợp”.

o O o

Hồi thứ nhất

Nhật trú

Trên những bức tường bốn phía trong cung điện, tại những vị trí cố định, người ta đặt rất nhiều tấm gương đồng cực lớn. Khi mặt trời rơi vào đó, toàn bộ ánh sáng được phản chiếu lên một viên Thâm Hải Minh Châu đặt ở nơi cao nhất của cung điện. Tại đây, phát ra vầng hào quang rực rỡ tựa ban ngày.

Với thiên hạ ngày nay, đại tướng quân quả thực cũng như tên của ngài, là sự quang minh, là ánh sáng của hết thảy mọi người.

* *

*

Đại tướng quân Quang Minh ngồi trên ghế thống lĩnh của mình, tay phải kê lên tay vịn, chống cằm, mắt nhắm như đã thiếp đi.

Phó tướng Dã Lực của ông đang đọc cuốn thư ở bên dưới. Trong đó liệt kê những vật phẩm hoàng thượng vừa ban tặng.

“Thưởng ngọc bội Phù Hải Tử, bảy bộ”

“Thưởng chén lưu li Thượng Cổ, bốn bộ”

“Thưởng bốn mươi bốn đồ Hiệu Tôn bằng đồng”.

“Thưởng tên phá thuật Huyền Băng Thượng Cổ một nghìn mũi, tên Hư Ảnh một nghìn mũi, tên Thần Phong một nghìn mũi, tên Hàn Băng một nghìn mũi, tên Hỏa Nhân một nghìn mũi”.

“Thưởng bình Ánh Quang Thanh Đờm...”.

“Được rồi”. Đại tướng quân Quang Minh hé mắt, phẩy tay với Dã Lực, nói:

“Không đọc nữa, đem vào kho”.

Quang Minh nói xong lại nhắm mắt, như thể những thứ ghi trong cuốn thư chỉ như những dầu gạo củi muối bình thường. Nếu là người bình thường, chẳng cần được ban thưởng những thứ đó, chỉ cần nghe đến tên đã đủ khiến hai chân mềm nhũn.

Thế mà, với Quang Minh tướng quân, đó chỉ là những thứ cón con.

Thậm chí cả thiên hạ này đối với ông ta cũng không phải là điều gì ghê gớm.

Bởi khắp thiên hạ ngày nay, cả cái thời thịnh trị này, thấy đều nhờ bàn tay đánh dẹp của ngài mà có.

Sáu năm về trước, Quang Minh thừa kế địa vị tướng quân của cha, đánh dẹp bốn phương, bắt Bắc công tước nơi cực bắc Vô Hoan phải cam chịu phục tùng, không dám làm phản, bình định tộc Thần Hỏa của Tiêu Dao Hải sở trường dùng phép thuật ở phương Nam, đánh lui mọi cuộc nổi dậy của Man tộc, thu phục hết pháp sư vùng tây bắc du mục, thần phục dân Miêu Cương, cầm ngất giáng đầu sư dùng phép thuật ở Trung Nguyên, đàn áp các trùng sư trên các đảo Nam Hải, ép buộc họ mỗi năm triều cống Cự Ngọc tằm chúa.

Ông ta là một thần tích.

Trong kinh thành, mỗi một người mỗi khi nhắc đến tướng quân Quang Minh không ai không tỏ rõ sự tôn kính tận đáy lòng.

Nhà vua đã cho xây một cung điện to gần bằng một nửa hoàng cung để ban thưởng cho tướng quân, đặt tên là Nhật Trú. Rất hợp với tên của tướng quân.

Trên những bức tường bốn phía trong cung điện, tại những vị trí cố định, người ta đặt rất nhiều tấm gương đồng cực lớn. Khi mặt trời rơi vào đó, toàn bộ ánh sáng được phản chiếu lên một viên Thâm Hải Minh Châu đặt ở nơi cao nhất của cung điện. Tại đây, phát ra vầng hào quang rực rỡ tựa ban ngày.

Đối với thiên hạ ngày nay, đại tướng quân quả thực cũng như tên của ngài, là sự quang minh, là ánh sáng của hết thảy mọi người.

Vua đối đãi với Quang Minh gần như muốn gì cho nấy. Tất cả mọi thứ ngài đều có thể ban cho tướng quân, trừ hai điều.

Điều thứ nhất, đương nhiên là ngài vàng của ngài.

Điều thứ hai, vương phi của ngài, Khuynh Thành.

Lòng sùng ái của Vua đối với vương phi Khuynh Thành là điều thiên hạ đều biết, nhưng rất hiếm người nhìn thấy dung nhan của nàng.

Tất nhiên là vậy, dù là một vị vua bình thường với một vương phi bình thường, cũng không thể để cho vương phi thường xuyên tiếp kiến người khác.

Nhưng, điều không bình thường là: Vua không chỉ cho phép Khuynh Thành nhìn thấy dung mạo của người khác. Mỗi người vào cung đều phải đeo mặt nạ.

Theo ý của Vua, ngài không chấp nhận đôi mắt đẹp vô song của Khuynh Thành nhìn thấy một người đàn ông nào khác ngoài vua, thậm chí nhìn thấy những phụ nữ khác, điều đó cũng khiến ngài nổi giận.

Cho nên, mỗi người bước vào trong cung, đều buộc phải đeo mặt nạ.

Cả đại tướng quân Quang Minh cũng không được khác.

Ai cũng có thể nhận thấy sự sùng ái của vua dành cho vương phi đã đến độ có phần kì quặc.

Hôm nay, vừa sáng sớm, đại tướng quân Quang Minh đã đeo mặt nạ tới hoàng cung.

Bởi hôm nay là ngày Bắc công tước Vô Hoan vào cung. Thủ hạ của ông ta đã đến trước bẩm báo, lần vào cung này mục đích là dâng cho vương phi Khuynh Thành một lễ vật.

Thiên hạ cũng biết Bắc công tước đã từng có ý nhòm ngó ngai vàng, nhưng thế gian này đã có thứ tự, chẳng đến lượt ông ta làm vua. Nếu ba năm trước tướng quân Quang Minh không đánh hạ được Cực Lạc Cung và ép Vô Hoan phải chấp nhận không tranh giành ngôi vị, thì chắc chắn ba năm qua, kinh thành đã không có một ngày yên tĩnh.

Thế nhưng ai cũng biết, Cực Lạc Cung không còn là phủ công tước bình thường nữa. Đó đã là một tổ chức hùng mạnh ngang ngửa với vương triều. Hơn nữa điều khiến người người kinh hãi là một trăm linh tám sát thủ tinh thông Dịch Động thuật của Cực Lạc Cung.

Ánh sáng. Gió giật. Đại lục rung chuyển.

Pháp thuật niệm chú tồn tại từ thừa hồng hoang truyền tới nay, bao gồm Trùng Độc thuật, Chiêu Hô thuật, Thần Ngữ thuật v. v... và Dịch Động thuật.

Nhưng tới ngày nay, tộc người ở cực bắc bỗng nhiên từ bỏ tất cả các nội dung khác, chỉ chuyên sâu Dịch Động thuật mà thôi. Vì thế, họ đã có những đột phá chưa từng có về thuật này. Họ đã phát triển Dịch Động thuật thành một môn riêng, đặc biệt, vượt ra khỏi phạm vi của pháp thuật niệm chú trước đây, hình thành nên một giới chuyên công luyện Dịch Động thuật.

Dịch Động thuật được truyền thụ nghiêm ngặt cho những thế hệ kế tiếp. Trình độ dịch chuyển và thay đổi không gian lẫn thời gian của họ đã đạt đến mức vô tiền khoáng hậu.

Cực Lạc Cung của Vô Hoan là nơi thu nạp tất cả những người luyện Dịch Động thuật.

Ba năm qua, dù bề ngoài Vô Hoan vẫn quy phục xưng thần, nhưng bên trong đã ngầm ngấm tích lũy lực lượng, tìm kiếm cơ hội lật đổ vương triều, hoặc chỉ cần giết chết nhà vua. Sau khi vua chết, ông ta chính là người duy nhất còn lại mang dòng máu hoàng tộc. Nghiễm nhiên sẽ được thừa kế ngôi vị.

Bởi thế, mỗi lần Vô Hoan từ cực bắc về kinh thành, vua đều muốn Quang Minh theo sát ông ta không rời nửa bước.

Quang Minh là người duy nhất khiến Vô Hoan e dè.

Trong triều, bá quan văn võ đứng sát hai bên, Quang Minh đứng tại vị trí đầu tiên, gần vua nhất.

Ông đeo mặt nạ, nhìn qua lỗ mắt trên mặt nạ về phía ngai vàng.

Quốc vương đang ngự trên ngai, một nửa ngai vàng bên cạnh ngài đã bị một bức rèm vàng rủ xuống che khuất. Au cũng biết phía sau đó chính là vương phi tương truyền có nhan sắc như tiên trên trời. Vương phi Khuynh Thành. Quốc vương thậm chí không rời xa vương phi dù chỉ một giây. Vì thế ngay cả khi lâm triều, vua cũng muốn nàng ở bên cạnh. Nhưng ngài không muốn người khác nhìn thấy dung mạo của Khuynh Thành, nên dùng rèm vàng che lại.

Trong khi mọi người đang căng thẳng chờ Vô Hoan vào cung, một trận gió xoáy bỗng cuộn lên. Thế rồi, chẳng ai biết tự bao giờ, Vô Hoan đã đứng sừng sững chính giữa điện triều.

Trường bào màu trắng tuyết, trắng tới mức gần như tuyết đối. Như có vô vàn ánh sáng dập dềnh phát ra từ tấm trường bào của ông ta. Trắng muốt.

Mái tóc dài màu đen, bay tung dập dờn theo ngọn gió xoay vần xung quanh.

Đôi lông mày đen, đôi mắt như sao sớm, nụ cười ngọt ngào đầy tà khí. Nụ cười nở trên khuôn mặt dường như tuyệt mỹ hoàn hảo không tì vết của ông ta toát lên một sức quyến rũ thần bí. Nghe nói không một người phụ nữ nào cưỡng lại được sự hấp dẫn của Vô Hoan.

Khói thơm nồng đượm khắp đại điện.

Mùi thơm rất rõ, nhưng cũng rất nhẹ nhàng. Hương thơm tỏa ra trên mình Vô Hoan. Mùi thơm tương tự hương Đinh Lam.

Ngay Quang Minh tướng quân cũng không thể phủ nhận, Vô Hoan là người đàn ông cực kì hoàn hảo. Nếu không vì âm mưu thoán nghịch, ông ta thực sự hoàn mỹ như một vị thần.

Hơn nữa, chỉ riêng mình ông ta là người ra vào cung điện không phải đeo mặt nạ.

Lý do duy nhất, đó là ông ta không muốn vậy.

Chỉ có một lí do đó mà thôi. Vì chưa bao giờ có ai dám bức bách ông ta.

Vô Hoan khẽ gật đầu về phía nhà vua đang ở trên ngai, coi như đã thi lễ xong.

Dù ông ta quá đỗi ngênh ngang, nhưng quần thần không ai dám nói gì. Cả vua cũng không coi đó là chuyện lớn.

Nhà vua đứng dậy, hỏi Vô Hoan: “Khanh đến lần này có chuyện gì, Bắc công tước?”

Vô Hoan cười, vẫn là nụ cười đẹp đẽ đầy tà khí, tựa hồ một ngọn gió xuân thổi qua khắp gian đại điện. Vô Hoan đáp: “Mang cho đức vua một món quà, có thể dùng để tặng vương phi Khuynh Thành”.

Vừa nghe đến Khuynh Thành, mặt vua đã hơi biến sắc. Ngài không muốn bất kì người đàn ông nào nhắc đến cái tên đó. Nhất là loại người như Vô Hoan. Nhà vua cũng không muốn hấn ta ở quá lâu trên

điện. Cái dung nhan không đeo mặt nạ kia, gần như có thể thu hút ánh mắt của mọi phụ nữ. Ngay cả những kẻ nam giới mang danh đại thần trong điện cũng nhìn dán mắt vào Vô Hoan. Vì vậy, nhà vua biết, Khuynh Thành đang ngồi sau bức rèm vàng kia cũng đã nhìn thấy dung nhan đẹp đẽ tới mức khó tin của hắn.

Cũng như khi Vô Hoan vào điện, chẳng ai trong triều nhìn thấy chiếc hộp lớn trong tay ông ta xuất hiện từ khi nào.

Vô Hoan đưa tay phẩy nhẹ phía trên chiếc hộp, nó tựa như bị một bàn tay vô hình mở ra. Vô Hoan khẽ cử động ngón tay, từ trong hộp chậm chậm nhô lên một tấm áo được dệt hoàn toàn từ lông vũ.

Vô số những chiếc lông trắng tinh, tỏa ra ánh sáng trắng dịu dàng, tương tự như thứ ánh sáng hắt ra trên mình Vô Hoan. Vô Hoan đẩy tay về phía trước, tấm áo lơ lửng trong không trung, trôi dần về phía nhà vua, tựa như có một bàn tay vô hình đang nâng nó.

Tuy nhiên, không ai cảm thấy kì lạ về điều đó, bởi đối với người tinh thông Dịch Động thuật như Vô Hoan, dịch chuyển một chiếc áo như vậy cũng dễ như chuyện ăn cơm uống nước.

Nhưng nhà vua lập tức thay đổi thái độ.

Vô Hoan vẫn làm như không thấy. Ông ta mở miệng giọng nói trầm trầm nhưng dịu dàng: “Đức vua, đây là Thiên Vũ Y tôi mang từ xứ cực bắc tới đây, hi vọng vương phi sẽ thích nó”.

“Thiên Vũ Y...”.

“Cái tên này không hay lắm...”.

“Ông ta cố ý gọi như vậy thì phải...”.

“Hừm, xác xược quá đi...”.

“Chỉ có ông ta mới dám dâng vua những thứ như vậy...”.

Vô số lời bàn tán xì xầm nổi lên trong điện. Âm thanh vọng từ bên này sang bên kia, giữa những bức tường.

Nhà vua quay mình rời khỏi ngai vàng, buông lại một câu: “Tấm lòng của khanh trầm ghi nhận, không có việc gì thì khanh lui ra được rồi. Những người khác cũng có thể lui ra”.

Quần thần tề tựu tiến ra phía cửa, chỉ có Vô Hoan đứng nguyên tại chỗ, miệng vẫn cười.

Vẫn nụ cười ngọt ngào, nhưng chứa đựng tà khí.

* *

*

Cũng như tất cả mọi người đều biết đến Cực Lạc Cung, ai ai cũng biết cái tên Thiên Vũ Lâu.

Cũng như Cực Lạc Cung, sự tồn tại của Thiên Vũ Lầu là gai trong lòng nhà vua.

Năm 790 lịch Thiên Cực. Triều đình hưng thịnh. Quang âm thâm thoát.

Những pháp sư bấy vốn kế tục pháp thuật từ thời thượng cổ truyền lại, nhưng càng về sau càng ít đi. Sau cùng, pháp thuật trở thành thuật luyện riêng của dòng dõi hoàng tộc. Tất cả những người biết chút pháp thuật đều được các hoàng thân quốc thích mời về làm thượng khách trong phủ, truyền thụ pháp thuật cho con cháu của họ.

Trong các pháp sư, những người có trình độ cao thâm nhất đều thuộc về Thiên Vũ Lầu.

Người của Thiên Vũ Lầu đều là nữ.

Thế nhưng so với hai lực lượng nổi danh ngang ngửa với kinh thành là Nhật Trú Thành và Cực Lạc Cung, Thiên Vũ Lầu tồn tại như một thứ ảo ảnh nơi chân trời góc bể.

Không ai biết đích xác vị trí của Thiên Vũ Lầu.

Không ai biết thủ lĩnh của Thiên Vũ Lầu là ai.

Không ai biết Thiên Vũ Lầu có tất cả bao nhiêu vị pháp sư. Có người nói trăm, người lại nói nghìn.

Mỗi năm, mỗi tháng, thậm chí mỗi ngày, đều có quan tướng của triều đình bị giết chết.

Tất cả đều chết vì pháp thuật.

Ngay cả hoàng cung được canh phòng nghiêm mật nhất cũng thường xuyên bị Thiên Vũ Lầu tập kích.

Những phép thuật bí ẩn bất ngờ khiến cho không khí trong hoàng cung như đang bị treo trên cao, chao đảo bởi gió xoáy và sắp sửa rơi xuống.

Nếu không có Quang Minh tướng quân bày bố khắp hoàng cung tuyến Bạch quang kết giới có khả năng phát giác mọi sự chuyển động của những năng lượng phép thuật để hễ có động, ngài có thể nhanh chóng có mặt tận nơi, thì chắc rằng nhà vua đã bị giết chết hàng trăm hàng ngàn lần rồi.

Thiên Vũ Lầu là hòn đá nặng nhất trong lòng Quang Minh tướng quân, cũng là cái gai trong lòng nhà vua.

Cực Lạc Cung có thể bình định được, người Man có thể bị đẩy lùi, Giáng Đầu Sư có thể bị thống trị, nhưng Thiên Vũ Lầu vẫn tồn tại như mộ truyền thuyết.

Giống như một câu đố, như một vết tích.

Như vòng sáng lơ lửng trên đầu.

Như một mẫu xương cá, mắc ngang hòng.

Thế nhưng, Thiên Vũ Lâu không chỉ uy hiếp kinh thành, nó cũng uy hiếp cả Cực Lạc Cung.

Cả hai thế lực đều có chung mục đích: lật đổ ngai vàng.

Vì thế, có Thiên Vũ Lâu tất không thể có Cực Lạc Cung.

Cho nên.

Thiên Vũ Lâu, Cực Lạc Cung, Nhật Trú Thành.

Mối quan hệ ấy kỳ quặc giữa ba bên.

Hai bên muốn lấy mạng nhà vua, một bên muốn bảo vệ vương triều bình an thịnh vượng.

Nhưng tất cả đều đối địch lẫn nhau.

Sự kì quặc đó đã âm thầm tồn tại rất nhiều năm.

Cho đến khi quan binh sai dán cáo thị lên cổng Trầm Nguyệt Hiên.

Mọi việc như sóng trên mặt nước, bắt đầu khe khẽ gợn lên và lan ra.

Nội dung trên tờ cáo thị nhanh chóng được lan truyền khắp nơi như có phép màu. Tin tức đó giống như âm ba, vượt núi xuyên biển, không ngừng lan rộng và bao trùm lên khắp mọi miền.

Thế nên, khi bà chủ quán nhìn thấy giáng đầu sư đến từ Nam Cương và trùng độc sư đến từ những quần đảo xa, bà ta cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Đủ mọi loại người, ôm những mục đích khác nhau, đang tụ tập về Trầm Nguyệt Hiên.

Vàng thái dương đã hoàn toàn chìm xuống dưới chân trời.

Đèn đuốc thấp sáng dọc dãy phố. Từ những trà đình tửu quán tỏa ra những hương vị ngọt ngào.

Bà chủ Trầm Nguyệt Hiên nhìn cuốn sổ trong tay, ngón tay lướt qua từng cái tên khách trọ trong quán. Trong sổ không chỉ ghi chép lại tên tuổi của từng vị khách, phía sau còn có những ghi chú về từng người. Đó là gốc gác của những vị khách kì bí: tất cả đều được nhà quán ghi chép hết sức rõ ràng. Bà chủ quán cười tươi, xem ra rất hài lòng với khả năng làm việc của tiểu nhị.

Trong cuốn sổ viết:

Tật Phong viện, Thất Mục Sát, pháp sư du mục Tây Bắc.

Mục Trúc viện, Lam Cơ Đông, giáng đầu sư Nam Cương.

Trầm Thủy viện, Huyền Tiêu Nhu, thế gia đất Trung Nguyên, tài dụng độc.

Phù Vân viện, Nộ Mãng, người Man, nhàn du đất Trung Nguyên.

Phi Điều viện, Khổng Tước, không rõ.

Tang Hải viện, Lưu Quang, trùng sư quần đảo Tinh La.

Tử Tinh viện, Ly Hỏa, Bách Thông Môn Tiêu Dao Hải.

Nhưng Ly Hỏa và hai cô bé đi theo còn ở cùng Khổng Tước ở Phi Điều viện.

Hiện tại họ đều đang ngồi ăn ở đại sảnh. Bà chủ liếc nhìn họ rồi lại cười.

Chẳng ai hiểu bà ta cười điều gì. Hoặc có thể nói chẳng có nguyên nhân gì cả.

Đáng lý mấy chữ “không rõ” trong sổ phải khiến bà ta không bằng lòng mới đúng. Đằng này chẳng hiểu sao, bà ta không hề hạch sách tiểu nhị lý do không điều tra được lai lịch Khổng Tước. Hoặc có thể tự bà ta đã biết điều đó.

Tiểu nhị của Trầm Nguyệt Hiên vừa mới treo xong hai ngọn đèn lưu ly cực kì lộng lẫy lên xà ngang cổng lớn, bỗng nghe thấy những tiếng láo nháo vọng tới.

Nhìn ra đầu đường, chỉ thấy mọi người đều vội vã dạt sang hai bên như tránh đường cho một quái vật. Nhìn thêm một lúc mới thấy bảy người áo trắng đang chậm rãi tiến bước.

Từ xa tận phía đầu đường, họ bước đi cực kì thong thả.

Không hiểu sao, bảy kẻ bộ hành xa xa đầu đường kia thoáng một cái đã chỉ còn cách tiểu nhị chục bước. Tiểu nhị vội vàng dụi mắt kinh ngạc.

Chỉ thêm một cái dụi mắt nữa, đã thấy bảy người áo trắng đứng trước mặt.

Hai chân tiểu nhị mềm nhũn, ngã lăn từ trên ghế xuống đất.

Bà chủ trong sảnh đang gầy bàn tính, bị tiếng kêu của tiểu nhị hét hoảng chạy vào làm gián đoạn. Hai mắt anh ta trắng dã, trán vã mồ hôi to bằng hạt đậu. Chạy vào được tới nơi đã làm đổ một cái bàn và cả loạt mấy chiếc ghế.

Chủ quán nhú mày mắng khê: “Mày gặp ma hay sao đấy!”

Tiểu nhị hoảng loạn gật đầu, lắp bắp: “Cực... cực...”.

Lời còn chưa nói hết, đã có người bước qua cổng vào đại sảnh đỡ giúp anh ta.

Một giọng nói khoan hậu đầy ma lực: “Cực Lạc Cung!”

Bảy chàng thanh niên áo trắng ở trong sảnh, kẻ đứng người ngồi. Có người mỉm cười, người lại mặt mũi lạnh lùng, người thì lật đi lật lại bàn tay mình... Kế đến bình trà như được người vô hình bung lên rót đầy vào chiếc cốc trước mặt.

Người cuối cùng bước vào trẻ tuổi hơn cả. Anh ta giơ ngón tay ngoắc nhẹ phía sau lưng. Cánh

cổng đóng sầm lại.

Thoáng chốc, cả gian đại sảnh rạng rỡ hẳn lên. Vô số tia sáng mềm mại, dường như tỏa ra từ bảy người áo trắng chậm chậm lan khắp không gian. Ánh sáng chiếu ra từ hai chiếc đèn lồng lồng lầy bỗng lu mờ hẳn. Cả gian sảnh giống như một bức họa tuyệt đẹp, ánh sáng trắng dịu dàng, bảy người đứng quanh gian nhà tạo thành một bố cục hài hòa, màu sắc rạng rỡ.

Người vừa mới ban nãy nở nụ cười tiến tới trước mặt bà chủ. Gã chừng ba mươi tuổi, dù đã hơi lớn tuổi nhưng vẫn anh tuấn, hiên ngang, chiếc trường bào trắng tuyền làm bật lên khí chất tuấn tú của người đó.

Gã chấp tay trước mặt bà chủ, nói: “Tại hạ Tô Tuần Hải, chẳng hay quý phủ có gian chính đường của biệt viện nào còn để trống chăng? Tại hạ muốn đặt gian đó, bất kì biệt viện nào cũng được”.

Bà chủ cười liếc ông ta một cái. Nam tử đẹp trai ai chẳng muốn nhìn. Nhưng lời của bà ta lại chẳng khiến người nghe vui vẻ như nụ cười của bà: “Nhưng bất kì gian nào cũng đã có người thuê rồi”. Nói rồi vẫy tay, thái độ ra vẻ đáng tiếc.

Tô Tuần Hải vẫn rất lễ độ, hỏi tiếp: “Chẳng hay những người đã thuê là những ai, biết đâu lại có người tại hạ quen biết, có thể nhường lại chăng?”

Chủ quán cười, nhìn hai người đang thưởng thức những món ăn tuyệt vời của Trầm Nguyệt Hiên trong đại sảnh: Khổng Tước và Ly Hỏa, rồi nói với Tô Tuần Hải: “Hai vị kia đó. Một vị là cô nương Khổng Tước ở Phi Điều viện, một người là Ly Hỏa tiên sinh ở Tử Tinh viện. Không biết các hạ có quen chăng?”

Không khí bỗng trở nên rất căng thẳng.

Không ai biết tại sao bà chủ thường ngày vẫn tròn trịa khéo léo nay bỗng nhiên gần như công khai khêu lên mối mâu thuẫn.

Tuy vậy, mỗi người vẫn giữ thái độ như trước. Bảy nam tử vẫn kẻ ngồi người đứng, mỉm cười hoặc lạnh băng.

Ly Hỏa vẫn đang húp món canh “tử trúc áp xuân”.

Khổng Tước đang uống trà.

Chẳng có bất cứ sự khác thường nào, nhưng ai cũng cảm nhận được những thay đổi tinh tế đang dịch chuyển trong không khí. Dường như có một sợi dây, căng dần, căng dần trong tim mỗi người.

Tô Tuần Hải lui ra bên cạnh bàn, khoan thai ngồi xuống. Nâng chén trà hấp một ngụm. Ôn tồn nói với ẩm trà: “Nếu là tiên sinh Ly Hỏa của Tiêu Dao Hả thì không cần bàn nữa nhĩ. Tiên sinh nhất định đồng ý nhường chỗ cho bọn văn bối rồi”.

Mặc dù giọng điệu cực kì lễ độ, nhưng thái độ cực kì ngông nghênh, thậm chí khi nói còn không thèm nhìn ông già lấy nửa con mắt.

Ly Hỏa ăn canh, miệng mấp máy, nhưng trước sau vẫn không nói gì. Chỉ có sắc mặt hơi đỏ lên. Nghe thấy những lời như vậy, có ai bỏ qua cho được.

Nhưng Ly Hỏa vốn là hạng có công lực cao thâm, ông ta vẫn điềm tĩnh húp canh, bàn tay đang ăn cũng hết sức thư thái.

Cô bé lớn hơn ngồi cạnh ông lại không kìm lòng được. Vừa dợm người thì cô em đã đứng dậy nhìn cô chị lắc đầu: “Đề em”.

Cô bé vẫn tỏ ra e thẹn hơi cúi đầu, chậm rãi bước mấy bước về phía Tô Tuần Hải rồi dừng lại, cất tiếng: “Tô tiên sinh, thật xin lỗi. Chủ nhân chúng tôi đã thuê Tử Tinh viện, rất lấy làm tiếc...”.

Lời cô bé mới được một nửa đã bị cắt ngang.

Cắt ngang lời cô chính là kẻ cuối cùng bước vào và đóng cửa gian sảnh ban này. Một thiếu niên trạc mười bảy tuổi.

Mặt lạnh như băng, hắn ta chỉ quát một tiếng: “Cút!”

Quát rồi khẽ động ngón tay, một chén trà bay vút tới. Hắn nhấp một ngụm rồi bỏ sung thêm: “Mi không có tư cách ở đây, gọi chủ nhân mi nói chuyện”.

Mặt cô bé lập tức đỏ bừng. Mặc dù đang cúi đầu, nhưng ai nấy vẫn có thể thấy cô đang thở mạnh, cổ kiềm chế cơn giận. Cô chị đứng dậy khỏi bàn, chĩa thẳng ngón trỏ và ngón út, cườm tay áp sát miệng.

“Ta khuyên mi, “ thiếu niên mở miệng, nhưng chẳng thèm liếc tới cô bé, “tốt nhất hãy dừng Cự trận phong bế, nếu không ta e mi chẳng đọc nổi thần chú ra mồm”.

Cô bé áo hồng giận đỏ mặt, nghiến răng nói: “Chớ coi thường người khác”. Nhưng cô bé áo trắng đã kéo vai em, tiếp đó giơ tay lên niệm: “Cự trận phong bế!”

Trong nháy mắt, không gian màu hồng trong suốt được triển khai. Lần này, khối không gian bao trùm lên toàn bộ Trầm Nguyệt Hiên.

Âm thanh sắc nhọn của tiếng đàn bỗng vang lên từ bầu trời đen tối. Người trên cả con phố đều kinh hãi chờ người nhìn khối không gian màu hồng nuốt chửng cả Trầm Nguyệt Hiên. Người không biết pháp thuật ngỡ đang gặp ma, người biết pháp thuật lại càng kinh hãi. Không gian khổng lồ như vậy xuất hiện chỉ trong nháy mắt, phải là một người công lực bậc nào mới thực hiện nổi!

Lần này, bà chủ cũng phải dừng công việc trong tay quay ra nhìn cô bé. Tạo ra một khối không gian lớn đến vậy trong nháy mắt, đối với bất kì một pháp sư trưởng thành nào cũng hết sức khó khăn, đằng

này cô bé chỉ mới tám, chín tuổi.

Khi khối không gian đã triển khai hết cỡ, cô bé áo trắng nhanh chóng dịch bàn tay khỏi miệng, niệm chú:

“Lưu tinh xạ! Phá!”

Vô số khối sáng lớn như nắm tay, kéo thành vệt dài bay vù vù về phía thiếu niên. Không khí bị rách ra từng đường trong suốt. Tốc độ cực nhanh, ánh sáng mạnh khiến mọi người cảm thấy mắt nhức nhối.

Tiếng gió rít mạnh qua tai, bụi đất trên sàn bị cuốn tung lên. Thế nhưng, thiếu niên kia giờ ngón tay lên trở về phía những vệt sáng đang lao tới như sao băng hô nhẹ: “Dừng!”

Lập tức, tất cả khối sáng vừa mới đây còn bay ào ào đã đứng im trong không khí, cả những vệt sáng kéo dài cũng đứng nguyên, tựa hồ bị đóng băng.

Ngón tay của thiếu niên trở xuống dưới, tất cả lưu tinh rơi xuống sàn tan nát.

Những vệt sáng quả thực đã bị đông kết thành vật thể.

Thiếu niên lại vẽ một chữ thập bằng ngón tay trong không khí, chỉ nghe tiếng rạn nứt, cả khối vuông trong suốt màu hồng đang bao trùm Trầm Nguyệt Hiên phút chốc sụp đổ tan tành.

Cô bé áo trắng ngã ngòai trên đất, tay bịt chặt lấy miệng, từ trong kẽ tay trào ra những dòng máu tươi.

Cô bé áo hồng ôm lấy chị, nước mắt rơi lã chã, ngược nhìn ông già.

Hai nắm tay lão tiên sinh siết chặt, móng tay quặp sâu vào lòng bàn tay, rách cả lớp da.

Nhưng cuối cùng, ông già chỉ nói một câu: “Chúng ta đi”.

Tô Tuần Hải vùng tay, chỉ thấy tất cả bàn ghế vừa nghiêng ngả vì trận đấu lúc nãy đã lập tức ngay hàng thẳng lối.

Tô Tuần Hải chậm rãi tiến đến bên cạnh Không Tước vẫn đang uống trà từ nãy, cúi đầu vái chào.

“Nghe nói trong Thiên Vũ Lâu, tất cả các pháp sư đều là tuyệt thế giai nhân.

Hơn nữa mỗi người đều mang tên một loài chim. Vì vậy, nếu không đoán sai, cô nương đây chắc là... người của Thiên Vũ Lâu?”

Không Tước không đếm xỉa đến hấn, đứng dậy nói với bà chủ: “Tôi ăn xong rồi, xin ghi tiền vào sổ. Tôi về phòng đây. Chỗ này ồn áo chán chết đi được”.

Dứt lời liền bước đi, tựa hồ trước mặt không hề có Tô Tuần Hải.

Thiếu niên lúc này không nén nổi bức tức. Hắn ta đứng dậy. Không rõ làm thế nào, chiếc bàn từ phía đó bỗng xuất hiện ngang trước mặt Không Tước.

“Đừng tưởng Cực Lạc Cung chúng ta sợ Thiên Vũ Lâu các người. Tuần Hải sư huynh đang hỏi người đó, nghe thấy không?”

Không Tước nhìn hắn ta một cái, bỗng nở nụ cười. Nụ cười đẹp đến khó tả, rực rỡ như không tước mùa xuân.

Kẻ đó, nàng đi thẳng tới trước mặt thiếu niên, xuyên qua người hắn ta như một làn khói, bước thẳng về phía hậu viện.

Ánh trăng chiếu vào tà áo thướt tha lướt trùm trên mặt đất của nàng. Tà áo dưới ánh sáng lạnh của trăng tỏa ra ánh sáng lấp lánh đẹp đẽ.

Sau lưng nàng, gã thiếu niên mặt mũi đau đớn co rúm người, từ từ ngã xuống.

Khi thiếu niên kia sắp chạm đất, Tô Tuần Hải đưa tay đỡ lại, gọi hai người áo trắng khác đưa hắn lui ra.

Tuần Hải lại thi lễ về phía Không Tước: “Sư đệ đã thất lễ, mong cô nương bỏ quá cho. Hiện đã có chính đường của Ly Hỏa tiên sinh, chúng tôi vào ở đó. Nếu cô nương có điều gì không vừa lòng, hoặc chúng tôi còn chỗ nào đắc tội, xin cô nương cứ tìm Tô Tuần Hải tôi là được”.

Không Tước không hề đáp lại, tiếp tục bước đi. Nhưng ai cũng nghe rõ ràng nàng cười nhạt, khẽ nói một câu: “Muốn chết!”

Tô Tuần Hải trở lại trước quầy, nói với bà chủ: “Phiền bà, sắp xếp cho Tử Tinh viện. Chúng tôi vào ở đó”.

Chủ quán cười mà rằng: “Thật tiếc, Tử Tinh viện đang sửa lại, tạm thời đóng cửa”.

Tô Tuần Hải sửng người, không ngờ bà chủ nói vậy.

Hắn bật cười, hỏi tiếp: “Xin hỏi, phải đóng cửa tới hôm nào?”

“Mùng mười tháng Năm!”

Tô Tuần Hải càng cười lớn, sắc mặt bỗng lạnh lùng: “Trước khi ta nổi giận, tốt nhất người hãy dọn dẹp Tử Tinh viện cho cẩn thận. Nếu không đêm nay Trầm Nguyệt Hiên sẽ cháy thành cho bụi”.

Chủ quán cũng tắt nụ cười. Khuôn mặt lạnh lùng như đã đóng băng. Chưa có ai nhìn thấy bà chủ suốt ngày niềm nở có thái độ thế này bao giờ. Bà ta nói: “Đừng quên người chỉ là một Dịch Động thuật pháp sư. Nói đến đốt với lửa, người chẳng bằng con chó!”

Tối hôm đó, nếu có người vẫn ở trên phố, chắc chắn lại bị giật mình lần nữa.

Không lâu sau khi khối không gian màu hồng sụp xuống, một khối không gian màu xanh thẫm lớn hơn nhiều lần lại xuất hiện, bao trùm cả Trầm Nguyệt Hiên.

Không ai biết chủ nhân của Cự trận phong bế kia, vì kẻ ra tay quá nhanh.

Chỉ có chủ quán nhìn rõ khối không gian đã triển khai từ dưới chân Tô Tuần Hải như thế nào.

Nhưng bà ta không chút hốt hoảng, ngược lại rất điềm tĩnh. Bà ta buông bàn tính trong tay xuống, khẽ vén mấy sợi tóc buông xuống ra sau vành tai.

Chủ quán thấy Tô Tuần Hải trước mặt hóa thành bốn người.

Biết ngay đó là Dịch Động thuật, Tuần Hải đang dịch chuyển cực nhanh giữa bốn vị trí. Tốc độ dịch chuyển quá nhanh nên chỉ nhìn được gã dừng lại trong tích tắc ở bốn vị trí. Cảm giác như có đến bốn Tô Tuần Hải.

Mặc dù chủ quán không chuyên luyện Dịch Động thuật của Cực Lạc Cung, nhưng bà ta tỏ ra đã hiểu rõ như lòng bàn tay.

Bà giơ tay áp lên miệng. Kế đó, dịu dàng chậm rãi như đang tỏ tình, khe khẽ nói:

“Phong tuần! Phá!”

Hằng hà sa số ong vàng to lớn bỗng hiện rợp trời, thi nhau bầu tới bốn bóng hình giống hệt nhau của Tô Tuần Hải. Mặc dù tốc độ dịch chuyển của Tuần Hải cực nhanh, ong vàng không phân biệt được đâu là Tuần Hải thật. Nhưng chúng bám chặt ở cả bốn “Tô Tuần Hải”, vì thế Tuần Hải đành phải dịch chuyển liên tục, không dám dừng lại.

Bà chủ lại đổi thế tay, niệm: “Phong nhuệ thích! Phá!”

Không gian dày đặc toàn ong vàng.

Các nam tử áo trắng khác đã bị ong vàng vây chặt vòng trong vòng ngoài.

Cho dù bọn họ muốn chặn đứng bầy ong như chặn lưu tinh quang, nhưng đọc bao nhiêu lần: “Dừng”, hay bao nhiêu lần “Hàn băng đông kết” để đông cứng bao nhiêu con ong, thì không khí vẫn không ngừng hiện ra vô số ong vàng truy đuổi.

Những con ong bị đông cứng rơi liên tục xuống mặt đất, chất chồng ngày một cao như hoa tuyết. Từng lớp, từng lớp một dâng lên, khắp mặt đất toàn xác ong.

Khắp gian đại sảnh là những bóng áo trắng phóng như bay, miễn cưỡng trốn tránh bầy ong công kích. Dịch Động thuật khiến hình bóng họ tựa mây bay gió thổi, vô số những luồng sáng trắng chập chờn trái phải lên xuống.

Tô Tuần Hải giật run người, nhưng vẫn không dám dừng nửa bước.

Bà chủ kéo ghế ngồi xuống, cười dịu dàng nhìn khung cảnh trước mắt. lát sau, bà ta lại đổi thế tay:

“Thiên ý thực nhật! Phá!”

Toàn bộ xác ong rơi trên đất bỗng nhiên biến ra muôn vàn kiến đen to lớn, bò lên khắp bốn bức tường, lên cả bàn ghế, khắp những chỗ đặt chân của đám áo trắng.

Người của Cực Lạc Cung không thể không treo mình lơ lửng trên không trung, nhưng cũng không tìm được chỗ đặt chân xuống.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, lần lượt một, hai, ba người bật ra tiếng kêu rên.

Bởi trên áo quần của họ cũng không ngừng hiện ra vô số kiến đen, đốt tới tấp lên da thịt.

Toàn bộ nam tử áo trắng đều ngã xuống bất động. Trên mình vẫn vù những lớp kiến độc. Chúng ăn rỗng cả hốc mắt, hốc mũi, lỗ tai, liên tục chui ra chui vào.

Chỉ còn Tô Tuần Hải vẫn rên được mấy tiếng.

Bà chủ dịu dàng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tuần Hải thở gấp, giơ tay túm lấy y phục bà ta. “Người, người là ai? Ta biết chủ quán, người không phải... bà ta không thể có pháp thuật cao đến thế. Tại sao người đối đầu với người của Cực Lạc Cung? Người... là... ai?”

Chủ quán cười, nói: “Ta cũng quen biết bà chủ, bà ta đúng là không biết pháp thuật. Nhưng ta gặp bà ấy là chuyện đã mười năm trước. Mười năm chưa gặp lại, vẫn rất nhớ bà ta đấy”.

“Vậy mười năm nay... người đã điều khiển Trầm Nguyệt Hiên này?” Tô Tuần Hải dường như nhớ ra điều gì, lắc đầu kinh hãi: “Nhưng... không đúng. Nếu người không phải bà ta... người làm sao có được dung mạo bà ta?”

Chủ quán cười hết sức dịu dàng, dịu dàng như gió xuân mơn man, nói: “Người đã hỏi tới máu chột vấn đề rồi đó. Vì đó là sở trường vẽ lông mày”.

“Vẽ lông mày, Họa Mi? Người mới là người của Thiên Vũ Lâu”. Mặt Tô Tuần Hải rúm ró cả lại, không còn nhận ra dung mạo tuần tú ban đầu, chỉ còn sự khủng khiếp tột độ. “Trầm Nguyệt Hiên do Thiên Vũ Lâu mở chẳng?”

“Người cũng thông minh đấy, Trầm Nguyệt Hiên là lầu thứ bảy của Thiên Vũ Lâu”. Chủ quán vẽ vào không khí một hình chữ thập.

“Đáng tiếc người không còn tiếp tục thông minh được nữa”.

Bà ta đứng dậy, lạnh lùng nhìn Tô Tuần Hải mắt vẫn trơ trơ.

Hai tay bà ta đặt chéo trước ngực, bỗng vươn ra hai bên như đôi cánh điều hâu.

Những âm thanh ù ù vang lên như tiếng vỗ cánh. Vô số chim chóc phía hậu viện vội vã bay vào.

Cả lũ lượn vòng vun vút trong đại sảnh. Cánh ken dày che hết ánh sáng.

Thoắt một cái, tất cả ào ào bay vụt ra ngoài.

Không gian trở nên im ắng. Im ắng đến mức nghe thấy tiếng vo vo trong tai mình.

Bảy xác chết trên mặt đất không thấy đâu nữa.

Lũ chim đã mang họ đi.

Thậm chí mang hết cả bụi bặm.

Một nghìn cánh chim bay qua bầu trời đỏ máu của kinh thành, đôi cánh cắt từng lớp mây đen dày nặng.

Bà chủ quán nhìn suốt con phố dài không một người, đôi mắt ẩn hiện sáng lấp lánh.

Đã tới mùng Sáu tháng Năm.

Còn ba ngày nữa.

Bà ta giơ tay lên trời. Một con chim câu màu đen từ trong bóng đêm dày đặc xuất hiện đậu lên bàn tay bà chủ. Bà ta đưa con chim lại gần mặt, thì thầm mấy câu với nó. Kế đến, cánh tay vung lên, chim câu biến mất rất nhanh vào bóng đêm thăm thẳm.

* *

*

Mấy ngày liền mưa xối xả.

Nước mưa dày đặc khiến ánh mặt trời trở nên mờ hồ, tầm nhìn mờ mịt. Bóng tối nặng nề lộ ra dưới lớp cánh của đàn chim lớn.

Vô vàn giọt nước mưa vội vã lộp độp đập khắp mặt đất. Những loài côn trùng và thú nhỏ cuống quýt chui sâu ẩn nấp, hang hốc là những chốn an toàn, ấm áp và tối tăm dưới tiếng mưa âm ầm.

Nước mưa chảy xối xả thành dòng, dọc theo mặt đất từ chỗ cao xuống chỗ thấp.

Những giọt nước bắn lên cao hàng thước, lơ lửng trong không khí, khiến khắp mặt đất của kinh thành như bị bao phủ một lớp hơi mờ mịt.

Không gian vàng vọt bao trùm khắp nơi. Thậm chí mặt đất dưới chân cũng nhìn không rõ nữa. Trên bề mặt trôi nổi một lớp như sương mù.

Chỉ thấy hình bóng của một người đang ngồi trên ngai, đặt trên bệ cao. Một quảng sáng dịu ngưng đọng trên bệ, tựa hồ phách.

Tất cả người của Thiên Vũ Lâu đều biết đó là thủ lĩnh Phong Chi Bạch Dực của họ.

Ai nấy đều yên lặng, vì họ biết nếu bà ta không hỏi, không ai được phép nói nhiều. Ngược lại, hễ bà ta hỏi, bất luận thế nào cũng phải có câu trả lời thỏa đáng, nếu không tất phải chết.

Thiên Vũ Lâu sở dĩ dám khinh mạn quân hùng, xưng danh bao năm trong chốn kinh thành chính bởi có vị thủ lĩnh này. Không ai biết bà ta là ai. Không ai biết đệ nhất lâu của Thiên Vũ Lâu này đặt ở nơi nào.

Tất cả mọi người, sau khi nhận được chim câu đen truyền lệnh, đều chỉ trong tích tắc, hoặc bị không gian dịch chuyển đưa tới căn phòng này. Đúng hơn là tới không gian này.

Bởi họ thậm chí không nhận ra đó có phải là một căn phòng hay không.

Còn bây giờ, tất cả đều đang im lặng, đợi chờ mệnh lệnh của Bạch Dực.

Một cánh chim câu bay ra từ màn sương dày, vỗ cánh tới trước Bạch Dực.

Bạch Dực cho chim câu đậu trên vai, nghiêng tai lắng nghe chăm chú. Sau đó, bà ta mỉm cười một tiếng, vung tay lên. Chim câu biến mất vào trong sương khói mờ mịt.

“Nhiệm vụ của Họa Mi đã hoàn thành rất tốt, rất thuận lợi”. Âm thanh của bà ta vô cùng quyền rũ. “Tiếp tục hành động theo đúng kế hoạch. Chỉ có điều...”.

Bà ta bỗng ngừng lại, rồi cất tiếng gọi: “Anh Vũ!”

“Dạ!” Một tiếng phụ nữ bình thường, không lộ đặc điểm gì từ phía dưới vọng lên.

“Hôm nay người trở về sẽ nhận được mệnh lệnh của ta, bắt đầu từ sáng mai, người chuẩn bị để thực hiện lệnh đó. Đợi tín hiệu của ta rồi bắt đầu hành động”.

“Tuân lệnh!”

Trong Thiên Vũ Lâu, vĩnh viễn sẽ là như vậy. Mỗi người chỉ biết có nhiệm vụ của mình là gì. Nhiệm vụ của người khác họ đều không rõ. Chỉ có một mình Phong Chi Bạch Dực mới nắm được toàn bộ kế hoạch.

Vì thế, bất luận nhận được nhiệm vụ kì quái thế nào, người Thiên Vũ Lâu cũng đều tận lực hoàn thành, bởi những nhiệm vụ tưởng chừng chẳng mấy quan trọng này có khi lại là điểm quyết định thành công của kế hoạch.

Cho nên, khi Anh Vũ trở về nơi của mình, lắng nghe mệnh lệnh của chim câu đen bay từ hậu viện tới xong, cô ta không hề cảm thấy nhiệm vụ của mình kì quặc hay hoang đường. Cô ta chỉ biết rằng, các nhiệm vụ Bạch Dực yêu cầu nhất định luôn có cái lý của bà ta.

Mồng Sáu Tháng Năm.

Chỉ cách ngày Quang Minh tướng quân đến Trầm Nguyệt Hiên ba ngày.

Ba ngày, có thể làm rất nhiều việc.

Bà chủ quán đứng trước cổng Trầm Nguyệt Hiên, hướng lên bầu trời đêm chờ đợi.

Một lúc sau, màn đêm bỗng thủng ra một lỗ sáng, một cánh chim câu đen từ trên trời lao xuống như tên bắn. Họa Mi còn chưa kịp định thần, cánh chim đã biến mất, chỉ để lại một tiếng kêu sắc nhọn tản mạn trong đêm đen.

Trên tay xuất hiện một tấm bùa chú, bên trên viết rõ:

“Trước mùng Chín tháng Năm, cùng với Không Tước, giết chết tất cả những kẻ đến tranh vị trí thủ lĩnh cấm vệ quân ở Trầm Nguyệt Hiên”.

o O o

Hồi thứ hai

Cực lạc

Sau giường có hai chiếc quạt lông khổng tước dựng chéch theo một góc cố định, nhẹ nhàng phe phẩy.

Vô Hoan nằm nghiêng trên giường, hai mắt nhắm, chỉ có ngón tay khẽ động đậy.

Bởi vì ông ta là pháp sư Dịch Động thuật đệ nhất thiên hạ.

* *

*

Hoàng hôn, mùng Bảy tháng Năm.

Ngày kia là ngày tướng quân Quang Minh đến Trầm Nguyệt Hiên lựa chọn người làm thủ lĩnh cấm vệ quân.

Trầm Nguyệt Hiên xem ra rất yên tĩnh, ráng chiều lung linh trải dài khắp khu nội viện.

Đàn chim là là bay trên mặt hồ. Thảng hoặc làm kinh động những con cá chép đỏ dưới đáy nước. Đuôi cá quẫy mạnh, gợn lên mặt hồ những vòng sóng nhấp nhô.

Bà chủ quán vẫn đang gầy bàn tính. Dường như vẫn là bà chủ có nụ cười như hoa nở, lúc nào cũng đơn đả tươi tắn.

Dường như hôm qua dùng pháp thuật giết chết bảy mạng người của Cực Lạc Cung là một kẻ khác.

Bỗng, chuỗi chuông đồng treo trước cổng phát ra những tiếng ngân nga trong vắt.

Có người bước vào.

Chủ quán ngẩng đầu, nở nụ cười xinh đẹp náo nùng, bước ra chào đón vị khách mới tới. Bởi vì bà ta biết, người dám vào Trầm Nguyệt Hiên lúc này nhất định không phải kẻ tầm thường.

Thế nhưng, khi đứng trước mặt người mới đến, nụ cười trên môi bà chủ không còn giữ được nữa.

Bà ta cảm thấy người đứng trước mặt thực không đánh cho mình chào đón. Gã thanh niên này có vẻ như chỉ đi lạc vào đây.

Thanh niên vừa tới ăn mặc cũng tạm gọi là sạch sẽ. Nhưng ngoài sạch sẽ ra hầu như chẳng còn gì

đáng nói. Y phục của gã giản dị tới mức “cơ hàn”, đã bị giặt bạc phếch, trên đầu vấn khăn, mái tóc và đôi mắt đen nhánh, trông cũng tinh anh.

Gã nhìn thấy bà chủ bước tới, liền cười thật tươi. Hai con mắt vốn rất to, bây giờ cười tới mức híp lại thành một khe dài. Miệng gã lộ ra hàm răng trắng sáng.

Lúm đồng tiền ẩn hiện bên khõe miệng. Xem bộ dạng lém lỉnh nhưng cũng có phần tuấn tú, đường hoàng.

Gã cười kha kha, chào chủ quán: “Xin chào bà chủ! Trời, bà chủ xinh đẹp quá!”

Chủ quán cười, nói: “Thôi đi mà, tiết kiệm hơi sức để dành cho mấy cô gái trẻ. Ta đây nếu trẻ ra độ chục tuổi, chắc cũng bị người khen cho lòng dạ xao xuyến mất”.

Mặc dù nói đùa, nhưng bà chủ không khỏi thừa nhận, người thanh niên này dù không ăn mặc quý phái lộng lẫy như Ngọc Lộc, cũng không lấp lánh như bọn Cực Lạc Cung, nhưng chẳng hiểu sao, khắp mình chàng trai toát lên sức hấp dẫn kì lạ.

Nếu bà ta thực sự trẻ lại mười tuổi, chắc chắn sẽ phải mê say anh chàng này.

Gã cầm trong tay một chiếc đĩa, gõ đi gõ lại lên đầu mình, chẳng khác gì một thiếu niên tinh nghịch, nhưng dáng vẻ lại có chất lịch duyệt của người đàn ông trưởng thành. Chủ quán thấy rất khó đoán định tuổi tác của gã.

Gã thanh niên nhìn bà chủ, cười hì hì nói: “Tôi là Phú Kiều”.

Chủ quán cũng cười hì hì nói: “Phú Kiều tinh sinh, đến Trầm Nguyệt Hiên có việc gì chẳng?”

Gã bỗng tỏ ra bí mật, ghé sát tai bà chủ nói: “Bà biết không, nhà vua cho tuyển thủ lĩnh cấm vệ quân, ngày mùng Chín tháng Năm ở chính Trầm Nguyệt Hiên này! Lúc đó, tướng quân Quang Minh cũng sẽ tới đây!”

Gã nói với một vẻ đắc ý.

Chủ quán nhìn gã chán ngán: “Tôi biết, tôi biết sớm hơn ai hết”.

Gã thanh niên kinh ngạc: “Bà nói đi, vì sao bà biết được?”

Chủ quán: “Dù sao tôi cũng không biết anh nghe được tin này ở đâu. Có điều, tin này được dán ở cổng nhà tôi rồi mới truyền ra khắp thiên hạ”.

Phú Kiều đứng bật dậy, chạy vụt ra ngoài xem tờ cáo thị. Lúc quay vào, chỉ thấy gã há hốc mồm kinh ngạc, hàm dưới sắp rơi hẳn xuống.

Kế đến, gã bỗng trở nên nghiêm nghị, ghé tai chủ quán một cách thần bí:

“Thế này, nghe nói Trầm Nguyệt Hiên có bảy gian chính đường trong bảy biệt viện. Bà chủ xinh

đẹp ời, bà kiểm cho tôi một gian. Tôi thực sự lấm tiền lấm”.

Bà chủ nhìn gã chòng chọc, hồi lâu, thời gian chừng hết một tuần trà. Nhìn tới nỗi gã kia cảm thấy mình khắp mình nhột nhột, không biết có chỗ nào bị làm sao.

Gã cũng tự nhìn ngó khắp người mình rồi hỏi: “Bà chủ, có chỗ nào không ổn chẳng?”

Chủ quán chỉ vào đầu gã, hỏi: “Đầu anh chắc mới bị ngựa đá hay sao? Trước khi tới đây anh đã hỏi xem Trầm Nguyệt Hiên là nơi thế nào chưa?”

Phú Kiều thành thực: “Tôi đã hỏi chủ nhân của tôi rồi. Ngài bảo chỉ cần tôi muốn ở là có thể ở căn tốt nhất. Chủ nhân tôi đã nói thế đấy”.

Chủ quán lấy làm thú vị, hỏi: “Chủ nhân anh là ai?”

Phú Kiều cười bí mật, miệng nhếch lên tinh nghịch như một thiếu niên, gã nói: “... Điều này... không nói cho bà được đâu...”.

Bà chủ bị gã chọc đã có phần giận: “Vậy ta báo anh biết, hết phòng rồi. Một phòng cũng chẳng còn”.

Phú Kiều lại gần bà chủ, soi vào mắt bà ta nói: “Một phòng cũng chẳng còn à? Một phòng cũng chẳng còn à?”

Dường như trong không khí xuất hiện những chuyển động mơ hồ, những chấn động trong suốt lan ra rồi biến mất. Chủ quán cũng không để tâm.

Bà ta chẳng hiểu tại sao gã lại lặp lại câu hỏi tới hai lần, với cùng một ngữ điệu, cùng một sắc thái.

Chủ quán lập tức trở lại thái độ tươi cười đơn đả, phẩy chiếc khăn tay nói:

“Thực sự không còn, thực sự không còn”.

Đợi bà ta dứt lời, phía sau lưng vọng tới tiếng một người: “Phi Điều viện của tôi có thể nhường lại cho vị công tử này”.

Chủ quán quay đầu nhìn, thấy Khổng Tước đã xuất hiện sau lưng tự lúc nào.

Mặc dù lấy làm lạ vì sao Khổng Tước chịu nhường Phi Điều viện cho gã thanh niên hơi khùng khùng lại chẳng rõ lai lịch kia, nhưng Bạch Dục đã ra lệnh phải phối hợp với Khổng Tước trong mọi hành động, bà ta bèn lẳng lẳng bảo tiểu nhị đưa Phú Kiều về Phi Điều viện nghỉ ngơi.

Phú Kiều cũng kinh ngạc như chủ quán, hồi lâu sau mới kịp định thần, hoan hỉ đi ra sau hậu viện.

Đối với hắn, đây thực là miếng bánh đột nhiên từ trên trời rơi xuống.

Chờ Phú Kiều đi vào hậu viện rồi, Khổng Tước mới ngồi xuống một chiếc bàn, nói với chủ quán:

“Gian đại sảnh này cần phải dọn dẹp rồi đây”.

Chủ quán lĩnh hội ngầm ý của Khổng Tước, bèn quay ra khách khứa đang ngồi tại đó: “Xin lỗi quý vị, xin quý vị hãy trở về phòng mình. Tôi xin bảo tiểu nhị bùng các thứ đến từng phòng. Ngày kia tướng quân Quang Minh sẽ đến nên chôn này cần được dọn dẹp tươm tất. Thực lòng xin lỗi vì đã làm phiền quý vị, mong được lượng xá cho...”.

Tất cả thực khách lục tục rời khỏi đại sảnh, chỉ còn lại chủ quán, tiểu nhị và Khổng Tước.

Họa Mi khẽ giong, tất cả cửa sổ liền phòng đóng chặt lại. Tiếp đó, bà ta lại vạch ra một không gian phong bế am thanh không cho truyền ra ngoài. Trong giây lát, bốn bề im ắng tới mức nghe rõ tiếng thở.

Họa Mi hỏi: “Khổng Tước, sao chị cho hắn ta vào ở? Chị biết hắn là ai sao?”

Khổng Tước đáp: “Tôi không biết”.

“Sao chị cho hắn ở Phi Điều viện? Chẳng lẽ chị không biết nơi đó được Bạch Dực yểm phép, chị ở đó sẽ được tuyệt đối an toàn?”

“Tôi biết”.

“Vậy chị còn cho hắn ở?”

Khổng Tước uống một ngụm trà. Xem ra cô ta trầm tĩnh hơn Họa Mi mấy phần. Cô chậm rãi nói: “Vừa nãy, gã nói với chị, lặp lại hai lần, chị biết tại sao không?”

Họa Mi cứng họng. Hồi lâu sau mới nói: “Không biết”.

Khổng Tước lại nói: “Vậy chị có biết chị đã trả lời hắn mấy lần không?”

Họa Mi nói: “Một lần! Tôi nói: Thực sự không còn!”

Khổng Tước quay lại nhìn tiểu nhị, hỏi: “Người nói với Họa Mi, bà chủ đã trả lời thế nào?”

Tiểu nhị có vẻ như kinh ngạc đến mức sợ hãi, lắp bắp: “Bà chủ... trả lời... hai... lần”

Họa Mi nóng nảy cắt ngang: “Không thể! Tôi tự nói ra lẽ nào tôi không biết!”

Khổng Tước từ tốn uống một ngụm trà, nói: “Đó chính là nguyên nhân tôi để hắn vào ở. Quả thực chị chỉ nói một lần, nhưng hắn đã làm cho thời gian đảo ngược”.

“Hắn làm thời gian đảo ngược?”

Câu nói đó khiến Họa Mi lạnh cứng tay chân. Bà ta thì thảo tự nhủ: “Chị nói là... chị nói là... hắn biết...”.

“Phải, hắn biết phép Nhật quỹ nghịch chiếu. Chắc chị cũng hiểu, người biết Dịch Động thuật này, khắp thiên hạ chỉ có bốn”.

Họa Mi cảm thấy tim như đập hẫng liên mấy nhịp. Thuật Nhật quỹ nghịch chiều, bà ta mới nghe nhắc tới mà thôi. Chưa bao giờ tận mắt thấy người thi triển.

Chỉ nghe Bạch Dực có giảng qua về pháp thuật khó khăn này.

Khi lâm chiến, mỗi phút, mỗi giây, mỗi khoảnh khắc đều liên quan đến sự sống còn. Nhưng đối với người biết phép này, hoàn toàn có thể xoay ngược thời gian. Nếu đối phương đã cắt một dao lên cổ, người đó sẽ phải chết. Nhưng chỉ cần dùng Nhật quỹ nghịch chiều, mọi việc sẽ quay lại thời điểm trước khi đối phương kịp kẻ dao vào cổ. Lúc này kẻ như biết trước mọi việc sẽ xảy ra. Đối phương sẽ lặp lại động tác đó, người dung phép này chỉ cần ra tay đối phó, dễ dàng lấy mạng đối thủ!

Họa Mi cảm thấy có mồ hôi đang lăn từ trán xuống mặt. Bà ta không ngờ rằng mình kẻ như vừa mới từ cõi âm trở về.

“Kẻ sử dụng Nhật quỹ nghịch chiều cao thủ nhất, chúng ta đều biết, đó là chủ nhân Cực Lạc Cung, Vô Hoan. Người thứ hai, chúng ta cũng biết, đó là đệ nhất sát thủ của hắc, Quỷ Lang”. Không Tước nhìn Họa Mi lúc này đang câm lặng, tiếp tục nói: “Còn lại hai người, tôi nghĩ chính là hai kẻ chúng ta vẫn đang điều tra nhưng chưa tìm được. Yêu Diệp song tinh”.

“Yêu Diệp... chị đang nói tới hai quái vật sống trong huyền băng đã ba nghìn năm ở cực bắc sao? Hai chị em đó tên Cô Diệp và Yên Vỹ?” Họa Mi run run hỏi.

“Hừm, người mới đến có lẽ là Cô Diệp”.

“Không thể...”.

“Tôi cũng hy vọng là không thể. Họa Mi, xem ra lần này Cực Lạc Cung thực sự muốn ra tay”. Không Tước thở dài nói tiếp: “Chị thông báo cho Bạch Dực... nói rằng cục diện đã đi đến hồi vượt khỏi khả năng kiểm soát của hai chúng ta, chủ nhân mau có các đối phó. Tôi chỉ có thể gắng sức kiềm chế tình hình tạm thời trước mắt... bởi vì không biết thực sự Cô Diệp muốn làm gì... chưa có ai đoán được hắc định làm gì bao giờ...”.

* *

*

Anh Vũ lướt nhanh qua hoang mạc cuộn cuộn gió cát.

Nắng chói chang, vạn vật phản chiếu trắng lóa đến hoa mắt, đồng tử như nhũn nhồi, da thịt như bị thiêu đốt.

Anh Vũ từ khi nhận nhiệm vụ đã lập tức lên đường, mãi miết không hề dừng bước, Dịch Động thuật chưa hề ngừng thi triển.

Mặc dù không phải là pháp sư chuyên luyện Dịch Động thuật, nhưng Anh Vũ dẫu sao cũng là

người của Thiên Vũ Lâu, mọi người trong bọn họ đều là những nhân vật thượng hạng. Vì vậy, tốc độ Dịch Động thuật của Anh Vũ thật kinh người.

Cô ta không hề dám chần chừ một phút. Cô ta hiểu rõ nếu trước mùng Tám tháng Năm không hoàn thành nhiệm vụ, thì đừng mong nhìn thấy mặt trời của mùng Chín tháng Năm.

Nhiệm vụ lần này có vẻ đơn giản, đặc biệt là đối với Anh Vũ. Thậm chí dễ như là nói chuyện.

Nhưng địa điểm thực hiện lại ở xa kinh thành tới vạn dặm. Nắng chiếu đã thay đổi góc chiếu, đốt nóng khắp mặt đất rộng lớn.

Anh Vũ không kịp để ý gạt đi những giọt mồ hôi to tướng trên vàng trán, vội vã thay đổi thế tay, thi triển năng lượng Dịch Động thuật cao hơn nữa.

Nếu tình cờ gặp người cười lạc đà trên hoang mạc, họ cũng chỉ cảm thấy như một luồng sáng lướt qua vai mà biến mất, hoặc chỉ cảm thấy như một thoáng ảo giác dưới ánh nắng dữ dội.

Không ai có thể biết ánh sáng trắng vừa lướt qua về phía chân trời kia là người của một tổ chức gồm các pháp sư vô địch thiên hạ, Thiên Vũ Lâu. Người đó giờ đây đang trên đường làm nhiệm vụ.

Cát bụi cuộn cuộn khiến bầu trời nhuộm màu vàng hôn ám.

Giống như một hoàng hôn tang tóc của chư thần. Tất cả ảo ảnh hay phi thiên trong truyền thuyết của sa mạc đều bị cuốn về phía chân trời có mây đen cuộn cuộn.

Những tiếng sấm lớn rền rĩ chạy dọc bầu trời. Tất cả lạc đà bắt đầu quỳ xuống thành một vòng.

Trên hoang mạc bỗng xuất hiện một đám hắc điều, bình thường không hề có.

Ban đầu chỉ có một con, rồi trăm con, ngàn con, cuối cùng làm thành một vùng đen kịt che phủ bầu trời.

Tiếng chim kêu lẫn tiếng đập cánh dày đặc. Màng nhĩ bị đập tựa trống rền, nhưng không thể phân biệt được nhịp điệu.

Bóng tịch dương buổi chiều mùng Bảy tháng Năm đã sắp khép lại.

* *

*

Điện phía tây của vương cung. Kinh thành.

Không hề có người hầu hay cung nữ.

Bởi vì Vô Hoan không ưa người lạ hầu hạ ông ta.

Vì thế, nhà vua sắp xếp cho ông ta ở điện phía tây xong rồi rút hết người ra ngoài. Tuy vậy, tất cả

mọi đồ vật đều như đang có người vô hình chạm vào, hoặc cầm, hoặc bung, hoặc đẩy. Mọi thứ đều đang chuyển động. Bình nước bằng đồng đã tự lấy đầy nước từ hồ Bạch Ngọc, rồi tự treo lơ lửng trên bếp lò. Chốc lát đã sôi ù ù, bốc khói nghi ngút. Chậu đựng bằng vàng cũng đang lơ lửng bên cạnh bếp, chờ đồ đầy nước nóng liền bay đến bên cạnh giường. Tấm khăn bông trắng cũng bay tới bên cạnh, chầm chậm nhúng xống.

Hai chiếc quạt lông không trước sau giường vẫn đang nghiêng một góc cố định và liên tục phe phẩy nhẹ nhàng.

Vô Hoan nằm nghiêng trên giường, hai mắt nhắm, chỉ có ngón tay khẽ động đậy.

Bởi vì ông ta là pháp sư Dịch Động thuật đệ nhất thiên hạ.

Trong kinh thành, người ta đều ngờ rằng ông ta đến chỉ để tặng Thiên Vũ Y.

Ai cũng nghĩ chỉ vì một chiếc áo đỏ mà ngàn dặm về kinh, cũng có chỗ không được hợp lý. Nhưng Cực Lạc Cung xưa nay vẫn hay không theo lẽ thông thường. Mọi người vì vậy cũng không lấy làm lạ. Mà nếu có một ngày nào đó Vô Hoan châm lửa thiêu trụi cả Cực Lạc Cung, cũng sẽ chẳng có ai thắc mắc.

Chỉ có Vô Hoan biết lần vào kinh này có mục đích gì.

Việc này, ông ta nung nấu kế hoạch đã từ lâu.

Còn giờ đây, bỗng gặp phải một việc thật đau đầu.

Ông ta nhắm mắt. Lông mày hơi nhíu lại.

Mồng Tám tháng Năm, tia sáng đầu rọi qua khung cửa sổ chạm trở hoa văn, chiếu xuống sàn nhà, để lại những quang sáng theo những đường chạm trở.

Họa Mi mở mắt, nhìn đồng hồ cát. Đã đến lúc trở dậy lo công việc của Trầm Nguyệt Hiên.

Bà ta xoa xoa đôi mắt, rồi lại mở mắt ra, chuẩn bị ra khỏi giường.

Nhưng khi bà ta mở mắt ra lần nữa, đã phát hiện vừa mới một giây trước đây còn nằm trong phòng mình ở Trầm Nguyệt Hiên, nhưng một giây sau đó, bà ta đã nằm trên mặt đất lạnh như băng, xung quanh mù mịt khói sương màu vàng ảm đạm. Không nhìn rõ nổi ngoài hai mét.

Đến lúc bà ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy hình bóng Bạch Dực trong vầng hào quang trắng mờ bao phủ, Họa Mi mới hiểu ra mình đã bị Bạch Dực dùng phép triệu tập đến đệ nhất lầu của Thiên Vũ Lâu.

Bà ta nhanh chóng bật dậy, quỳ trên đất chờ đợi mệnh lệnh của Bạch Dực.

Bạch Dực vẫn chẳng nói năng gì. Chỉ có tiếng thở rất sâu nhẹ nhàng lan trong không gian tịch mịch. Hiển nhiên, bà ta cũng đang gặp phải những khó khăn lớn.

Chưa bao giờ bà ta trầm ngâm lâu đến vậy. Lần trước Bạch Dực cũng ngồi thờ như vậy đã là ba năm trước. Không biết vì sao hành tung của Bạch Dực bị tướng quân Quang Minh nắm rõ, nên bọn họ bị vây trong khu rừng rậm ở phía bắc thành.

Lúc đó, Họa Mi đang hộ giá bên cạnh Bạch Dực. Không gian kết giới vây bắt của Quang Minh đã bao trùm toàn bộ khu rừng. Về sau Bạch Dực thoát được vòng vây của Quang Minh, mười bảy pháp sư đi theo chỉ còn lại Họa Mi. Mười sáu vị kia vì bảo vệ Bạch Dực đều đã chết trong rừng rậm.

Lần này, Họa Mi lại nghe thấy tiếng thờ dài bất an.

“Họa Mi”, rất lâu sau Bạch Dực mới lên tiếng, âm thanh truyền qua lớp sương dày tựa hồ cũng bị màn sương làm cho ảm ứ. “Nhiệm vụ ta giao cho ngươi có chút thay đổi, bởi vì Khổng Tước đã báo cho ta Trầm Nguyệt Hiên mới có một vị khách tên Phú Kiều. Hơn nữa, theo sự phát hiện về năng lượng thi triển pháp thuật mà Khổng Tước nắm được, mặc dù ta không biết hẳn có phải là Cô Diệp mà chúng ta nghĩ hay không... có điều, sẽ khó đối phó hơn cả với Cô Diệp, chứ không có chuyện dễ dàng”.

“Vâng, thưa chủ nhân”.

“Vì vậy, nhiệm vụ của ngươi vẫn là phụ giúp tiêu diệt tất cả khách của Trầm Nguyệt Hiên, nhưng lần này không phải giúp Khổng Tước, mà là giúp... Phú Kiều”.

“Sao kia?”

“Ngươi muốn ta nói hai lần chăng?”

“Thuộc hạ không dám. Xin lập tức lên đường thực hiện”.

“Tốt. Nhân tiện cho ngươi hay, Khổng Tước sẽ rời khỏi Trầm Nguyệt Hiên.

Chỉ mình ngươi ở lại. Ta không muốn có bất cứ sai lầm nào. Ngoài ra, Phú Kiều yêu cầu làm gì, đều phải nghe theo lời hắn. Tựa như chấp hành chỉ lệnh của ta, rõ chưa?”

“... chưa ạ”. Họa Mi biết, thành thực với Bạch Dực là điều tối quan trọng. Bất cứ việc gì đều không giấu nổi bà ta.

“Chỗ nào chưa rõ, ngươi cứ hỏi”.

“Nếu làm thế, người của Thiên Vũ Lâu sẽ không vào được hoàng cung, không thể chiếm được vị trí thủ lĩnh cấm vệ. Vậy kế hoạch của chúng ta...”.

“Kế hoạch sẽ không hề bị ảnh hưởng. Mục đích cuối cùng của chúng ta là giết vua. Còn việc ai giết không quan trọng. Ngươi cho rằng nhân vật lớn như Phú Kiều, là người của Cực Lạc Cung, lại có thể cam tâm vào làm thủ lĩnh cấm vệ quân trong thành sao?”

“Chủ nhân, còn một điểm nữa. Tướng quân Quang Minh là đệ nhất thiên hạ về khả năng phát giác

năng lượng pháp thuật. Ông ta không tốn công sức cũng sẽ biết Phú Kiêu là người của Cực Lạc Cung, làm sao ông ta lại chọn người của Cực Lạc Cung vào và để hắn dễ dàng đến gần nhà vua?”

“Điều này ngươi chớ lo. Nếu nhiệm vụ của Anh Vũ hoàn thành, mùng Chín tháng Năm tướng quân Quang Minh không thể xuất hiện ở Trầm Nguyệt Hiên.

Ông ta chỉ có thể sai thuộc hạ đến thay. Nếu cả Trầm Nguyệt Hiên chỉ có một mình Phú Kiêu, tất nhiên thuộc hạ của Quang Minh sẽ chọn hắn”.

“Thuộc hạ đã rõ”. Họa Mi cúi đầu. “Thuộc hạ xin cố hết sức để Trầm Nguyệt Hiên chỉ còn lại một mình Phú Kiêu”.

Khi Họa Mi ngẩng đầu lên, ánh nắng từ bên ngoài đã chiếu vào sáng rực.

Xung quanh sương khói đã tan. Trước mặt lại là đồ đạc quen thuộc của Trầm Nguyệt Hiên.

Đã hết sáng tinh mơ, giờ đã là buổi ngày.

Ánh sáng rực rỡ, rọi mòn một cả đất trời.

Thế nhưng, trong thế giới được chiếu sáng rõ ràng ấy lại ẩn chứa vô vàn những âm mưu bí mật, đang thai nghén, đang hình thành, hứa hẹn một mối lửa quét sạch cả hoàng cung.

Họa Mi sửa sang y phục, đẩy cửa bước ra.

* *

*

Mùng Tám tháng Năm. Nắng. Ánh sáng chói lói.

Bá quan văn võ đều đứng nghiêm trong đại điện.

Không khí như bị đông cứng, lơ lửng trên đầu. Cảm giác chết chóc bao trùm cả kinh thành.

Nhà vua ngự giữa ngai vàng, tay chống cằm, cúi đầu không nói. Hôm nay, ngài không cả đem theo vương phi Khuynh Thành mà ngài say đắm.

Tất cả đều đang chờ đợi, chờ nhà vua lên tiếng. Nhưng nhà vua dường như cũng đang chờ đợi.

Một cánh chim bay nghiêng qua đại điện.

Ánh sáng chói lòa ập vào từ phía cửa điện. Giữa vầng sáng là bóng một người.

Quang Minh đại tướng quân.

Người mà nhà vua chờ đợi đã tới.

Vua vẫy tay. Một vị quan văn đứng bên trái đại điện bèn mở cuốn chiếu thư trên tay, bắt đầu đọc:

“Người Man phản loạn, điều quân trấn áp khó khăn. Tồn thấy binh tướng bốn nghìn người. Quân địch tổn thất: không. Hiện chúng đang mau chóng tiến về kinh thành. Quân địch hiện đã tới thành cổ Khoát Phong ở biên cương”.

Người trong điện bắt đầu lao xao.

Đó quả là một sự thật không ai muốn nghe thấy. Bao nhiêu năm qua, bất cứ dân nơi nào nổi loạn sau cùng vẫn bị trấn áp. Dù không dễ dàng cho lắm, nhưng cuối cùng vẫn có thể trấn áp được. Vì thế, không ai nghĩ lần bạo loạn này lại hao tổn tới bốn nghìn binh tướng của triều đình. Hơn nữa, điều không tin nổi là quân địch không mất một con tốt.

“Tai sao quân địch tổn thất bằng không?” Quang Minh lên tiếng.

“Bởi vì quân ta chết sạch không còn một ai”. Vi quan kia cung kính trả lời.

“Đã cho người do thám chiến trường, toàn bộ đều là xác chết của quân ta, quân địch không hề có một người nào”.

Tiếng xôn xao trong đại điện càng rõ hơn.

Nhà vua bắt đầu nôn nóng. Ngài hừ một tiếng, tiếng lao xao lập tức ngưng bật. Vua nói với Quang Minh: “Đại tướng quân, Khanh xem nên làm thế nào?”

Quang Minh cúi đầu như đang suy nghĩ, mắt nhìn vô định về phía trước.

Hồi lâu sau ông ta mới trả lời một câu: “VẬY, xin để thuộc hạ xuất chinh bình định giặc loạn. Ngày mai thuộc hạ xin lên đường”.

Nhà vua phấn khởi ra mặt, thậm chí không kìm được cười hà hà.

Tất cả đều biết, chỉ cần Quang Minh thống lĩnh quân cơ, sẽ không cuộc phản loạn nào không bị đánh dẹp.

Điều này đã được chứng minh không biết bao nhiêu lần trước đây.

Chỉ có điều...

Quang Minh ngẩng đầu, nói với vua: “Chỉ có điều, ngày mai chính là mùng Chín tháng Năm, vốn phải lựa chọn thủ lĩnh cấm vệ quân ở Trầm Nguyệt Hiên.

VẬY phải làm thế nào. Lui thời gian ra sau, hay là...”.

Vua phẩy tay, không giấu nổi vui mừng vì những lời Quang Minh nói trước đó, bèn rằng: “Chuyện đó không đáng kể, vốn ta cũng không nhất định muốn có thủ lĩnh cấm vệ quân. Ta cũng không muốn thêm phiền hà rắc rối. Hơn nữa đã có sự bảo vệ của đại tướng quân là quá đủ. Ngày mai ta sẽ phái vài vị pháp sư cao thủ trong cung đến lựa chọn là được. Tướng quân bất tất phải nhọc lòng”.

Quang Minh nhìn vua, một mực giữ im lặng. Một lúc lâu sau bèn cúi lạy rồi lui trở ra khỏi đại điện...

Gió thổi từ ngoài vào điện, trường bào của ông tung bay tựa như con chim ung giang cánh chuẩn bị vút lên.

Giờ này ngày mai, ông sẽ khoác trên mình bộ giáp trụ đỏ rực lên đường.

* *

*

Mồng Tám tháng Năm. Giữa trưa.

Từ trong gian bếp của Trầm Nguyệt Hiên bay ra mùi thơm quyến rũ.

Long nhãn trên châu đụn với yến thượng hạng nơi bắc quốc.

Bào ngư hấp chanh.

Cạnh đậu phụ Thất Kiêu Ánh Nguyệt.

Hải Đê ngư sốt chua ngọt.

Gà rừng hầm linh chi.

Từng món từng món hảo hạng được bung ra khỏi bếp, tiểu nhị chạy lăng xăng khắp Trầm Nguyệt Hiên. Khách trong bảy biệt viện đều có thực đơn của riêng mình.

Thực đơn của Lâm Cơ Đông, giảng đầu sư vùng Nam Cương ở tại Mực Trúc viện có một đĩa lớn toàn sâu trắng hếu vẫn bò lồm ngồm. Mỗi con sâu dài tới gần nửa thước còn ngo ngoáy lúc nhúc. Tất cả tiểu nhị trong quán đều kêu thét kinh hãi lùi xa, không một ai chịu bung món đó lên. Sau cùng, bà chủ đành đích thân bê cái đĩa sứ hoa xanh lên chửi: “Một lũ ăn bám. Tiền của ta bỏ ra toàn nuôi một lũ ăn bám”. Nói rồi, bung đĩa sâu qua Mực Trúc viện.

Chim bay ngày càng nhiều.

Chủ quán hiểu rõ sự việc. Bảy chim bay lượn dày đặc kia, không hoàn toàn là chim cả. Bạch Dục bố trí pháp sư ở đây chắc chắn không có chỉ có hai người Họa Mi và Không Tước.

Không khí trong lành. Ánh mặt trời chói lọi chiếu sáng cả bảy tòa biệt viện.

Đi qua hai chiếc cầu gỗ xây cất công phu. Đi qua một vườn hoa đơm đầy những bông nặng trĩu. Vòng qua hai cái hồ. Chui qua một hòn non bộ bằng đá cực lớn.

Dọc đường có Phú Kiêu đang lang thang đùa nghịch. Gã cười khanh khách chơi trò “cách không bắt cá”. Phú Kiêu chỉ đứng trên bờ hươ tay, những con cá dưới hồ dường như bị không khí buộc chặt,

thoắt một cái bị kéo văng lên khỏi mặt nước, sau đó lại rơi tõm xuống.

Họa Mi không nhìn được, bèn vung tay một cái. Một lớp ánh sáng màu hồng ẩn hiện bao trùm khắp mặt hồ. Bà ta dùng ấn phong bế hồ nước lại.

“Đàn ông con trai mà lại nhàn rồi chạy ra đây bắt nạt mấy con cá. Cậu không thấy mất mặt hử?”

“A, mỹ nương chủ quán, bà đây à?”

Họa Mi không muốn dây dưa với hắn, chỉ ném lại một câu: “Đừng có nghịch cá ở đây nữa, cậu mà làm chết thì đền không nổi đâu!” Nói rồi quày quả bê thức ăn đi.

Khi tiếng cười của Phú Kiều tắt dần sau lưng, trước mặt Họa Mi xuất hiện một rừng trúc xanh ngắt.

Dường như ánh sáng ở đây cũng bị nhuộm thành màu xanh lục, bông bênh như nước trong không khí.

Họa Mi tiến sâu vào khu rừng, bên trong đó là Mực Trúc viện.

“Lam cô nương, đồ ăn của cô đã được bung tới”. Họa Mi đứng trước cánh cửa đóng chặt chờ đợi người bên trong trả lời.

Không có tiếng động. Căn nhà im ắng như đã chết.

“Lam cô nương, đồ ăn của cô đã được bung tới rồi”. Họa Mi lại gọi lớn, khẽ nhíu mày đưa tay vẽ một vòng bảo vệ chính mình. Quảng sáng trong suốt bọc ra ngoài bà ta. Gió xung quanh thổi tới, không hề làm động đậy tà váy lụa của chủ quán.

Bà ta gọi thêm ba lần nữa, rồi đẩy cửa bước vào.

Chưa kịp nhìn kỹ mọi thứ trong phòng, đã có tiếng gió vù vù và gấp gáp. Họa Mi cảm thấy trong bóng tối có thứ gì không rõ đang lao về phía mình. Lập tức, bà ta bay người về phía sau, chớp nhoáng không khác một cao thủ của Cực Lạc Cung.

Bay ra tận dãy hiên bên ngoài, lưng sắp chạm vào bìa rừng trúc, bà ta mới phát hiện rõ thứ đang lao tới là vật gì.

Một bầy nhung nhúc côn trùng như bọ cánh cứng, nhưng kì lạ chưa từng thấy.

Đôi râu xúc giác dị dạng, những màu sắc lạ lùng, khắp mình chúng tỏa ra ánh sáng xanh ngắt.

“Đây là trùng độc của giáng đầu sư sao?”

Bà ta nhìn lại quảng sáng bảo vệ trên mình, đã thấy mấy con trùng độc vỡ nát dính vào, huyết dịch màu xanh nhều xuống từng dòng.

Họa Mi thu quảng sáng lại, đi vào cửa. Bà ta nhận thấy đĩa thức ăn vẫn đang cầm trên tay. Những

con sâu trắng ón vẫn lúc nhúc bò trong nước thịt nhuyển đặc.

Kế đến, bà ta nhận ra Lam Cơ Đông nằm sóng xoài trên sàn nhà. Trên mình cô ta và xung quanh đó là hàng ngàn trùng độc đủ loại lớn bé.

Nhèn nhện, bọ cánh vàng, rết và một loại trùng độc chưa từng thấy, có bộ giáp ngoài như làm bằng kim khí.

Một số trùng độc còn chưa nở hoàn toàn, trần trụi tựa sâu đang bò khắp mặt, tay và những phần da thịt lộ ra của Cơ Đông, những con khác chỉ lộ ra một nửa, hoặc chỉ thò đầu lên khỏi lớp da, tựa hồ như chúng đã kí sinh bên trong người Cơ Đông giờ đây bỗng chui ra ngoài.

Bàn tay Họa Mi đang cầm đĩa bỗng mềm nhũn, ruột cuộc lên cảm giác nôn nao. Chiếc đĩa trượt khỏi tay rơi xuống sàn.

Lũ sâu trong đĩa như đánh hơi thấy mùi thơm ngon, điên cuồng bò về phía Lam Cơ Đông.

Họa Mi chạy ra khỏi căn nhà. Sau lưng vọng tới âm thanh như hàng ngàn côn trùng đang ăn xác động vật.

Chạy tới bên rừng trúc, bà ta không nhịn nổi gục xuống nôn thốc tháo.

Họa Mi cảm thấy một điều gì đó đang diễn ra.

Không đơn giản là Lam Cơ Đông bị giết. Dù Họa Mi không biết các giáng đầu sư vùng Nam Cương tài giỏi tới đâu. Nhưng cuối cùng vào ở được trong gian chính đường của các tòa biệt viện tất là hạng không dễ dàng bị giết chết.

Phải chăng là Phú Kiều?

Hay là những người khác trong biệt viện?

Bà ta không kịp đắn đo, vội vàng trở lại nhà bếp. Hi vọng vẫn còn kịp...

Họa Mi vào trong bếp, tất cả a hoàn và hầu bộc đều đã bụng thức ăn đi, chỉ còn lại gã tiểu nhị thường hay ở bên cạnh bà ta. Họa Mi nói: “Lam Cơ Đông chết rồi”.

Tiểu nhị cười nịnh, nói: “Đương nhiên là vậy. Bà chủ đã muốn người khác chết vào canh hai, tất hẳn không thể sống tới canh ba”.

Mặt Họa Mi trắng bệch, móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay nắm chặt. Bà ta nói: “Lam Cơ Đông không phải do ta giết”.

Tiểu nhị há hốc mồm, lắp bắp: “Cô ta... cô ta không phải... chết vì... ăn thức ăn đó à. Chẳng... lẽ...”.

Họa Mi nói: “Khi ta đến, cô ta đã chết rồi”.

Bà ta hít một hơi thật dài, hỏi: “A hoàn đi đưa thức ăn bao lâu rồi?”

Tiểu nhị nói: “Vừa mới đi khỏi”.

Họa Mi đột ngột giơ ngón tay, tiểu nhị không kịp nhìn thấy bà ta đọc bùa chú gì, chỉ thấy không khí đột nhiên có một đám sương mù trắng lớn vờn. Đám sương nhanh chóng tụ lại bỗng vụt biến ra một con quạ lửa. Quạ lửa lao vút ra cửa sổ như tên bắn. Không gian liên tiếp phát ra tiếng vỗ cánh mạnh mẽ, sáu con quạ lửa theo nhau bay ra ngoài.

Tiếng kêu sắc nhọn của chúng mất hút trong khu hậu viện mênh mông.

Mặt trời bắt đầu thiêu đốt khắp mặt đất.

Những chiếc lông vũ đan xen nhau dưới ánh nắng tạo thành những vệt đen ngang dọc trong hậu viện.

Tiểu nhị trán toát mồ hôi. Hắn hiểu rằng toàn bộ a hoàn và hầu bộc đều vừa mới bị những con quạ lửa ma quái kia dùng mỏ đập thủng cổ họng.

o O o

Hồi thứ ba

Thiên Vũ

Trầm Nguyệt Hiên đã yên ắng như một nắm mồ. Họa Mi mở cửa sổ, chỉ thấy phía sâu trong Phi Điều viện còn ánh đèn.

Những biệt viện khác như đã chung số phận với những người từng ở trong đó, đang chìm ngập trong bóng đen chết chóc.

* *

*

Thành cổ Quát Phong cũ kỹ rách nát.

Tường đắp bằng đất vàng là đặc điểm nổi bật của tòa thành này.

Gió lớn đem tới đây cát vàng của hoang mạc vùng quan ngoại, vương khắp trên thành cổ Quát Phong.

Dân cư vùng này quấn trên đầu những tấm khăn dày, chỉ hở hai mắt.

Gió cát quá mạnh.

Da thịt để lộ ra ngoài sẽ bị gió cát khô hanh thổi cho rạn nứt tới ứa máu.

Ở đây quý nhất không phải là hoàng kim, hay bạch ngọc, không phải mỹ nhân hay chén dạ quang.

Quý giá nhất nơi đây chính là nước.

Một bình nước có thể mua được một bình rượu quý nhất ở kinh thành.

Hơi nước dày đặc trong không khí.

Không phân biệt được mồ hôi hay khí sương ngưng đọng trên da thịt, kết thành những giọt nước to tướng lăn dọc xuống.

Một thùng gỗ lớn đựng đầy nước nóng, là thứ nước đắt hơn cả rượu.

Ở nơi hiếm nước như Quát Phong, dám tắm rửa thoải mái như thế, không thể có ai khác ngoài Quang Minh tướng quân.

Ông ta nhắm mắt, đầu ngả ra sau dựa trên vành thùng gỗ, tựa hồ đã thiếp đi.

Nước từ trên tóc lăn qua khuôn mặt quắc thước.

Hàng lông mày đen rậm ướt dính trên gò xương cung mày cao lộ lộ. Hốc mắt rất sâu.

Mắt sâu mũi cao, khuôn mặt cương nghị, ông ta như có vẻ mang huyết thống của người Tây Vực.

Nước da ông ta ánh lên sắc trắng dưới ánh sáng lung linh của mười ngọn đèn trong phòng tắm. Những khối cơ bắp mạnh mẽ bao bọc cơ thể cường tráng như một chiến thần.

Đêm khuya mùng Tám tháng Năm.

Quang Minh không hề đợi đến sáng hôm sau mới lên đường.

Nếu việc tuyển chọn thủ lĩnh cấm vệ quân không cần tới ông ta, thì đợi thêm một ngày ở kinh thành cũng chẳng ích gì.

Hơn nữa, người Man đã áp sát thành Quát Phong. Quang Minh không thể để chúng tiến thêm một bước.

Sớm ngày mùng Tám tháng Năm, ông ta hãy còn ở kinh thành.

Đêm khuya mùng Tám tháng Năm, ông đã ở thành Quát Phong, nơi tiếp giáp với sa mạc mênh mông, thưởng thức những giọt nước quý như trân châu.

Quang Minh bị tiếng bước chân nhẹ nhàng làm tỉnh giấc, từ từ mở mắt ra.

Gã đàn ông một mắt bước tới trước bể tắm.

Tên gã là Độc Nhãn, chuyên buôn bán nô lệ khắp trong bảy thành lân cận.

Gã nói: “Tao là đầu lĩnh ở vùng này, tên Độc Nhãn. Nghe nói mày tìm tao.

Có gì nói mau đi...”.

Chưa kịp dứt lời, gã đã ăn ngay một cái bạt tai. Nhưng người đàn ông đang trầm mình trong bể tắm rõ ràng không hề nhúc nhích, xung quanh cũng chẳng có ai. Cái bạt tai đó ý như bị người vô hình đánh.

Quang Minh nheo mắt, quay sang nhìn gã, hỏi: “Mi có biết mi đang nói với ai chẳng?”.

Ngón tay Quang Minh lại gõ nhẹ lên thành bể. Không khí lại vang lên một tiếng bạt tai.

Độc Nhãn đột ngột mềm nhũn đầu gối, lập tức quỳ xuống đất.

Quang Minh lại nhắm mắt, nói bằng giọng trầm trầm: “Như thế còn tạm được”.

Độc Nhãn toát mồ hôi hột, gã bỗng nhìn thấy bộ giáp trụ đỏ rực treo trên vách tường. Gã bắt đầu lờ mờ đoán ra người đàn ông trước mặt là ai.

Tiếng của Quang Minh vọng ra từ làn hơi nước, nghe văng vẳng: “Mi có bao nhiêu nô lệ?”.

Độc Nhãn cung kính trả lời: “Bẩm đại nhân, có một trăm ba mươi hai món”.

Quang Minh nói: “Ta lấy tất cả”.

Độc Nhãn nghiêng răng, cố lấy hết dũng khí hỏi: “Xin hỏi đại nhân... giá cả thế nào...”.

Quang Minh hơi hé mắt ra, đưa tay vuốt nước trên mặt, trả lời: “Mỗi món mười hào”.

Độc Nhãn cảm thấy như khắp mình mọc đầy gai nhọn, hần nói: “Tướng quân, giá đó mua người đã chết cũng không nổi! Ngài có thể...”.

Quang Minh bực dọc ngắt lời Độc Nhãn, tiếng ông bỗng lạnh như băng giá khiến Độc Nhãn rùng mình: “Ta mua người chết. Tất cả những kẻ đi theo ta đều không có ai sống sót”.

Độc Nhãn vừa mở miệng định nói gì, đã thấy một vật đen từ đâu tới xộc luôn vào miệng mình. Gã khạc vội, một túi tiền nhỏ rơi xuống lòng bàn tay, thêm vào đó là hai chiếc răng bị gãy và máu từ miệng chảy xuống.

Quang Minh nói: “Cả thảy một ngàn ba trăm ba mươi hào. Đếm đi”.

Độc Nhãn nhìn đau nói phều phào: “Đa tạ tướng quân thưởng mười hào”.

Quang Minh bỗng cười. Tiếng cười trầm thấp truyền qua làn hơi nước cũng bị dính ướt. Ông chỉ ngón tay về phía Độc Nhãn, lắc lắc: “Đó không phải là tiền thưởng. Cộng thêm cả mi, tất cả một trăm ba mươi ba món!”.

Độc Nhãn lui ra.

Quang Minh tiếp tục ngâm mình trong nước nóng.

Vì rời kinh thành nên Bạch quang kết giới do ông ta triển khai cũng mất tác dụng.

Quang Minh lờ mờ cảm thấy những sự việc mình dự liệu sẽ xảy ra. Nhưng đó cũng chỉ là những cảm giác rất mong manh mơ hồ.

Ông ta yểm những mê cung pháp thuật xung quanh lối vào hoàng cung. Ngoài ông và một số cấm vệ quân cấp cao của nội cung ra, người khác không thể biết sự dịch chuyển năng lượng pháp thuật ở các cửa ra vào. Chỉ có tại những thời điểm nhất định ở những lối vào nhất định mới được phép vào hoàng cung. Nếu không, sẽ bị mê hoặc trong không gian của phép thuật, mãi mãi lạc đường.

Dù cho Thiên Vũ Lâu hoặc Cực Lạc Cung xâm nhập hoàng thành, chỉ trong thời gian họ bị lạc trong mê cung, Quang Minh sẽ kịp thời trở về. Ông ta dám tin vào điều đó. Mê cung mà ông đặt ra, là do phụ thân truyền thụ lại, đã từng vây hãm toàn bộ trùng sư tất cả các đảo vùng Nam Hải, không một ai có thể thoát ra.

Nghĩ tới đó, ông cảm thấy hơi yên tâm, nhắm mắt dưỡng thần.

* *

*

Họa Mi quỳ dưới bậc thềm, chờ đợi Bạch Dực trên đài ra mệnh lệnh.

Nhưng Bạch Dực mãi vẫn không nói gì. Họa Mi cứ vậy quỳ đợi.

Rất lâu sau, Bạch Dực mới lên tiếng: “Người nói rằng người trong Trầm Nguyệt Hiên, trừ Phú Kiêu ra, đều đã chết cả?”.

“Dạ”.

“Điều này đúng như nhiệm vụ ta giao cho ngươi. Có điều, người nói rằng... ngươi chưa hề động thủ?”.

“Quả thực đó không phải do thuộc hạ làm. Mặc dù thuộc hạ đã bỏ độc của người giao cho vào tất cả thức ăn. Nhưng trước đó, tất cả mọi người đều đã chết”.

“Người khẳng định như vậy?”.

“Dạ”.

“Trong thời gian ngắn như vậy, người ở tất cả biệt viện đều chết?”.

“Trước bữa trưa, thuộc hạ vẫn còn nhìn thấy Thất Mục Kiêu, Huyền Tiểu Nhu và Nộ Mãng. Nhưng khi hầu bộc bắt đầu đưa thức ăn đi, bọn họ đều đã chết cả.

Đầu tiên, thuộc hạ thấy Lam Cơ Đông đã chết. Tiếp đó mới phát hiện ra người trong các biệt viện khác đã gặp nguy hiểm. Vì vậy thuộc hạ liền ngừng hành động”.

“Người đã không bỏ độc vào thức ăn của Phú Kiêu chứ?”.

“Thuộc hạ không dám”.

“Vậy được. Người tiếp tục ở lại Trầm Nguyệt Hiên. Không được để Phú Kiêu phát giác ra người có ý đồ địch với hắn. Hơn nữa còn phải ra sức trợ giúp hắn. Mai là ngày trong cung đến chọn người. Hiện chỉ còn một mình Phú Kiêu. Nếu không có gì bất ngờ, hắn sẽ được chọn. Người phải đảm bảo cho điều đó, không được để xảy ra sơ suất”.

“Dạ”.

“Lui về đi”.

* *

*

Bóng tối xung quanh tan nhanh chóng. Ánh sáng chiếu ngập tràn không gian xung quanh. Trong nháy mắt đã là khi hậu viện trong ánh nắng rực rỡ.

Họa Mi cúi mò hôi tay. Nhắm mắt lại đã thấy những cảnh vừa xảy ra.

Sau khi hô lũ chim dọn dẹp thi thể của a hoàn và hầu bộc đưa cơm, bà ta đi tới từng tòa biệt viện xem xét.

Không ngoài dự đoán, mọi người đã chết trong phòng mình.

Trong phòng không hề có dấu hiệu giao đấu kịch liệt. Dường như người bị giết không có lấy một cơ hội nhỏ để đánh trả.

Sau khi ra khỏi biệt viện cuối cùng, Thương Hải viện, nơi ở của trù sư Lưu Quang, Họa Mi đã tắt ngấm niềm hy vọng “Biết đâu có người còn sống”.

Mọi người đều chết một cách thê thảm.

Nếu quả thực bọn họ đều bị một tay Phú Kiêu giết chết thì chẳng biết hắn còn đáng sợ tới mức nào.

Nghĩ tới đó, Họa Mi không khỏi lạnh xương sống.

Rời khỏi đệ nhất lầu của Thiên Vũ Lâu, Họa Mi đã vội vàng đi qua khu hậu viện để ra đại sảnh.

Khi đi qua chiếc cầu nhỏ, bỗng có một âm thanh đầy sức quyến rũ cất lên khiến Họa Mi dừng bước: “Này bà chủ!”.

Ngẩng đầu lên, đã thấy Phú Kiêu ngồi vắt vẻo trên thành cầu tự khi nào.

Miệng hắn ngậm một cọng cỏ, tóc buộc qua loa trên đỉnh đầu. Khóe miệng dường như thấp thoáng nụ cười.

“Này, bà chủ, đi đâu vậy?”.

Họa Mi cố làm chủ thái độ, cười duyên trả lời: “Cậu xía vào chuyện của ta làm gì, đi làm việc của mình đi”.

“Hê hê... Tôi á”. Phú Kiêu gãi đầu, nhe răng cười: “Tôi đã làm hết những chuyện cần làm rồi. Người trong các biệt viện đều đã chết không sót một móng.

Cứ tưởng phải vất vả lắm, không dè dễ như trở bàn tay”.

Giọng nói như không, nét cười thân thiện...

Thế nhưng tất cả như sấm ngũ lôi đánh bên tai Họa Mi.

Bà ta ngẩng đầu nhìn Phú Kiêu, không giấu nổi căng thẳng, run run hỏi: “Tất cả bọn họ... đều do cậu giết?”.

Phú Kiêu nhảy xuống, đứng trước mặt chủ quán, thân hình cao lớn hiên ngang, trẻ trung cường tráng. Gã trả lời: “Phải, tôi giết cả đấy. Chẳng phải bà chủ sẽ cảm ơn tôi sao?”.

“Tại... sao...?”.

“Bà tưởng bỏ độc vào thức ăn sẽ dễ dàng giết chết mọi người à? Dù cho có thể che mắt gã pháp sư du mục ngu ngốc vùng Tây Bắc hay bọn người Man chỉ có sức không có não, suốt ngày lang thang đất trung thổ đi chẳng nữa, thì giáng đầu sư Lam Cơ Đông hay trùng sư Lưu Quang ở quần đảo Tinh La lại đều là những hạng cao thủ về độc tố. Chúng không cần nhìn cũng phát hiện ra trong đồ ăn của bà có thuốc độc. Tôi dám chắc rằng, hai kẻ đó có thể nuốt trọn chỗ thức ăn bà dày công chuẩn bị mà chẳng mất một sợi tóc. Vì thế... bà không thấy cần phải cảm ơn ta sao, ta đã giúp bà việc lớn như vậy...”.

Họa Mi cố nén nổi khủng khiếp trong lòng, nói: “Người đừng khinh thường chất độc đó, không tin người cứ thử thì biết, đó là...”.

Phú Kiều phẩy tay ngắt lời Họa Mi, miệng kêu mấy tiếng: “A... A... A”. Gã nói: “Ta không cần biết thứ độc đó có tác dụng hay không, tóm lại, bọn kia là do ta giết, đúng chưa? “. Nói xong gã lại nở nụ cười ranh mãnh.

Họa Mi không biết nói gì. Gã đàn ông trước mắt, hôm qua còn như một lãng tử ranh mãnh, hôm nay đã khiến người khác phải kính sợ, thậm chí không cả dám đứng trước mặt gã. Từ trong lòng như vang lên một giọng nói thôi thúc: “Quý xuống đi, quý xuống đi”. Họa Mi cơ hồ đứng không vững nữa.

“Tôi... không định giết ngài...”.

Họa Mi cũng chẳng hiểu sao mình lại nói vậy, như đang xin tha tội, mất hết cả lòng kiêu hãnh và tự trọng.

Khuôn mặt Phú Kiều bỗng rất sinh động, nụ cười tỏa sáng khuôn mặt, xung quanh bỗng nổi lên những làn gió mỏng man dịu nhẹ, Tiếng của gã bỗng trở lên phiêu lãng xa xôi, tựa như thân thể gã sắp sửa tan biến vào không khí. Một luồng sáng trắng bỗng xuất hiện bao trùm Phú Kiều khiến hình ảnh của hắn hiện lên như một vị thần. Phú Kiều nói: “Người nên tự mừng rằng đã không tìm cách giết ta, nếu không, người tưởng có thể sống để đi gặp chủ nhân Bạch Dực của người sao?”.

Họa Mi cảm thấy sau lưng đã ướt đầm mồ hôi. Bà ta ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trẻ trung anh tuấn trước mắt. Bà ta hỏi: “Ngài... có phải là Cô Diệp? Quả thực ngài là Cô Diệp?”.

Phú Kiều chợt cười rộ, tựa những bông hoa nở rộ giữa hoang mạc.

Gã cúi ghé sát tai Họa Mi đang ngồi vật ra đất, nói nhỏ: “Cô Diệp trong mắt ta chỉ bằng phát rắm, ha ha...!”.

Họa Mi ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt gã những dải sáng mềm mại như tơ bạc, tựa hồ những cành rong bạc uốn lượn dưới nước, gợn lên những vòng tròn trong suốt lan tỏa.

Phú Kiều quay lưng, chậm rãi đi về phía Phi Điều viện. Mới bước hai bước, gã chợt dừng lại, không thèm ngoảnh mặt, nói với Họa Mi: “Ta đã giúp bà dẹp trừ bao nhiêu chướng ngại, bà cũng phải

giúp ta một việc”.

Họa Mi nhìn bóng dáng của Phú Kiều, không hiểu gã muốn gì, đành nghiêng răng gật đầu đáp: “Vâng”.

Trừ nói “vâng” ra, bà ta không còn cách nào khác. Hơn nữa, Bạch Dực cũng đã mệnh lệnh cho bà ta phải dốc sức trợ lực bất cứ yêu cầu nào của Phú Kiều.

Cho dù bản thân bà ta không biết vì sao Bạch Dực buộc mình giúp đỡ người của Cực Lạc Cung!

* *

*

Mồng Tám tháng Năm, khuya.

Trầm Nguyệt Hiên đã im ắng như một nắm mồ. Họa Mi mở cửa sổ, chỉ còn thấy phía sâu trong biệt viện Phi Điều có ánh đèn.

Những biệt viện khác như đã chung số phận với những người từng ở trong đó, đang chìm ngập trong bóng đen chết chóc.

Trên đầu vẫn có nhiều chim chóc đan xen bay lượn không biết mệt mỏi trong đêm đen.

Từng đám mây lớn trôi vùn vụt ngang trời. Gió mạn rít lên trên các nóc nhà.

Họa Mi không dám nghĩ tới bất cứ chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Bà ta chỉ biết mong chờ mồng Chín tháng Năm, tức ngày mai, mau tới sớm một chút để rồi mau chóng kết thúc.

Bà ta chỉ mong có thể nhanh chóng hoàn thành yêu cầu của Phú Kiều, sau đó hoàn thành nhiệm vụ Bạch Dực giao cho Tất cả các chuyện khác bà ta đều không muốn nghĩ tới.

Không ai đoán được thế giới này sẽ thay đổi ra sao.

* *

*

Cao nguyên biến thành vực thẳm. Biển sâu biến thành núi cao.

Ngàn vạn năm đã hun đúc thành con dao tạo hóa, để lại những vết chạm khắc không thể thay đổi trên bề mặt thế gian.

Hoang mạc mênh mông phẳng lặng đã bị chia cắt thành vô vàn ngọn tháp bằng đá, dày đặc như rừng, giữa chúng là những khu vực đan ken, ánh sáng thấp thoáng chiếu xuống đáy sâu khe núi.

Một dải khe núi dài và hẹp. Hai bên đều có binh lính của Quang Minh mai phục. Chỉ có tám trăm

người. Nhưng hôm qua, thám quân đã báo về, người Man đông tới hai vạn.

Thế nhưng, không một ai lo sợ. Họ đều biết, kẻ phải sợ chính là bọn người Man, bởi vì thủ lĩnh của tám trăm quân lần này là đại tướng Quang Minh, con người bách chiến bách thắng.

Mây đen bay nhanh trên trời. Mây dày nặng che khuất ánh sáng, chỉ còn lại vài tia sáng lọt qua kẽ mây như những thanh kiếm sắc rọi xuống trần gian. Tám trăm quân mặc giáp vàng, ánh lên màu hoàng kim rực rỡ. Trong đó chói lọi nhất là bộ giáp đỏ trên mình Quang Minh, phản chiếu ánh sáng như hoàng hôn đỏ rực.

Bộ giáp trụ màu đỏ, phản chiếu ánh sáng đầy thần bí nhưng cũng ẩn chứa đầy sức mạnh. Giữa đêm tối xung quanh, nó sáng lên như màu của máu.

Sau lưng Quang Minh tướng quân, là những cỗ xe tù. Trong đó giam giữ một trăm ba mươi hai nô lệ.

Độc Nhân mở cửa xe tù, vung roi đuổi các nô lệ ở bên trong chui ra ngoài.

Bọn nô lệ kinh hoảng, ánh mắt thấp thoáng nỗi sợ hãi như loài thú bị dồn đuổi. Họ tụm thành một đám, bản năng mách bảo nguy hiểm đang đến gần.

Quang Minh khẽ nhếch môi, xoay mình kéo cương cho ngựa tiến bước.

Độc Nhân đứng nguyên một chỗ, chưa hiểu phải làm gì.

Gã chờ mãi cho đến lúc phó tướng của Quang Minh, Dã Lực, bước tới trước mặt.

Dã Lực nói: “Đi về phía Tây, người dẫn bọn nô lệ đi thẳng hướng Tây”. Nói rồi. Dã Lực đột nhiên ghé đầu xuống một cách bí hiểm, nói rất nhỏ vào tai Độc Nhân, chỉ thấy Độc Nhân nghe xong mặt lập tức trắng bệch như người đã chết.

Dã Lực nói: “Đại tướng quân có lệnh: Không được quay đầu lại. Ai quay lại phải giết luôn”.

Dưới sâu khe núi.

Ánh sáng như đã bị gió điên cuồng thổi cho tan biến tại nơi này.

Bên tai chỉ còn tiếng gió gầm thét và hình thù những khối đá khổng lồ hiện lên lơ lờ.

Hơn trăm nô lệ bò dưới đáy khe núi. Tiếng xích trói và vào nhau loảng xoảng, bị gió cuốn ra khỏi khe sâu, dội vào các vách núi vọng đi ngày một xa.

Quang Minh đứng trên đỉnh cao của khe núi, bao quát đàn nô lệ đang tiến bước chậm chạp phía dưới sâu.

Ánh mắt ông ta bị một nô lệ lôi cuốn. Ông hơi nhíu mày.

Người nô lệ này bỗng dừng lại, đứng im như một bức tượng. Xung quanh các nô lệ khác vẫn đang hoang mang tiến bước, bò sụt qua vai này.

Độc Nhãn nhìn người nô lệ vừa dừng lại, trong lòng bỗng gợn lên những cảm giác khó bề diễn giải.

Hắn ta hỏi: “Tại sao mi dừng lại?”.

Nô lệ lắc đầu. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào một điểm xa xa phía trước.

Từ lòng bàn tay đang đặt trên đất bỗng truyền về cảm giác chấn động nho nhỏ. Như những hạt đậu sâu bên dưới lớp đất đang đâm chồi. Nếu không chú ý, chắc chắn không thể nhận ra. Đôi mắt người nô lệ sáng dần lên, hai tai vểnh ra hai bên. Kế đó, anh ta từ từ quay đầu lại, ánh mắt kinh sợ nhìn Độc Nhãn.

Độc Nhãn bỗng cảm thấy tim co thắt, hắn hỏi: “Cái gì?”.

Người nô lệ há miệng ra, nói một cách khó khăn: “Nghe!”.

Rõ ràng, làm thân nô lệ, anh ta không quen nói. Phần lớn thời gian, họ phải sống như những con vật.

Độc Nhãn trong lòng hoang mang, cảm giác hoảng sợ lớn dần. Hắn vung roi quật mạnh lên lưng người nô lệ đó.

Nhưng người nô lệ đã phục xuống sát đất, áp tai xuống lắng nghe.

Một con bọ cứng màu đỏ đậu xuống bộ khôi giáp của Quang Minh.

Vừa mới chạm vào áo giáp, con bọ đã lập tức rớt xuống đất, chết tươi.

Ông ta nhìn người nô lệ, mắt nheo lại như đang bị chói mắt. Bỗng ông động đậy ngón tay, thực hiện chớp nhoáng một động tác phức tạp. Một đạo bạch quang bắn về phía người nô lệ nọ. Trong tích tắc chạm vào người nô lệ, đạo bạch quang bỗng như hóa thành thủy ngân bao bọc người gã rồi nháy mắt đã biến mất.

Tất cả mọi người không ai phát hiện ra điều đó. Độc Nhãn không, người nô lệ cũng không.

Chỉ có phó tướng của Quang Minh nhìn thấy rõ.

Nhưng ông ta cũng không hiểu vì sao, chủ tướng lại phí công thi triển Bạch quang kết giới để bảo vệ một tên nô lệ tầm thường như thế. Ông ta biết, Bạch quang kết giới là thuật bùa để bảo vệ quốc vương.

Đúng lúc đó, Dã Lực nghe thấy một tiếng gầm rách tai truyền tới từ dưới khe núi. Âm thanh đó bị vách núi phản xạ qua lại, rồi gió cuốn lên hoang mạc mênh mông, tựa hồ như tiếng sấm từ trên mây

vọng xuống.

Tiếng gầm đó chỉ gồm một chữ: “Chạy!”.

Tất cả con người của các tướng sĩ lúc đó đều như co lại.

Không ai dám tin vào hình ảnh trước mắt.

Tất cả binh lính nắm chặt vũ khí trong tay, nghiêng răng nhìn mọi việc xảy ra.

Tựa như địa ngục giữa trần gian, máu tươi vọt lên tới tấp.

Trong khi đó, Quang Minh đứng trên cao đã từ từ ngồi xuống khoanh chân, trên đùi không biết từ bao giờ xuất hiện một cây thất huyền cầm.

Tựa hồ không hề nghe thấy những tiếng kêu gào dưới khe núi, cả thế giới đang im ắng, cảnh tượng giết chóc máu me phía dưới như một bức họa không lời hiện ra trước mắt ông.

Quang Minh nhẹ nhàng rung dây đàn, dùng âm thanh trầm thấp và mệnh mang gảy lên khúc nhạc chiến cổ.

“Thiên hạ phong vân nhập Côn Lô”, tiếng đàn vang lên thành khúc nhạc du dương.

Vô số những con bò hoang điên dại gầm gào từ phía dưới khe núi xông lên như gió cuốn. Giống như cơn hồng thủy cuộn cuộn nuốt chửng con đường trong khe núi. Tất cả nô lệ chỉ kịp thấy trước mắt ào qua những hình ảnh chớp nhoáng, nỗi đau khủng khiếp nhanh chóng cướp đi mọi tri giác của họ.

“Mấy kiếp nhân sinh mấy kiếp trần”, tiếng của Quang Minh bay lên giữa bầu trời mệnh mang đầy những đám mây.

Máu tươi nhanh chóng tràn ngập trên đất vàng. Mặt đất khô nóng dường như lập tức hút lấy những dòng máu nóng hổi. Màu đỏ từ đầu kia khe núi mau chóng lan tới, dần dà nhuộm đỏ trọn một vùng khe.

“Trời hồng, trăng bạc, sao dời đổi”, ngón tay của Quang Minh nhanh nhẹn lướt trên dây đàn.

Gió cuốn tới mùi tanh của máu, tất cả tướng sĩ thiếu chút nữa đều không nhận được gập mình nôn ọe. Đàn bò hoang điên dại giẫm nát những nô lệ. Máu thịt của họ tung tóe bắn lên cả chỗ các tướng sĩ của Quang Minh đang mai phục, họ vẫn không động đậy. Trên đầu lá cờ màu hải đường vẫn tung bay phấp phật, đó là dấu hiệu của Quang Minh. Hải đường nở rộ cũng tượng trưng cho cái chết tàn khốc và đen tối.

“Nhật trú quang minh mãn càn khôn”. Ngón tay Quang Minh bỗng ấn mạnh.

Tất cả dây đàn phút chốc đứt phụt. Ông nhắm mắt lại, nói với Dĩ Lực đứng bên cạnh. “Bắn cho toàn bộ số nô lệ sống sót đang cố trèo lên trở lại khe núi”.

Nói rồi mở mắt ra, ông nhìn thấy người nô lệ đó đang cõng Độc Nhãn chạy trốn chết giữa đàn bò

hoang.

Nhưng Quang Minh chẳng quản thêm được nữa. Ông cần phải làm một việc khác, bèn đứng dậy.

Ánh mắt của Quang Minh dõi tìm giữa đám bò hoang. Ông không tin đám người Man ngu dốt có thể không chế toàn bộ đàn bò lớn đến thế.

Ánh mắt như một tia sáng, rơi từng vào kẽ nhỏ. Kế đó, Quang Minh cười lên ha hả, bởi vì ông đã nhìn thấy một bóng hình màu đỏ nhỏ bé đứng trên lưng một con bò hoang đang phóng chạy.

Hai tay Quang Minh đột ngột giang ra, tựa như chim giang cánh chuẩn bị bay lên. Từ trong tay áo bay ra hai luồng sáng lấp lánh, lao vùn vụt về phía cái bóng màu đỏ. Tiếng xé gió rít lên xuyên khắp khe núi. Luồng sáng rạch không khí thành hai vệt trong suốt.

Anh Vũ đứng trên lưng bò, niệm chú điều khiển đàn bò lao tới, chỉ nhìn thấy hai đạo bạch quang lấp lánh ập tới mà không kịp thi triển kết giới bảo vệ. Ngực bị bắn xuyên qua đau đớn, cảm giác thấy vị tanh, máu lập tức phun ra khỏi miệng.

Anh Vũ ngã từ trên lưng con bò đang phi điên đại, trượt thành một vệt dài trên mặt cát sỏi rắn đanh.

Cô ta co giật mấy cái như muốn vùng vẫy. Máu tươi từ dưới lưng chảy ra xung quanh, nhuộm đỏ một khoảng đất.

Bò hoang vẫn không ngừng lao qua người cô ta, thậm chí giẫm thẳng lên mình. Cô ta cố gượng đứng dậy, nhưng không còn hơi sức.

Trước khi bị con bò cuối cùng giẫm bộ vó cứng lên đầu, Anh Vũ chỉ kịp động ngón tay, trong không khí biến ra một cánh chim đen như một bóng ma, vút lên trời như ánh chớp và mau chóng mất hút sau lớp mây dày.

Cánh tay kiệt quệ thõng xuống.

Đàn bò giầy xéo lên thi thể nhỏ bé của cô ta mà đi.

Dần dần, đàn bò dừng lại, sau cùng bỗng đứng im như bị thôi miên.

Cả một bức tranh câm lặng.

Ánh sáng rạng rỡ chiếu xuống khe núi.

Chỉ có một thứ đang chuyển động, đó là người nô lệ đang cõng Độc Nhãn.

Ngay cả Quang Minh cũng khẽ động nét mặt.

Bởi gã nô lệ đó không đơn giản là đang phóng chạy. Tốc độ đó chỉ có số ít các Dịch Động thuật pháp sư đạt tới khi Quang Minh bình định Cực Lạc Cung năm nào.

Đôi mắt và đôi tai gã nô lệ ngày một xa nhau ra bởi tốc độ di chuyển cực nhanh. Tất cả mọi vật lướt qua tai đều được nắm bắt rõ ràng. Hai mắt gã tách ra hai bên mặt, tất cả mọi vật xung quanh ba trăm sáu mươi độ đều in hình rõ nét trên võng mạc của gã.

Gã nô lệ lao về phía đàn bò đã xuất hiện như một trận gió lốc, cuốn dọc con đường dưới khe núi.

Kế đó, như một điều kỳ diệu, tất cả bò hoang tựa như nhìn thấy đầu đàn, bắt đầu lao mình theo sau gã nô lệ.

Quang Minh bỗng chỉ về phía khe núi, nói: “Bây giờ, tất cả tướng sĩ, tấn công!”.

* *

*

Chiến trường sau trận đánh, vĩnh viễn là nơi tịch mịch nhất, tang thương nhất.

Các tướng sĩ uống rượu, hát lên những bài ca chiến trận, âm thanh vọng khắp bãi chiến trường còn nghi ngút khói. Cờ trận xiêu vẹo đổ, ngổn ngang xác chết.

Lửa cháy lách tách, ánh lửa chiếu hồng những khuôn mặt tướng sĩ.

Mọi người đều ừng ực uống rượu, nhồm nhoàm ăn thịt nướng. Bởi vì chẳng ai biết, hôm nay ca bài ca chiến thắng, ngày mai xác sẽ mục ruỗng nơi chiến trường nào.

Đó là sự bi hùng của tướng sĩ trận mạc.

Gã nô lệ công Độc Nhãn vẫn đang phóng chạy. Gã dường như không biết trận chiến đã kết thúc.

Cho đến lúc sau lưng vọng tới tiếng tiêu buồn thảm, điều thương cho tất cả dưới hoàng hôn.

Con ngựa trắng của Quang Minh phóng tới, dừng lại trước mặt gã.

Quang Minh vung roi, chỉ mặt gã hô: “Mau bỏ hấn xuống!”.

Mắt gã nô lệ ánh lên nỗi khiếp sợ, gã lắc lắc đầu, thụt lùi một bước, vẫn công Độc Nhãn trên lưng. Gã nói: “Chủ nhân muốn tôi công ông ta”.

Tiếng của gã cứng vụng, bởi vì gã là nô lệ, không quen nói năng.

Quang Minh nhìn gã, nói: “Bỏ hấn xuống đi, hấn đã chết rồi”.

Gã nô lệ hoảng hốt đặt Độc Nhãn xuống, hấn ta đã bị cung tiễn của binh sĩ bắn thành một con nhím. Nỗi buồn của gã đọng thành nước mắt, lấp lánh sáng.

Quang Minh cười trên lưng ngựa, bỗng cảm thấy hơi động lòng. Nhưng ông ra cũng lập tức thấy hơi hơi nổi giận. Chính mình mà lại để một tên nô lệ làm cho cảm động.

Quang Minh hỏi gã: “Mi tên gì?”.

Gã đáp: “Nô lệ tên là Côn Lôn”.

Quang Minh: “Người ở đâu?”.

Côn Lôn: “Không biết”.

Quang Minh: “Nhà ở đâu?”.

Côn Lôn: “Không có nhà”.

Quang Minh: “Có cha mẹ anh em không?”.

Côn Lôn lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Quang Minh nữa. Gã bắt đầu chậm chậm nhổ những mũi tên trên mình Độc Nhãn. Sau đó cẩn thận tháo bỏ giày của Độc Nhãn, đổ hết cát bên trong ra rồi cẩn thận xỏ giày trở lại. Tiếp đó, gã chậm rãi xé áo, lau sạch máu trên mặt Độc Nhãn. Nước mắt Côn Lôn rơi nóng hổi trên đất, làm bắn lên một chút bụi cát.

Quang Minh hỏi: “Làm nô lệ từ bao giờ?”.

Côn Lôn đáp: “Từ ban đầu”.

Quang Minh nói: “Vậy từ hôm nay, mi là nô lệ của ta”.

Côn Lôn lắc đầu, nói: “Chủ nhân của tôi là Độc Nhãn. Ông ta vẫn là chủ nhân lâu nay của tôi”.

Côn Lôn chưa dứt lời, lưng đã bị một nhát roi vang vọng. Da thịt rách toạc, máu tươi phun ra. Con đau khiến gã nghiêng răng, gào gừ như thú hoang.

Quang Minh nói: “Mi có biết tại sao bao nhiêu tên nhon lúc nãy không hề găm vào mình người, nhưng hiện tại ta lại có thể dùng roi quất cho mi lằn lưng hay không?”.

Côn Lôn ngẩng đầu. Trong mắt đượm vẻ bối rối và kinh ngạc.

Quang Minh hơi nheo mắt lại: “Nếu không phải là ta ban cho người Bạch quang kết giới, người đã sớm chết dưới vó bò hoang hay loạn tiễn rồi. Mạng sống của mi là ta ban cho, dĩ nhiên mi phải là nô lệ của ta”.

Nói rồi, Quang Minh thúc ngựa quay về đại bản doanh.

Bụi cuốn lên, phủ một lớp dày trên mặt Côn Lôn.

Mặt trời lặn xuống sau lưng Côn Lôn.

Những vật ngược sáng biến thành những khối hình đen tối, chỉ còn đường nét bao xung quanh.

Côn Lôn chạy về phía vọng ra tiếng sáo, nơi đó có chủ nhân mới của gã.

Gã quay đầu nhìn lại phần mộ của Độc Nhãn mà mình vừa dùng tay đắp lên, nơi đó đã chôn xuống chủ nhân trước kia của gã.

Côn Lôn lưu luyến nhìn mãi. Cuối cùng đành gạt lệ chạy nhanh về trại quân của Quang Minh.

* *

*

Thiên Vũ Lâu. Sương khói như mọi lần.

Bạch Dực ngồi trên bệ, chờ đợi bóng chim đen bay về báo tin.

Cả bao nhiêu con chim đang châu ở dưới bệ chờ đợi mệnh lệnh. Chính xác hơn, đó là những pháp sư mang tên các loài chim.

Cánh chim hắc điều như một bóng ma chớp nhoáng bay về tới nơi. Chỉ dừng lại giây lát trên vai Bạch Dực rồi vút lên mất hút vào không trung.

Bạch Dực chống cằm nói: “Anh Vũ đã chết”.

Trong màn sương, nghe rõ tiếng hít một hơi sâu.

Bạch Dực nghe thấy, nhưng không có ý kiến gì, chỉ lẳng lặng nói tiếp: “Thực ra, ta sai Anh Vũ đi, đã biết cô ta sẽ phải chết tại thành cổ Quát Phong, không thể trở về. Bởi vì Quang Minh là một tay cực kỳ lợi hại, hẳn ta không thể không đoán ra có thần chú đang điều khiển bọn dã thú. Đệ nhất cao thủ “Thần Ngữ” trong thiên hạ chính là Anh Vũ của Thiên Vũ Lâu. Vì thế, hẳn ta nhất định tìm cách đối phó với Anh Vũ. Đối mặt với Quang Minh, ngay cả ta cũng phải e dè, huống hồ là Anh Vũ...”.

Phía dưới có tiếng hỏi: “Chủ nhân, vậy người đã biết Anh Vũ tất phải chết, tại sao vẫn sai đi?”.

Bạch Dực nhìn về người vừa hỏi, nhẹ nhàng nói: “Nhiệm vụ ta giao cho Anh Vũ là khiến người Man dấy loạn, hỗ trợ người Man thắng trận. Trận bờ hoang của người Man đã từng chiến thắng quân lính của triều đình. Nhưng với phương pháp điều khiển ngu ngốc của bọn họ, không thể nào bách thắng. Vì thế, ta sai Anh Vũ đi, cô ta hầu như có thể điều khiển được tất cả loài vật. Nhờ thế, quân của người Man mới có thể nhanh chóng chọc thủng các tuyến phòng ngự. Điều đó mới làm kinh động đến kinh thành. Nếu không... người nghĩ rằng Quang Minh sẽ rời bỏ kinh thành chẳng?”.

“Thuộc hạ đã hiểu”.

“Hừ, hiểu được là tốt”. Bạch Dực lại hít một hơi, rồi nói: “Vừa rồi phi điều của Trầm Nguyệt Hiên cũng vừa tới báo tin, Phú Kiêu đã thuận lợi trở thành thủ lĩnh cấm vệ quân của nhà vua”.

“Chủ nhân, gã Phú Kiêu đó là ai? Có thực là Cô Diệp không?”.

Bạch Dực nói “Trước mắt còn chưa rõ, bởi vì Họa Mi còn chưa báo về. Có điều, sức mạnh của hẳn không hề kém Cô Diệp. Vì thế, chỉ có thể là lợi hại hơn Cô Diệp, các người phải cẩn thận đề phòng”.

Lời của Bạch Dực nhắc đến Họa Mi có ít nhiều thay đổi, nhưng không ai phát giác ra điều đó.

Tiếng dạ ran của nhiều người phát ra trong làn sương khói vàng ệch.

Bạch Dực vung tay, nói: “Tất cả quay về. Thương Ưng ở lại”.

“Chủ nhân có dặn dò gì?”.

Thương Ưng chính là người vừa mới đặt câu hỏi lúc nãy. Giọng nói hơi khàn khàn.

Âm thanh chậm rãi của Bạch Dực truyền qua sương mù, cảm giác hết sức mông lung. Bà ta nói: “Ngày mai, trong cung sẽ xảy ra một cuộc phản loạn kinh thiên động địa. Vì thế nhất định sẽ có người thông báo cho Quang Minh quay về cứu giá. Nhà ngươi cần phải hết sức kéo dài thời gian Quang Minh quay về, rõ chưa?”.

“Thuộc hạ đã rõ, “ Thương Ưng trả lời: “Chỉ có điều thuộc hạ chưa rõ, tại sao chủ nhân biết được trong thành sẽ có biến? Do chính chủ nhân phát động phải không?”.

“Không, là do Cực Lạc Cung”. Bạch Dực nhìn Thương Ưng đang cúi đầu, nói tiếp: “Phú Kiêu đã thuận lợi lọt vào cung, đây là lúc người của Cực Lạc Cung tiếp cận nhà vua gần nhất. Bình thường, hoàng thành luôn được Bạch quang kết giới của Quang Minh bảo vệ. Nhưng hiện tại là một cơ hội hiếm có. Quang Minh ở ngoài ngàn dặm, không thể thi triển Bạch quang kết giới được. Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, là cơ hội giết vua”.

“Chủ nhân, người nói, cuộc nổi loạn này do Phú Kiêu gây ra. Cơ hội hiếm có như vậy tại sao không phải do chúng ta ra tay”.

“Điều này đến lúc đó tự nhiên ngươi sẽ hiểu. Bây giờ chưa thể nói cho ngươi được. Điều chúng ta phải làm là đảm bảo hành động của Phú Kiêu lần này được thành công. Trước đó, Họa Mi đã không ngừng giúp đỡ Phú Kiêu. Bây giờ tới lượt ngươi. Bất luận thế nào, phải kéo dài thời gian trở về kinh thành của Quang Minh tới mức lâu nhất có thể”.

“Dạ, thuộc hạ đã rõ”.

“Ngươi phải gắng hết sức. Cho dù là...”.

“Dù có phải chết, thuộc hạ cũng xin tận lực kéo dài thời gian của Quang Minh”.

“Tốt lắm, ngươi đi đi”.

Bốn phía bỗng yên ắng trở lại. Sương dày bỗng chốc chuyển thành đen kịt.

Bạch Dực đứng lên khỏi ghế ngồi, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành trong sương càng trở nên yêu kiều.

Bà ta không nói với chúng thuộc hạ rằng Họa Mi đã chết. Sau khi giúp Phú Kiêu việc cuối cùng,

trong nháy mắt đã bị Phú Kiều giết chết. Họa Mi không kịp dùng phi điều báo tin về cho Bạch Dực.

Bị lỡ mất tin tức quan trọng nhất này, bà ta cảm thấy hơi bấn loạn. Đó là điều chưa bao giờ xảy ra. Bởi vì lâu nay, tất cả đều nằm trong vòng kiểm soát của bà.

Còn bây giờ là một ngoại lệ bất ngờ.

Họa Mi muốn chuyển cho bà ta tin tức gì?

Phú Kiều đã bảo Họa Mi làm những gì mà phải giết chết bà ta để diệt khẩu, bảo vệ bí mật?

Thần sắc Bạch Dực trở nên uy nghi.

Bà ta vung tay, sương dày lập tức tan biến.

Xung quanh bỗng hiện ra những công trình vàng son rực rỡ, ánh sáng lấp lánh.

Không ai biết, đệ nhất lầu của Thiên Vũ Lâu hóa ra là một nơi xa hoa lộng lẫy đến như vậy.

Bà ta đi ra phía ngoài, ánh sáng chiếu vào tạo thành đường nét bao quanh dáng hình bà. Kế đó, cánh cửa gỗ chạm trổ hoa văn tự động đóng lại sau lưng.

* *

*

Quát Phong cổ thành.

Tất cả tướng sĩ đang khăn gói chuẩn bị lên đường về kinh.

Đây là một trận thắng tuyệt đối.

Quang Minh lại một lần nữa chứng minh ông ta là hóa thân của chiến thần bất khả chiến bại.

Bể tắm đầy ắp nước tắm, tràn ra khỏi thành bể, tràn xuống nền nhà bằng đá xanh.

Quang Minh nằm bên thành bể tắm. Phó tướng Dã Lực đang dùng khăn cạo lưng cho ông.

Dã Lực thận trọng hỏi nhỏ: “Tướng quân, tại sao lần này, trận bò của người Man lại hung hãn đến thế. Trước đây nhiều nhất chỉ khoảng chục con đi đầu. Chưa bao giờ có nhiều bò đến thế. Gần ngàn con không ít. Người Man đã thuần dưỡng được nhiều bò hoang như vậy từ khi nào?”.

Quang Minh vẫn nhắm mắt, trả lời: “Bởi vì lần này bọn chúng có thêm một người, đó là Anh Vũ “Thần Ngữ giả”. Hôm đó người nhìn thấy một phụ nữ mặc đồ đỏ bị lưu tinh chùy của ta giết chết. Đó chính là Anh Vũ”.

Dã Lực ngâm khăn vào nước nóng rồi lại tiếp tục cạo lưng cho Quang Minh.

Ông ta lại hỏi: “Tướng quân, Thần Ngữ giả là gì vậy?”.

“Thần Ngữ giả, chỉ các pháp sư có thể dùng bùa chú điều khiển loài vật, hay còn nói là có thể nói chuyện với loài vật. Truyền thuyết nói rằng chỉ có Thần mới có thể nói chuyện với tất cả muôn thú, cho nên người biết loại pháp thuật này được gọi là “Thần Ngữ giả”. Thực ra cũng không thể nói đó là một loại phép thuật, mà là một loại năng khiếu. Nếu là người không có năng khiếu, học tập về sau hết sức chậm chạp. Hơn nữa không thể điều khiển được tất cả các loài thú. Cho nên, trong thiên hạ, Thần Ngữ giả cực kỳ hiếm gặp. Anh Vũ là Thần Ngữ giả giỏi nhất thiên hạ.

“Hèn gì”. Dã Lực nói như chợt tỉnh ngộ. “Tôi vẫn đang nghĩ, tại sao người Man bỗng lợi hại đến thế. Nhưng thừa tướng quân, tại sao Thiên Vũ Lâu đột nhiên ra tay giúp người Man? Như thế cũng chẳng có lợi gì cho họ...”.

“Thiên Vũ Lâu biết nếu người của họ động thủ, tất nhiên ta phải thân chinh ra tay trấn áp. Hiển nhiên, mục đích của chúng là đẩy ta đi khỏi kinh thành”.

“Đẩy ra khỏi thành? Tướng quân, người nói kinh thành sẽ xảy ra chuyện phải không?”.

Quang Minh bỗng lật người lại, trầm mình xuống nước. Ông ta mở mắt nhìn Dã Lực. Hồi lâu sau, ông nói: “Có nhiều lúc, biết nhiều quá cũng không tốt. Không phải là việc của ngươi, tốt nhất đừng nên hỏi tới thì hơn”.

Chiếc khăn trong tay Dã Lực run bắn, rơi xuống nước. Ông ta sợ hãi quỳ mọp xuống nền nhà ướt rượt. “Thuộc hạ biết tội”.

Quang Minh lại nhắm mắt, xua tay nói với Dã Lực: “Ngươi lui về đi”.

Bên ngoài phòng tắm dội vào tiếng ăn mừng chiến thắng của tướng sĩ. Tiếng vũ khí gõ vào nhau thành nhịp điệu. Tiếng hát ồ ồ vang vọng khắp tòa thành cổ.

Quang Minh cảm nhận được độ ẩm của nước trên da thịt. Khóe miệng bỗng dần hiện ra nụ cười bí ẩn.

Ông ta thấp giọng nói: “Tất cả chỉ mới vừa bắt đầu”.

o O o

Hồi thứ tư

Côn Lôn

Chốc chốc lại có chớp sáng chói lòa đánh xuống khu rừng lồi tằm như muốn tách đôi, soi rọi từng góc ngách. Trong khoảnh khắc sau đó, khung cảnh lại âm u tịch mịch trở lại.

Ánh sáng chói mắt xuyên vào đồng tử rồi nhanh chóng biến mất, chỉ lưu lại những đường nét mờ tàn dư của ảo ảnh.

Tiếng kèn hiệu đột ngột vang lên. Toàn bộ binh sĩ như đàn kiến ngủ say bị động đất làm cho kinh hoàng tỉnh dậy.

Mọi người hoang mang hỏi nhau.

Quang Minh lim dim mắt, chờ đợi người vừa thổi kèn hiệu tới báo tin tức của kinh thành.

Một con ngựa xám phi đến. Cát bụi tung lên tại những nơi vó ngựa lướt qua.

Con ngựa dừng lại trước mặt Quang Minh. Kị sĩ gần như lặn từ trên yên xuống. Xuống tới nơi, gã như không còn hơi sức, ngã luôn ra đất. Kị sĩ thở hồng hộc, con ngựa xám cũng đã quỵ xuống sau lưng gã, bọt mép sùi trắng xóa. Quang Minh thấy trên vó ngựa buộc một mảnh đồng, đề số “4”. Kị sĩ đã đổi tới con ngựa thứ tư, ngày đêm không nghỉ phóng tới đây.

Ngựa có thể thay đổi, nhưng người thì không. Vì thế, kị sĩ trước mặt đây đã không ăn không uống không ngủ suốt chặng đường trường.

Quang Minh dường như đã đoán được những gì xảy ra, Vì thế ông ta không hề sốt ruột.

Mà có sốt ruột cũng vô ích. Người trước mặt dường như chỉ còn chút hơi thở, có thể chết bất cứ lúc nào.

Khoảng nửa thời gian tuần trà trôi qua. Kị sĩ mới mấp máy đôi môi khô nứt nẻ: “Bẩm báo tướng quân, Bắc công tước Vô Hoan... bao vây kinh thành...”.

Quang Minh chậm rãi gật đầu, nói: “Chỉ mới bao vây sao? Vậy thì không phải lo. Bọn chúng không dễ dàng phá nổi mê cung pháp thuật do ta đặt ra ở các cổng vào đâu”.

Người đưa tin: “Không, thưa tướng quân! Người của Vô Hoan đã đã... chiếm được hoàng thành rồi. Tất cả cổng thành và tháp cao đều bị người của Vô Hoan chiếm đóng”

Quang Minh biến sắc.

Ông ta ngồi thẳng dậy, vội hỏi: “Vua ra sao?”

Kị sĩ: “Đang bị hãm trong cung. Vua sai thuộc hạ tới đây, mời tướng quân mau chóng về kinh cứu

giả”

Quang Minh im lặng một lát rồi nói với phó tướng Dã Lực bên cạnh: “Lệnh cho toàn quân nấu cơm. Ăn xong lên đường, không được chậm trễ”

Dứt lời, ông ta quang sang nhìn Côn Lôn đang quỳ dưới chân, nói: “Côn Lôn, người cùng ta đi trước”.

* *

*

Hơi nước dày đặc trong không khí. Thế gian một bầu ẩm ướt.

Mồ hôi ứa ra đã dính lại trên da thịt khiến cho hơi thở như khó khăn hơn.

Sắp mưa.

Thương Ưng đứng trong rừng sâu.

Ánh trăng xuyên qua những tán lá. Những bóng mây in hình xuống đất không ngừng thay đổi hình dạng, tựa như làn nước xao động giữa đám rong rêu dày đặc quanh năm không ánh mặt trời.

Thương Ưng vẽ trước ngực một hình chữ thập, rồi giơ tay quá đầu, miệng niệm chú: “Hắc Vũ linh!”

Trong nháy mắt từ ngón tay nàng bay ra từng sợi khói đen, như những sợi tóc uốn lượn trong nước. Ánh trăng chiếu lên đó tựa hồ như bị hút sạch hoàn toàn.

Những sợi khói chờn vờn trong không khí rồi dần dần kết hợp lại, hóa ra sáu hình nữ nhân tóc dài, khoác trường bào, đầu đội nón, vây xung quanh Thương Ưng.

Họ im lìm như quỷ câu hồn nửa đêm.

Nón sụp xuống, không thấy rõ mặt của họ. Chỉ nổi bật lên làn tóc dài xõa trước ngực, rũ sát đất.

Thương Ưng hạ thấp tay xuống, ngón tay chỉ lên, kề sát miệng, môi khẽ mấp máy. Dưới chân cô ta từ từ xuất hiện một không gian hình hộp màu đen trong suốt, nháy mắt đã bao trùm cả khu rừng.

Thương Ưng thực hiện một thế tay cực kỳ quái, với tốc độ cực kỳ chậm rãi.

Gió bão cực mạnh đột ngột dậy lên. Tựa hồ như mặt đất nứt ra, xoáy lốc gầm gào từ trong lòng đất chui lên cuốn dậy cả mặt đất. Sáu bóng đen như những hồn ma bị gió thổi muốn vỡ ra nhiều mảnh. Khắp không gian trên khu rừng như có tiếng tụng niệm vang rền. Gió càng thổi càng mạnh, trong khoảnh khắc sáu bóng đen bị cuốn xoáy biến mất trong gió như sương khói, tóc của họ bắn ra khắp rừng như những tia sáng màu đen. Vô số tóc như những sợi tơ đan xen dày đặc khắp khu rừng lớn. Trong nháy mắt, những sợi tóc đang không ngừng dài ra, đan vào nhau chia cắt khu rừng thành nhiều

không gian lớn bé khác nhau. Tiếp sau đó, một âm thanh sắc nhọn chột vang lên, sáu bóng ma tan biến hoàn toàn xung quanh Thương Ưng.

Âm thanh bỗng ngưng bật, ánh sáng mờ dần. Xung quanh trở nên yên tĩnh đáng sợ. Khu rừng bị những sợi tóc đen hút hết ánh sáng biến thành một mê cung ẩn chứa nhiều đe dọa chết chóc.

Thương Ưng đứng lại bình thường, lau vệt máu ứa ra trên mép.

Những sợi tóc đen cũng biến mất trong không khí như chưa bao giờ xuất hiện.

Khu rừng được ánh sáng lan tỏa trở lại, từng chút từng chút một. Cành lá trên cây và rêu phong dưới đất lại lần lượt hiện rõ.

Tất cả như chưa từng xảy ra bất cứ thay đổi nào.

Chỉ có Thương Ưng biết, khu rừng này đã bị nàng ta biến thành một trong ba mê cung pháp thuật khó nhất: Hắc Vũ trận.

Thương Ưng nhẹ nhàng phi thân lên lùm cây cao nhất, rồi biến mất trong trời đêm.

Giờ đây nàng ta chỉ việc chờ Quang Minh tới.

Tranh thủ lúc này nàng nghỉ ngơi một chút.

Hắc Vũ trận sở dĩ lợi hại là vì sử dụng linh hồn của người thi triển để bố trí mê cung. Người lập trận dùng linh hồn chia ra sáu “hồn”, điều khiển sáu hướng của mê cung. Mê trận này tiêu hao sức lực của người thi triển rất nặng, hơn nữa hễ đã bắt đầu, chỉ đến khi nào trong mê cung có kẻ chết mới có thể hóa giải. Nếu không trận bày tiếp tục không ngừng. Cũng có một cách khác để kết thúc thế trận, đó là người thi triển phải chết.

Loại chú phép này thuộc loại “Bất nghịch chú”, chỉ bao giờ xuất hiện cái chết, mới có thể kết thúc việc thi triển thế trận.

Vì thế, không nhiều pháp sư muốn sử dụng chú phép này.

Trong không khí lan tỏa hương hoa thơm.

Thương Ưng ẩn mình trong lùm cây rậm rạp nhất. Toàn thân màu đen trong đêm tối không ai có thể phát giác được, chẳng hiểu sao cảm thấy tim đập ngày một nhanh hơn.

Từ xa vọng lại tiếng ngựa phi rất gấp.

Thương Ưng khẽ cười, nàng ta biết Quang Minh sắp sửa xông vào khu rừng đã biến thành Hắc Vũ trận.

Đúng lúc đó, nàng ta bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ.

Nói là nghe thấy, đúng ra chẳng hề có tí âm thanh nào, chỉ có sự cảm nhận bằng bản năng mà thôi.

Có một người nữa đang bước vào khu rừng.

Bỗng một tiếng gọi xa xôi, lạnh lẽo truyền tới, mang theo cả một chút tiếng vọng. Đó là “hồn” đang nói với Thương Ưng. “Chủ nhân, có năng lượng lạ xâm nhập, hãy quyết định”

Thương Ưng chần chờ một giây, rồi quyết định: “Trận pháp bắt đầu”

Âm thanh của “hồn”: “Xác nhận. Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, Thương Khung, Hoàng Tuyền. Sáu cửa mở ra. Trận pháp khởi động, không thể đảo ngược”

Lúc này, Thương Ưng đã nhìn thấy bóng ngựa trắng của Quang Minh. Bạch mã lao tới như ánh sáng, về phía khu rừng.

Một “hồn” khác lại nói: “Chủ nhân, một năng lượng khác xâm nhập. Hãy quyết định”

Thương Ưng thấy bối rối. Cô ta không hề nghĩ lúc này lại còn có người khác xông vào trận, chỉ nghiêng răng suy nghĩ một lát, sau cùng quyết định: “Cửa Huyền Vũ mở ra. Cửa Thanh Long xoay ngược bảy độ. Cửa Thương Khung ẩn thân. Cửa Hoàng Tuyền mở ra”

Tiếng của “hồn” trống rỗng và lạnh lẽo như cái chết: “Xác nhận. Cửa Huyền Vũ mở ra. Cửa Thanh Long xoay ngược bảy độ. Cửa Thương Khung ẩn thân. Cửa Hoàng Tuyền mở ra”

Không khí lờ mờ xuất hiện những dòng chuyển động. Cây cối tựa như chất lỏng, liên tục uốn lượn một cách mơ hồ như nhìn qua lớp hơi nước bốc lên trong không khí.

Thời gian và không gian đều đang biến động theo mỗi mệnh lệnh của Thương Ưng. Sáu “hồn” ẩn thân trong không gian của khu rừng, nắm quyền sinh tử của bất kỳ ai vào trong trận.

Thương Ưng đứng ở nơi cao nhất, giơ tay làm phép. Trong chốc lát toàn cảnh khu rừng đen tối bỗng hiện rõ mồn một trong mắt. Nàng ta nhanh chóng rà soát từng diện tích nhỏ nhất, cuối cùng đã nhìn thấy kẻ xông vào trận.

Tim Thương Ưng như bỗng rơi vào giữa lớp huyền băng Bắc cực.

Mồ hôi rịn ra từng hạt to tướng.

Sau lưng như bỗng mọc gai, thiếu chút nữa Thương Ưng ngã xuống đất.

Nàng ta biết người vừa xông vào, ba năm trước đã từng suýt bỏ mạng dưới tay hắn.

Không, hắn không còn là một con người...

Nhưng đã không còn cách nào khác. Chỉ có ba cách kết thúc thế trận này.

Quang Minh chết, kẻ vừa xông vào kia chết, hoặc chính mình phải chết.

Thương Ưng hít một hơi thật sâu, đổi thế tay. “Cửa Chu Tước đóng lại, Cửa Huyền Vũ đóng lại”

Tiếng của hai vị “hồn” vọng ra từ trong rừng đen tối, lảng đãng giữa không gian: “Xác nhận. Cửa Chu Tước đóng lại, Cửa Huyền Vũ đóng lại”

Bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã bị mây đen kéo tới dày đặc.

Tiếng sấm trầm đục cuộn dọc thiên không.

Chốc chốc lại có ánh chớp sáng chói lòa đánh xuống khu rừng tối tăm như muốn tách đôi, soi rọi từng góc ngách. Trong chớp mắt sau đó, khung cảnh lại âm u tĩnh mịch trở lại.

Ánh sáng chói mắt xuyên vào đồng tử rồi nhanh chóng biến mất, chỉ lưu lại những đường nét đỏ mờ tàn dư của ảo ảnh.

Quang Minh khoác giáp trụ đỏ rực hoa tươi cưỡi ngựa phi trong rừng rậm.

Cành lá hai bên vùn vụt lùi ra sau thành chuỗi hình ảnh mơ hồ. Cách sau ông ta năm thước, là Côn Lôn đang theo sát không rời. Ngựa trắng lướt như luồng điện xẹt mà Côn Lôn vẫn không hề rớt lại.

Thương Ưng đã nhìn thấy Quang Minh ở phía dưới chân, miệng khẽ nhếch lên. “Cửa Chu Tước, hiện ra”

Tiếng của “hồn” kể ngay bên tai.

“Xác nhận. Cửa Chu Tước hiện ra”.

* *

*

Sét rạch đôi đêm đen như nước.

Một gốc cổ thụ ngàn năm kỳ quái bỗng hiện ra rõ mồn một dưới ánh chớp.

Ngựa chiến kinh hoàng dựng đứng hai vó trước, khựng lại hí vang.

Quang Minh dừng lại, nhìn khắp xung quanh, nói bằng giọng trầm trầm: “Có người đang dùng phép. Khu rừng rậm này đã bị yểm bùa”

Mặt Côn Lôn lộ rõ vẻ hoảng sợ. Gã quỳ trước ngựa, không biết phải làm gì.

Quang Minh rút ra một thanh kiếm trên lưng ngựa, vút cho gã, nói: “Ta với người đi hai hướng khác nhau. Người chỉ cần lo tìm lối ra. Hễ gặp bất cứ trở ngại nào, hãy dùng cây Long lệnh kiếm này. Nó sẽ phát ra tiếng ngân rất rõ. Dùng tín hiệu này, ta sẽ lập tức đến nơi, rõ chưa?”

Côn Lôn gật đầu, nhận lấy Long lệnh kiếm, lao sâu vào trong rừng đen tối.

Gã không hề hỏi Quang Minh, nếu ông ta tìm thấy lối ra, tự mình sẽ tìm Quang Minh bằng cách nào. Liệu Quang Minh có bỏ mặc gã để một mình về kinh thành. Bởi vì gã là nô lệ, không được nghĩ

như thế. Điều gã cần nghĩ, là bảo vệ an toàn cho chủ nhân. Nô lệ không đáng giá nửa xu. Giá trị tồn tại duy nhất của nô lệ là bảo vệ chủ nhân.

* *

*

Xung quanh đã trở lại yên tĩnh. Tiếng sấm nhỏ dần.

Thương Ưng bỗng cảm thấy Quang Minh huyền thoại bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Lúc này đây, hắn ta đang bước vào cửa tử như một kẻ mù tịt về trận pháp. Chỉ cần khẽ nhấc ngón tay, đại tướng quân Quang Minh danh tiếng kia sẽ không còn tồn tại trên cõi đời này.

Nghĩ tới đó, Thương Ưng bỗng thở phào.

Xem ra, Hắc Vũ trận sẽ kết thúc mà không phải dùng tính mạng chính mình làm vật hiến tế.

Vừa lúc đó, nàng ta nghe thấy tiếng của “hồn”: “Chủ nhân, có năng lượng lạ xâm nhập, hãy quyết định”.

Thương Ưng đã ngỡ không tin ở tai mình. Tất cả lối vào đều đã bị phong bế, làm sao lại có nguồn năng lượng mới xâm nhập được? Nhưng cô ta vẫn tin “hồn” không thể nhầm lẫn.

Thương Ưng nghiêng rằng, tay họa ra vị trí thất tinh, niệm chú: “Cửa Thương Khung, mở ra. Cửa Hoàng Tuyền, âm ảnh khuếch tán”

“Xác nhận. Cửa Thương Khung, mở ra. Cửa Hoàng Tuyền, âm ảnh khuếch tán”

Thương Ưng tạm dừng ngón tay, lặng lẽ nín thở quan sát sự việc.

* *

*

Một ánh chớp rạch ngang trời.

Một bóng hình màu đỏ bỗng xẹt qua.

Tiếp đó tiếng sấm rền vang, bầu trời như bọc bằng một lớp da dày, từ phía trên, dùi trống đang không ngừng giáng xuống những nhát nặng nề.

Quang Minh nhẹ nhàng xuống ngựa, rút ra một thanh đao cầm trên tay.

Phía trước là rừng rậm, tán cây xum xuê là đà áp xuống thật sát. Cành lá trĩu nặng nước mưa, trĩu xuống tận mặt đất.

Bóng màu đỏ lại xẹt qua.

Quang Minh lướt theo, vung đao đuổi gấp.

Phía trước là một khoảng rừng chuối.

Ánh đao của Quang Minh đâm thẳng tới trước, rạch đôi bóng đêm. chiếu sáng khung cảnh hắc ám lò mờ xung quanh. Cuối cùng, ánh đao chiếu sáng một khuôn mặt kiêu diễm.

Bóng đỏ núp sau một tàu lá chuối cực lớn.

Bóng đỏ không nhúc nhích. Khuôn mặt không biểu lộ điều gì, hoàn hảo như một vị thần.

Quang Minh thở nhẹ ra: “Ngươi đừng sợ, Quang Minh ta không bao giờ giết người vô tội”

Nhưng Quang Minh không hề rời tay đao. Lưỡi đao vẫn dừng lại cách cổ người kia chỉ một tấc.

Bóng đỏ vẫn đứng im, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên. Mặc dù không mở miệng, nhưng một thanh âm du dương đã cất lên: “Nói dối, những nô lệ chẳng phải đều bị ngươi ra lệnh loạn tiễn bắn chết cả đó sao?”

Quang Minh biến sắc: “Không được hỗn láo trước mặt ta, ngươi biết ta là ai không? “. Dứt lời ông ta vung đao lên, lá chuối rơi xuống lả tả. Nhưng phía sau đó không hề có ai.

Quang Minh vội vàng quay lưng lại, đã thấy một người đứng trước mặt.

Y phục người đó thanh thoát nhẹ nhàng như sa mỏng, màu sắc hồng tươi.

Trong bóng tối ánh lên nét trang nghiêm lẫn vẻ độc ác. Bốn bề mưa rơi, nhưng y phục không hề ướt.

Vẫn chỉ nhếch miệng, tiếng bà ta lại vang lên: “Không được hỗn láo trước mặt ta, ngươi biết ta là ai không?”

Chỉ một cái khẽ vẫy tay, thanh đao trong tay Quang Minh đã tan thành muôn mảnh vụn rơi xuống đất.

Quang Minh cố che đậy nỗi lo sợ, hỏi: “Ngươi là ai?”

Ngươi kia nói: “Ta là Mãn Thần”

“Mãn Thần?... Bà là Thần sao?”

“Có thể nói như vậy”

“Bà tìm ta có việc gì?”

“Chỉ đường cho ngươi. Chỉ cần ngươi đồng ý, ta có thể giúp ngươi trở thành Bách thắng tướng quân”

Quang Minh cười ha hả. Tiếng cười đầy áp sự chế giễu. Ông nói: “Ta chưa hề chiến bại, tương lai cũng sẽ bất bại, ta cần gì phải nhờ bà chỉ đường?”

Mãn Thần khẽ thở dài: “Thế ư? Nếu không bỗng dưng xuất hiện một gã nô lệ, trận chiến ở khe núi người có thể thắng trận dễ dàng như thế sao? Dù sao đại tướng quân cuối cùng cũng đã thắng. Chỉ có điều, người không thể chiến thắng vĩnh viễn.

Ít nhất... hiện tại người cảm thấy không cần đến ta chỉ đường sao? Người đã ở trong cánh rừng này mất bao nhiêu lâu rồi? Chỉ bằng, chúng ta hãy đánh cuộc...”.

Mãn Thần khẽ vung tay, những gốc chuối to lớn xung quanh bỗng chốc đều nở hoa trắng muốt. Mãn Thần ngắt một bông đưa lên mũi khẽ ngửi, mỉm cười nhìn Quang Minh. Nụ cười như nước lã đang dâng trên mặt hồ.

Quang Minh hỏi: “Đánh cuộc thế nào?”

“Ta đánh cuộc kết quả lần này về kinh cứu giá của người”

Quang Minh quay sang. “Bà thua rồi, chỉ cần đại tướng quân Quang Minh ta về tới kinh thành. Bắc công tướng Vô Hoan lập tức không đánh mà lui”

Mãn Thần cười: “Ta cho người xem một thứ này”

Từ không khí bỗng biến ra một cuộn thư nhỏ có vô số tia sáng lấp lánh chói lọi phát ra.

Cuộn thư mang theo một năng lượng khủng khiếp và âm thanh “u... u” như tai đang từ từ mở ra.

Gió thét gào.

Tiếng kêu thét trên trận mạc bị khói lửa cuộn cuộn đẩy lên thấu trời.

Cờ trận tung bay phần phật, khói sương dày đặc như một con rồng khổng lồ nuốt trọn hoàng cung.

Trong cuộn thư, vua đang đứng trên Kim đỉnh, trước mặt vua là Vô Hoan. Hắn ta rút kiếm ra trước mặt vua. Nhà vua sững người. Tiếng vó ngựa từ phía xa đang xông đến gần. Vua quay đầu lại, trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ.

Người đến chính là tướng quân Quang Minh, khoác trên mình bộ giáp trụ đỏ rực hoa tươi.

Nhưng đúng vào lúc vua nở nụ cười mừng rỡ, ngực của ngài đột ngột bị một lưỡi kiếm thần tốc xuyên qua. Tiếng ngân vang lên chính là Long lệnh kiếm, lưỡi kiếm Quang Minh đại tướng quân vẫn dùng. Kẻ đâm vua chính là người đang mặc bộ giáp đỏ, tướng quân Quang Minh.

Quang Minh nhìn tới đó thì bật cười.

Mãn Thần nói: “Ta biết người không tin. Nhưng đó là sự thật không thể thay đổi. Cho dù... Ta đã từng có lúc ngỡ rằng có thể thay đổi điều đó...”.

Quang Minh không phát hiện ra có một chút thay đổi trong thái độ khi nói của Mãn Thần. Ông ta tiếp tục cười ha hả. “Được, ta sẽ đánh cuộc với bà”

Mãn Thần trở tay ra phía sau: “Lối về kinh thành ở bên đó, mau đi đi”.

Quang Minh ngơ vực nhìn về phía Mãn Thần vừa chỉ: “Đó chẳng phải là lối ta đã bước vào đây sao?”.

Mãn Thần cười mỉm: “Vừa rồi nếu ngươi bước tới thêm một bước, e rằng bây giờ ngươi đã là đại tướng không đầu rồi đó”

Gió mưa bỗng nổi lên ào ào, tiếng sét như nổ ngay trên đầu. Mãn Thần biến mất.

* *

*

Quang Minh nhìn thấy bóng của Côn Lôn phía sau gốc chuối lớn.

Ông ta thở phào, bước tới, nói: “Theo ta, ta đã tìm được lối ra...”.

Lời nói vừa ra đã bị một ánh kiếm như lằn sét cắt ngang. Phía sau đường kiếm ấy, hiện ra một người mặc áo đen âm thầm lướt tới như một bóng ma.

Quang Minh lập tức giơ tay lên niệm chú: “Bạch quang kết giới!”

Một luồng sáng chói mắt chiếu ra từ ngón tay của Quang Minh, không ngừng lan rộng. Âm thanh “u... u...”. vang lên sắc nhọn. Quầng sáng bao trùm toàn bộ người Quang Minh như một khối trứng trong suốt.

Đại tướng quân nhếch môi cười.

Ông ta hiểu mình đã đảm bảo được an toàn.

Người áo đen cười gằn một tiếng, đưa tay lên miệng niệm: “Nhật quỹ nghịch chiếu! Động!”.

Thời gian chảy ngược. Quầng sáng lại tụ về đầu ngón tay. Xung quanh lại trở nên tăm tối.

Khi ánh kiếm lại áp tới phía Quang Minh, ông ta biết lần này không thể kịp tránh khỏi, nhưng không hề cảm thấy sợ. Bởi vì ông ta cũng biết phép Dịch Động thuật “Nhật quỹ nghịch chiếu” đó.

Trong khoảnh khắc tiếp theo đó, mũi kiếm lạnh ngắt đã gié thẳng vào cổ Quang Minh.

Đúng lúc đó từ phía bên cạnh xông ra một bóng người cường tráng, Tốc độ của gã dường như đã đẩy mũi kiếm của người áo đen lệch sang một bên. Kiếm khí đã làm cho y phục của Côn Lôn rách tả tơi. Trong tích tắc Côn Lôn liều mạng nhảy vào che cho Quang Minh, lưỡi kiếm cũng đã kịp rạch một vết dài trên lưng ông ta.

Máu tươi vọt ra như luồng dung nham giữa rừng sâu tăm tối.

Thích khách bỗng khựng người lại.

Hắn không thể tin có kẻ đủ bản lĩnh cứu sống Quang Minh dưới lưới kiếm thần tốc của mình. Hắn bỗng đứng thẳng người dậy. Từ trên luồng cây áp xuống vô số luồng khí. Trong khoảnh khắc, mắt Côn Lôn dường như không mở ra được, nhưng gã vẫn cố hé mắt ra nhìn trong gió cát bụi mù. Gã nhìn thấy khắp không gian của khu rừng là vô số những bóng đen của thích khách.

Không khí bị những bóng đen dịch động cũng cuộn cuộn dịch chuyển theo.

Đá bay cát lở. Da thịt bị những luồng khí sắc bén rạch ra nhiều vết.

Côn Lôn dụi mắt, không dám tin những gì nhìn thấy.

Quang Minh ngã lăn ra đất, rên rỉ đau đớn, nói với gã: “Côn Lôn, đó là Dịch Động thuật! Không phải là ảo giác đâu. Mỗi cái bóng kia đều là người thật của thích khách. Người cứ việc chọn lấy một cái và bám sát cùng tốc độ của hắn là được. Người làm được điều đó... Người sinh ra đã có tốc độ cao siêu hơn bọn chúng...”.

Côn Lôn không biết làm sao, lắc lắc đầu, rồi lại gật gật đầu.

Đột nhiên, ánh đao từ tay một trong các cái bóng bỗng xóc lại gần Côn Lôn.

Quang Minh gầm lên: “Mau chạy”

Côn Lôn hoảng hốt phi thân vút lên lùm cây.

Phía sau gã là bóng đen đuổi sát gót.

Quang Minh nhìn thấy sự việc vừa xong, giật mình ngỡ ngẩn, bởi tốc độ của Côn Lôn nhanh tới mức đến ông ta cũng nhìn không rõ. Bóng gã phi thân lao lên rồi thụp xuống, kéo dài thành một vệt xám nhảy nhót chập chờn. Phía sau lưng là thích khách, lao vun vút trong không gian rậm rạp của cánh rừng như một vệt sao băng.

Trên đỉnh lùm cây cao cổ thụ cao chọc trời, Thương Ưng cũng đang giật mình kinh hãi.

Nàng ta không thể quyết định được mình có nên ra tay lúc này.

Phía dưới chân Thương Ưng, vô số những vệt xám và vệt đen lao vun vút không ngừng như đàn nòng nọc.

Thương Ưng biết tất cả chỉ là bóng của thích khách và Côn Lôn.

Đột nhiên, bóng đen ngừng rượt đuổi. Kế đó, trong nháy mắt đã lao thẳng xuống phía mặt đất như trái phá. Gã vừa chợt nhớ ra người cần hạ sát là Quang Minh tướng quân. Hiện giờ đối phương đang nằm trên đất, thoi thóp thở.

Côn Lôn từ trên lùm cây thấy vậy cũng vội lao ngược trở xuống, còn nhanh hơn cả bóng đen. Trong chớp mắt gã thậm chí còn đá bay thanh kiếm trong tay thích khách. Thanh kiếm văng ra, Côn Lôn đã

đứng thẳng người lại, dùng tay chụp lấy thanh kiếm.

Nhưng cũng trong chớp mắt, khi ngón tay Côn Lôn vừa chạm nhẹ vào chuôi kiếm bọc gỗ, một lần sáng lại loáng lên. Thanh kiếm đã bị người áo đen cướp lại.

Vạn vật bỗng như dừng lại.

Gió xoáy gầm gào bỗng tan biến vô hình. Bốn bề yên tĩnh đáng sợ.

Vài chiếc lá trong rừng rụng xuống, rơi nhẹ lên bàn chân.

Ánh trăng một lần nữa lại xuyên qua các lùm cây, chiếu xuống mặt đất đen tối.

Những đám mây cuộn cuộn trôi khắp bầu trời.

Thương Ưng nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt.

Nàng ta không dám tin mình vừa nhìn thấy hai người dưới kia thi triển trình độ Dịch Động thuật khinh công. Tốc độ đó chỉ có ma quỷ mới có được. Điều khiến nàng kinh ngạc nhất, là kẻ có được tốc độ siêu phàm như vậy lại là một nô lệ.

Mũi kiếm của thích khách gí lên yết hầu của Côn Lôn. Hắn nói: “Người là Dịch Động thuật pháp sư của Cực Lạc Cung hay sao?”

Côn Lôn lắc đầu, cảm nhận lưỡi kiếm ấn sâu vào cổ nhói lên cảm giác đau đớn.

Người áo đen bỗng hít một hơi thật dài, tiếng của gã rợn lên sự hồi hộp và khản đặc lại: “Người nói mau, người có phải là người nước Tuyết?”.

Côn Lôn không hiểu hắn đang nói gì, có điều không còn dám lắc đầu. Bởi mũi kiếm đã gí sâu vào cổ rồi.

Tiếng của áo đen run rẩy một cách khó tin, tựa hồ như đang khóc: “Người nói đi, người là... Ta không giết người nữa!”.

Côn Lôn lập tức cảm thấy mũi kiếm gí trên cổ biến mất. Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Quang Minh vẫn nằm trên đất, máu rỉ rả chảy ra nhuộm đỏ cả một khoảng rêu xanh.

Côn Lôn cởi chiếc áo bị kiếm khí băm rách, đắp lên vết thương sau lưng Quang Minh. Máu tươi lập tức thấm đỏ chiếc áo.

Quang Minh bị thương quá nặng.

Côn Lôn trầm mặc. Gã không quen nói năng. Nhưng trong mắt gã lấp lánh một niềm thương cảm khiến Quang Minh bỗng hơi xúc động.

Quang Minh thở dài, nói với Côn Lôn: “Người đã cứu mạng ta... người là tên nô lệ tốt nhất. Bây giờ, người lập tức lên ngựa về kinh thành... để cứu vua...”.

Côn Lôn gật đầu, nuốt nước bọt nói: “Dạ”

Quang Minh nín lấy gã nói: “Người hãy mặc giáp phục của ta... nếu không bọn chúng sẽ không cho người vào thành. Người mặc bộ giáp đó... sẽ không có ai dám cản trở”

Nói dứt lời, một búng máu tươi lại phun ra từ miệng Quang Minh. Ông ta tiếp tục dặn dò: “Bốn cửa lớn vào thành đã bị ta yểm bùa thành mê cung. Người hãy vào cửa đông, lùi ra, lại vào lại ở cửa bắc. Lúc này cửa bắc là ảo giác của vực sâu... người đừng có sợ, cứ thế tiến thẳng...”.

Côn Lôn gật gật đầu, gã băng vết thương của Quang Minh thật chặt. Mặc dù không thể ngăn cản dòng máu tiếp tục chảy ra, nhưng ít nhất cũng làm cho máu chảy chậm ít nhiều.

Đi được mấy bước, Côn Lôn lại quay lại hỏi: “Ai là vua?”

Quang Minh nói: “Người không cầm vũ khí là vua”.

Quang Minh vừa nói xong câu đó, từ lùm cây rậm rạp trên đầu bỗng vút lên mấy cánh hắc điều, biến mất vào bầu trời đen tối.

* *

*

Thương Ưng đợi chính là giây phút này.

Quang Minh chỉ còn lại một mình.

Có điều nàng ta lưỡng lự không biết có nên để cho gã nô lệ thoát ra hay không.

Nhiệm vụ Bạch Dực giao cho nàng ta chỉ là hết sức cản trở thời gian trở về của Quang Minh. Bởi thế nàng ta chỉ cần giết chết Quang Minh là xong. Nhưng tên nô lệ vẫn đang về thành cứu vua. không biết có nên ngăn chặn hay không.

Đúng lúc đó, tiếng của “hồn” từ phía xa của cánh rừng truyền tới:

“Chủ nhân, có nguồn năng lượng định đi ra qua cửa Huyền Vũ. Hãy quyết định”

“Chủ nhân, có nguồn năng lượng định đi ra qua cửa Thanh Long. Hãy quyết định”

Thương Ưng biết một là người áo đen, một là gã nô lệ.

Nàng ta bất giác cảm thấy ngán người áo đen, không hề muốn chạm trán trở lại nên lập tức lên tiếng: “Cửa Huyền Vũ mở ra”.

Tiếng của hồn nhắc lại như ma quỷ: “Xác nhận. Cửa Huyền Vũ mở ra”.

Năng lượng của người áo đen nhanh chóng biến mất ra ngoài Hắc Vũ trận.

Tiếp đó là gã nô lệ Côn Lôn đang phi nhanh như gió.

Thương Ưng nghiêng rặng, nghĩ một lát rồi quyết định: “Cửa Thanh Long mở ra”

Từ phía xa cuối rừng truyền tới một tiếng mơ hồ: “Xác nhận. Cửa Thanh Long mở ra”

Thương Ưng từ trên ngọn cây nhảy xuống.

Phía trước mặt, Quang Minh đang nằm sõng soài trên đất.

Nàng ta nghĩ, Hắc Vũ trận đã có thể kết thúc rồi.

Thương Ưng chậm rãi bước về phía Quang Minh đang nằm bất động.

Nhưng, nàng ta đã phạm sai lầm rất lớn.

* *

*

Hoàng cung lúc nào cũng ngan ngát mùi lĩnh hương nồng đượm và ấm áp.

Nhưng Khuynh Thành không thích thứ mùi đó. Bởi vậy, cả hoàng cung rộng lớn bát ngát chỉ có mỗi mình tấm cung của Khuynh Thành là không đặt lò đốt lĩnh hương.

Bởi vì, Khuynh Thành từ khi sinh ra trên mình đã tự có hương hoa thơm đặc biệt.

Hiện tại, hương hoa thơm đó càng nồng nàn hơn. Bởi vì nàng vừa bước trong bồn tắm ra.

Khoác chiếc áo dài bằng lụa quý trơn láng thêu hình phượng hoàng, nàng nằm nghiêng trên chiếc giường mềm mại. Hai mắt khép mờ, đôi môi hơi hé mở.

Hai gã thái giám đứng đằng sau đang cho nàng đang cố gắng kiềm chế hơi thở của mình.

Cho dù là như bọn họ, trở thành thứ đàn ông không phải đàn ông, mỗi lần nhìn thấy Khuynh Thành đều khó lòng kiềm chế cơn thèm khát nổi lên trong tim như trúng phải bùa mê.

Thứ dục vọng tựa như sóng thần vùi lấp tất cả.

Nàng là người đàn bà xinh đẹp nhất thiên hạ.

Nụ cười nghiêng nước nghiêng thành không còn là một sự ví von đối với dung nhan của nàng.

Pháp Vương vùng Nam Cương, từng nghe nói về sắc đẹp của Khuynh Thành mà cam nguyện thân phục triều đình. Điều kiện là chỉ cần được chiêm ngưỡng dung nhan nàng một lần.

Vua đã đồng ý.

Sau đó, Pháp Vương chẳng nói chẳng rằng, lui về miền Nam Cương.

Do thám của triều đình trở về báo tin, Pháp Vương đã cho hủy đôi mắt. Bởi vì ông ta nói nhìn thấy Khuynh Thành rồi thì mọi phụ nữ trên đời đều không còn giá trị.

Mười năm liền không hề tiến đánh triều đình. Hơn nữa năm nào cũng triều cống đầy đủ.

Pháp Vương nói, bởi vì có người phụ nữ xinh đẹp như thế ở trong hoàng cung, nên không thể nào tấn công triều đình của nàng. Thậm chí không tiếc của cải, dâng lên cho vương phi những công vật quý báu nhất. Chỉ hy vọng Khuynh Thành được hưởng thụ những bảo vật đó.

Khuynh Thành như câu chuyện cổ tích ly kỳ của hoàng thượng.

Không có vật gì nàng không lấy được, không có người đàn ông nào nàng không điều khiển được. Không có y phục nào nàng không có, không có sơn hào hải vị nào nàng không nếm qua.

Thiên hạ bị đàn ông làm chủ. Nhưng nàng làm chủ đàn ông.

Nàng tồn tại như một phép chú màu nhiệm.

Xuyên qua mọi linh hồn của tất cả đàn ông. Cầm tù tất cả những ham muốn bản thủ có, thanh khiết có, thiêng liêng có, dâm tiện cũng có.

Chỉ có điều, vị vương phi như một nữ thần này, hiện tại đang nhúu đôi lông mày tuyệt đẹp.

Bởi những tiếng huyền não bên ngoài tấm cung ngày một lớn, dần dà bao trùm lên khắp cả hoàng cung.

Một loạt tiếng bước chân gấp gấp tiến lại gần Khuynh Thành.

Khuynh Thành mở mắt nhìn thấy một cung nữ đang thở hổn hển, bèn hỏi:

“Chuyện gì?”

Cung nữ lắp ba lắp bắp trả lời: “Thủ lĩnh cấm vệ... nói... nói là... muốn gặp vương phi, nói rằng đó là mệnh lệnh của nhà vua”

Khuynh Thành nhìn cung nữ nói: “Nhà vua không đời nào sai một người đàn ông đến gặp ta”

Cung nữ nói: “Nô tài không biết chuyện”

Vừa lúc đó, Khuynh Thành ngẩng lên đã thấy Phú Kiêu trong bộ y phục trắng đứng ngay trước mặt mình từ bao giờ. Gã vừa mới trở thành thủ lĩnh cấm vệ quân từ ngày hôm qua. Khuynh Thành nhìn người đứng trước mặt. Thân hình trẻ trung vạm vỡ, đầu đeo mặt nạ, không nhìn thấy thái độ trên mặt hắn như thế nào.

Nhưng tư thế của gã như một thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, lạnh lùng, sắc sảo mà vững vàng.

Bộ y phục của gã dưới vô số ánh đèn trong cung hắt ra một màu trắng êm dịu.

Vật trường bào trắng khê khàng lay động. Khuynh Thành cảm thấy xung quanh không hề có gió. Những ngọn gió nhỏ kia có lẽ tỏa ra từ người gã, vờn thổi quanh mình.

Khuynh Thành nhìn gã không nói gì, nàng theo dõi gã bằng thái độ hứng thú.

Ánh mắt nàng sáng rực như muốn nhìn xuyên qua lớp mặt nạ kia.

Còn Phú Kiều, cũng không mảy may động đậy, chỉ nhìn thẳng vào nàng.

Gã không hề giống tất cả đàn ông khác, nhìn thấy Khuynh Thành đã bắt đầu đỏ mặt tía tai, hơi thở gấp rút. Gã trước sau vẫn lạnh như một thanh kiếm.

Khuynh Thành nhìn gã chùng thời gian một tách trà rồi nói: “Khá lắm, người khá có đảm lược”

Phú Kiều đáp nhẹ nhàng: “Đa tạ vương phi đã khen”. Tiếng nói trầm trầm đầy sức quyến rũ, vắng vắng như có tiếng vọng bên tai.

Khuynh Thành cảm thấy đã từng nghe thấy tiếng nói này ở đâu đó. Nhưng nàng không sao nhớ ra được.

Lúc này, Phú Kiều hơi nghiêng người xuống, nói: “Nhà vua có lệnh, phái thần đến đón vương phi tới chỗ ngài. Xin vương phi theo thần”

Khuynh Thành bật cười như tiếng chuông bạc, nàng giơ tay che miệng, rồi nói: “Người nói dối mà không hề run đấy nhỉ!”

Phú Kiều cung kính đáp: “Bẩm vương phi, thần không dám nói dối. Nhà vua thực sự đang đợi ạ”

Khuynh Thành chợt nghiêm nét mặt: “Đủ rồi!”

Ngón tay che đôi môi anh đào bỗng chớp nhoáng thay đổi, trong nháy mắt, một khối không gian hình vuông màu trắng xuất hiện bao trùm cả tầm cung.

Khuynh Thành đổi thế tay: “Cấm thần tàm ti! Phá!”

Trong không khí bỗng bay đến vô vàn những sợi tơ bạc sáng chói, mỏng manh như những sợi tơ. Chúng lập tức cuốn lấy Phú Kiều. Phú Kiều phát hiện ra khắp mình mẩy tay chân đã bị thứ tơ đó cuộn chặt như một con kén khổng lồ. Những sợi tơ lỏng lẻo đó cắt vào da thịt nhức nhối tới bật máu.

Khuynh Thành thay đổi tư thế cho thoải mái hơn, nhìn Phú Kiều đã bị quán chặt cứng.

Phú Kiều hoàn toàn bị tơ bạc cuốn chặt thành một chiếc kén, đang cố lồm ngồm như con sâu bò trên sàn một cách khó khăn.

Khuynh Thành nở một nụ cười thỏa mãn. Nụ cười tỏa sáng trên khuôn mặt kiều diễm của nàng, tựa hồ mùa xuân bỗng đến trong giây lát.

Nhưng nụ cười đó đã sớm tắt ngấm trên gương mặt cứng đờ.

Bởi vì nàng bỗng phát giác có người đang thở. Hơi thở ấm nóng ở ngay cổ nàng, cảm giác tê nhột. Tiếp đó, nàng nghe thấy tiếng của Phú Kiều ở ngay bên tai, gã nói: “Vương phi thì ra cũng là một trùng

su!”

Khuynh Thành nhìn khối kén dày rõ ràng vẫn đang giãy giụa, rồi định thần hỏi: “Người rốt cục là ai? Vì sao lại biết Dịch Động thuật của Cực Lạc Cung?”

Phú Kiều chuyển tới trước mặt Khuynh Thành. Chiếc mặt nạ trắng lạnh lùng như một hồn ma. Nhưng đằng sau mặt nạ đó, Khuynh Thành cảm thấy một đôi mắt còn lung linh hơn cả sao sớm.

Xung quanh bỗng vô cớ phát ra những luồng sáng trắng, ngày một sáng hơn.

Khuynh Thành và Phú Kiều đều bị bao trùm vào trong, cơ hồ không nhìn rõ mọi thứ ở ngoài ba thước.

Khuynh Thành hơi thở gấp. Trừ nhà vua ra, nàng rất hiếm khi bị đàn ông lại gần như thế.

Phú Kiều mỉm cười, nói: “Không ngờ, vương phi đã sớm quên mất tại hạ, thật đau buồn”

Thế rồi, Phú Kiều chậm rãi gỡ mặt nạ ra.

Khuôn mặt tuấn tú và láu lỉnh, tràn trề sức sống trẻ trung, từng chút từng chút một lộ ra trước mắt Khuynh Thành.

Ánh sáng trắng cuốn theo gió mạnh thổi tung bay tất cả rèm lụa xung quanh.

Khuynh Thành nhìn người đàn ông đứng trước mặt, nhìn khuôn mặt quen thuộc, bỗng hét lên một tiếng.

Nàng vừa mới giơ tay lên, đã bị một cơn đau đột ngột cướp đi mọi cảm giác.

Tiếp đó một vầng sáng trắng xóa loáng qua.

Nàng hoàn toàn mê man.

Chỉ kịp kêu lên hai tiếng trước đó, tên của một người:

“Vô Hoan!”

o O o

Hồi thứ năm

Đêm cuồng

Nhà vua như một quý tộc thất thế đang gặp nạn, bị dồn lên mái vàng.

Xung quanh bốn bề sâu vời vợi. Nếu rơi từ đây xuống tất phải tan thây.

Nhà vua đã cùng đường.

* *

*

Phú Kiều ôm vương phi đang mê man, chậm rãi bước ra khỏi tẩm cung.

Hoặc cũng không thể gọi gã là Phú Kiều nữa. Bởi vì hiện tại ai cũng có thể nhận ra kẻ duy nhất lên điện không chịu đeo mặt nạ đó. Bắc công tước Vô Hoan.

Gã chậm rãi đi dưới hàng hiên, kề sát bên tay phải là từng cánh cửa lớn bằng gỗ chạm khắc hoa văn. Bên tay trái, cung điện nguy nga quây lại thành một quảng trường rộng lớn. Khắp trên quảng trường là những con sư tử ngọc trắng toát và những chiếc cầu bằng đá trắng. Trên cao là bầu trời xanh thẳm, gió cuốn mây trắng, không ngừng thay đổi hình dạng.

Khuynh Thành vẫn như đang ngủ say trong vòng tay gã.

Giống như trong các truyền thuyết xa xưa, nữ thần khiến ngàn vạn chúng sinh quý gỏi đang ngủ say.

Vô Hoan cũng không thể phủ nhận, Khuynh Thành có một dung nhan tuyệt đối hoàn hảo, một thần thái cao quý vô song.

Vô Hoan nhìn ngắm Khuynh Thành đến thất thần. Bỗng gã phát giác trong không khí có những năng lượng dịch chuyển hết sức mơ hồ.

Có pháp thuật.

Vô Hoan nhắm mắt, nhíu mày. Từ sau lưng gã bỗng hiện ra một không gian kết giới tự vệ màu trắng trong suốt.

Một tích tắc sau khi Bạch quang kết giới tự vệ triển khai, từ trên trời bỗng xuất hiện hai vệt đen sắc lao xuống như sao băng, bay về phía Vô Hoan rồi đập mạnh vào Bạch quang kết giới của gã.

Vệt sáng đen lập tức tan biến như những giọt mực rơi xuống nước, khuếch tán ra thành vô số những dải tơ mềm mại, để lại hai sắc bùa nhẹ nhàng rơi xuống chân Vô Hoan.

Vô Hoan khẽ rướn mày, hai sắc bùa bay lên ngang trước mặt, tự động căng ra.

Trên bùa đề chữ, nhưng Vô Hoan xem đi xem lại vẫn chẳng hiểu gì.

Chỉ là một câu rất đơn giản, nhưng không thể nào hiểu được.

Hơn nữa cũng chẳng hiểu người đưa tin là ai.

Mặc dù đại ý có thể lờ mờ đoán ra kẻ quen dùng quạ phép đưa tin chỉ có thể là Thiên Vũ Lâu, hơn nữa ở cuối sắc bùa có vẽ hình một con phượng hoàng trắng.

Đích thực là ký hiệu của Thiên Vũ Lâu. Nhưng nếu quả là vậy, chẳng hóa ra rất hoang đường sao?!

Gã không muốn nghĩ thêm, bởi vì tất cả mọi việc sẽ kết thúc trong hôm nay.

Vô Hoan nhìn sang mái cung điện lợp ngói lưu li vàng rực cao nhất ở phía bên kia quảng trường. Ngói vàng, những đường gờ chỉ, bờ chảy lấp lánh rực rỡ chói mắt dưới nắng mặt trời. Phía sau mái vàng là những vùng mây trắng rộng lớn đang bayvùn vụt. Còn phía dưới hiên vàng, ngồn ngồn những mảnh vụn màu trắng trong suốt.

Đó là Bạch quang kết giới Quang Minh dùng để bảo vệ kinh thành. Nhưng Quang Minh thân đang ở thành Quát Phong xa ngàn dặm. Bạch quang kết giới vốn nghiêm mật tới giọt nước khó lọt ra ngoài nay chỉ như một chiếc vỏ trứng không lồ, khê đập đã vỡ tan tành.

Không một ai có thể thi triển phép thuật ở ngoài ngàn dặm, cho dù đó là người sở trường về mê cung và kết giới phòng vệ như Quang Minh.

Vì thế hôm nay, Vô Hoan mới có thể đứng ở đây.

Hơn nữa, gã sắp sửa đứng lên đỉnh vàng cao nhất kinh thành. Nơi đó đang có một người đợi gã.

Nhà vua như một quý tộc thất thế đang gặp nạn, bị dồn lên mái vàng.

Xung quanh bốn bề sâu vời vời. Nếu rơi từ đây xuống tất phải tan thân. Nhà vua đã cùng đường.

Vua nhìn không rõ Vô Hoan làm sao lên tới mái vàng. Khi trước mắt cảm thấy có một bóng hình màu trắng dịu, Vô Hoan đã cười hì hì đứng ngay trước mặt vua.

Tà áo trắng tinh nhẹ nhàng tung bay trong gió, phát ra tiếng sột soạt. Tóc của gã đen như mực, xỏa bay trong gió, lấp lánh những đốm sáng. Thân hình vạm vỡ hiên ngang, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đang độ tuổi cường tráng nhất của đàn ông. Nhà vua bất giác cảm thấy ghen tị. Ngài thấy ghen tị với gã nam tử đang sở hữu tất cả các ưu điểm của đàn ông trên một mình hắn.

“Đáng tiếc...”. Nhà vua cười: “Đáng tiếc ngươi không có được người đàn bà đẹp nhất thiên hạ”. Vua nghĩ tới đây, không kìm được bật cười ha hả. Thế nhưng chỉ mới cười được mấy tiếng, khuôn mặt vua đã cứng đờ. Bởi vì ngài bỗng nhìn thấy trong vòng tay Vô Hoan có một người đàn bà đang ngủ say. Khuynh Thành.

Vua gầm lên giận dữ, xông thẳng về phía Vô Hoan. Gã chẳng thèm liếc mắt, ném luôn Khuynh Thành về phía vua rồi quay mình đến ngồi trên một con rùa chạp trên băng không biết xuất hiện trên mái vàng từ lúc nào. Gã chậm rãi ngồi xuống lưng rùa xong, quay đầu lại nhìn nhà vua và người đàn bà mà vua say đắm.

Xung quanh Vô Hoan là chín mươi chín vị Dịch Động thuật sư. Trên mỗi người đều lung linh một quang sáng trắng dịu nhẹ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc hết đổi mặc dù họ đều biết người của Cực Lạc Cung chỉ mặc trường bào màu trắng. Nhưng ít ai ngờ rằng màu trắng đó có thể trắng thuần khiết đến vậy. Tựa như vô số vị thần tiên trên trời giáng hạ xuống mái vàng lộng lẫy.

Tâm điểm của vầng hào quang chính là Vô Hoan. Khuôn mặt hấn ánh lên nụ cười vừa trong sáng vừa gian tà.

* *

*

Khuynh Thành tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt chính là vua, bất giác không hiểu mình ở đâu.

Cho đến khi quay đầu lại nhìn thấy Vô Hoan cao lớn đang ngồi trên lưng rùa, nàng hoảng hốt há mồm.

Nhà vua bỗng nắm chặt tay nàng: “Ái phi, nàng cũng là một pháp sư, mau mau giết chết hấn cho ta”.

Vương phi ngoảnh mặt lại, cảm thấy những lời vừa rồi của vua thật là nực cười. Nàng đáp: “Bệ hạ, lẽ nào ngài cho rằng, bất kể ai, chỉ cần là pháp sư, đều có thể giết chết đệ nhất cao thủ Vô Hoan sao?”.

Vua lặng người, chỉ biết mím chặt môi, run bần bật như người bị lạnh.

Thế rồi, vua bỗng gạt phắt vương phi ra khiến nàng ngã bệt xuống mái ngói lưu li.

Vua gào lên với Vô Hoan: “Vô Hoan, mi thật là ngu ngốc. Chỉ vì một người đàn bà, ngươi phải hao binh tổn tướng, kinh động cả vạn người, còn mang theo bao nhiêu cao thủ Dịch Động thuật để bao vây kinh thành. Có đáng không? Chỉ cần một mình ngươi là đủ. Ngươi sợ ta sẽ không vì ngài vàng mà ban cho ngươi người đàn bà này sao? Ngươi quá coi thường ta đó”.

Khuynh Thành từ từ đứng dậy, nàng quần chặt áo xống, lặng lẽ tới bên cạnh nhà vua. Nàng cúi đầu, không ai nhìn thấy nét mặt.

Vô Hoan im lặng giây lát, rồi trả lời: “Ngươi nói phải, ta thật là ngu ngốc.

Vua vốn rất thông minh, vậy mà ta đã ngỡ y sẽ liều chết để bảo vệ người đàn bà đó. Ta lại lầm rằng vua sẽ vì người đàn bà đó mà hy sinh ngai vàng...”.

Vô Hoan vừa chậm rãi nói, vừa thờ ơ nhìn sang phía vương phi. Khuynh Thành cúi đầu tựa hồ như hoàn toàn không nghe thấy. Lời của Vô Hoan không phải nói với vua, mà là dành cho nàng.

Vô Hoan bỗng đổi thái độ, tay trái vạch một đường cong trong không khí. Một tiếng “bốp” vang lên ở mặt nhà vua cách đó mười mấy thước. Vô Hoan trừng mắt nói với vua: “Người bỏ cái trò đó đi, không có thiên binh vạn tướng và chín mươi chín cao thủ Cực Lạc Cung, e rằng đầu ta bây giờ đã treo trên cổng thành rồi”.

Vua bị ăn một bạt tai điếng người, giận run lên bần bật. Nhưng trước sau vẫn không dám ho he gì. Tù nhân dưới thêm là kẻ vĩnh viễn không dám tranh lời.

Vua cố làm ra vẻ điềm tĩnh, nói: “Vô Hoan, mi đừng quên Quang Minh đang trên đường về cứu giá”.

Vô Hoan cười tươi roi rói, như hoa sen trắng nở rộ trên mái vàng. Y nói: “Nếu ta biết Quang Minh sẽ trở về, làm sao ta dám đứng đây đôi co với thằng già như mi? Cơ hội tận tay giết chết Quang Minh ta cũng đã phải nhường lại cho kẻ khác rồi... Mi yên tâm, chưa có ai giữ được tính mạng dưới lưỡi kiếm của Quỷ Lang, hơn nữa...”.

Vô Hoan không chịu nói tiếp, chỉ cười ý nghĩa. Bởi vì hắn đang nghĩ tới Thiên Vũ Lâu. Đời nào bọn họ chịu bỏ qua một cơ hội tốt thế này.

Bị hai tổ chức tối cao về pháp thuật như Cực Lạc Cung và Thiên Vũ Lâu truy sát, cho dù là Quang Minh... cũng khó lòng sống sót.

Vua rùng mình, túm lấy tà váy của Khuynh Thành cầu cứu.

Khuynh Thành vẫn cúi đầu, tựa như đã quyết. Nàng bước mấy bước ra mép mái vàng, khề ngàng đầu lên, nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ.

Trong khoảnh khắc, mọi âm thanh như bị hút mất tiêu. Cả thế giới nín thở im lìm. Chỉ còn nhan sắc tuyệt trần của vương phi đang bùng nổ. Dưới ánh nắng, nhan sắc đó tỏa ra một sức cám dỗ kỳ lạ, chấn động mỗi con tim.

Nàng nhìn xuống đại quân đất cực bắc giữa rừng gươm đao sáng chói, nhìn Vô Hoan và chín mươi chín vị pháp sư cao thủ Cực Lạc Cung trong những bộ trường bào trắng muốt, nhẹ nhàng cất tiếng: “Các người, có ai muốn thấy dưới chiếc áo choàng này của ta có gì chẳng?”.

Gió thổi mạnh hơn, rít lên giữa bầu trời mênh mông và im ắng. Giữa trời đất vắng vắng tiếng đàn.

Tiếng của Khuynh Thành bỗng trở nên xa gần lảng đãng, thấm đẫm sự quyến rũ đầy tội lỗi mà cũng

thật ngây thơ.

Những thèm khát ngủ quên trong đêm tối, hoặc bị giam hãm lâu ngày bỗng bùng bùng tỉnh giấc trong tiếng nói dịu dàng uyển chuyển của nàng.

Dục vọng đã biến thành những bàn tay, thò ra từ dung nham nóng bỏng, như muốn vồ lấy trời xanh. Tất cả như cội địa ngục của tội ác đang quằn quại nhưng le lói ánh sáng tinh khiết, đẹp đẽ.

Hoàng cung rơi vào im lặng, ánh mắt của tất cả đàn ông đều dẫn nhìn nàng.

Tiếng của nàng lại vọng tới: “Nếu muốn biết, hãy bỏ hết vũ khí trong tay xuống đất...”.

Vô số tiếng leng keng của vũ khí bị quăng xuống đất. Âm thanh vang vọng cả bầu trời. Tất cả binh khí đều bị quăng xuống đất.

Vua trợn mắt ngây người nhìn Khuynh Thành từ từ trút bỏ áo choàng, lộ ra chiếc áo yếm thanh xuân quyến rũ.

Không gian đầy áp tiếng thở gấp của những gã đàn ông. Hơi nóng khắp mình hội tụ lại, truyền xuống bụng, tụ vào đan điền như núi lửa sắp bùng lên.

Áo choàng của Khuynh Thành nhẹ nhàng bay như một cánh diều đáp xuống phía dưới. Cả đạo quân phút chốc ngã nghiêng hỗn loạn. Vô số cánh tay hướng về chiếc áo đang lượn xuống. Tiếng kêu tranh giành hỗn độn quyết liệt.

Gió cuốn lấy những nỗi thèm khát ấy, thổi tung lên bầu trời trong suốt.

Vô Hoan nhìn mọi việc rồi bật cười. Gã đưa ngón tay cái lên, tỏ ý tán thưởng đối với Khuynh Thành.

Tiếng nói của Vô Hoan chậm rãi vang lên giữa những tiếng tranh đoạt. Tiếng nói dù rất trầm thấp và dịu dàng nhưng không hề bị những âm thanh nhốn nháo kia che lấp. Gã nói: “Ta hiểu, cho dù có thiên binh vạn mã, cũng phải xem nàng có đồng ý theo ta đi hay không”.

Không ai ngờ được, đúng lúc đó, nhà vua bỗng tuốt kiếm ra, xông vào Khuynh Thành. Miệng hét lên nguyên rủa: “Đồ dê tiện!”.

Khuynh Thành nhìn vua. Cảm giác bị ai choán ngập tâm hồn.

Những lời đoán của Mãn Thần nhiều năm về trước quả không sai. Đây cũng chỉ là một gã đàn ông không hề yêu thương mình thật sự.

Tình cảm bọn họ dành cho mình, chẳng qua là để thỏa mãn ham muốn sở hữu, chiếm đoạt, thỏa mãn khát vọng điều khiển, không chế của đàn ông mà thôi.

Khuynh Thành lặng lẽ thở dài một tiếng, đứng im bất động. Nàng nhìn xuống những người bên

dưới, nhẹ nhàng nói tiếp. Tiếng nàng lại lảng đãng bay đi: “Các người nghe đây, nếu còn muốn biết bên dưới lớp áo này của ta là gì...”.

Tất cả đàn ông đều sững người.

“... Vậy hãy cầm vũ khí lên...”.

Ao một cái, tất cả vũ khí lại được cầm lên tay, mũi nhọn chĩa lên thành một rừng gươm đao sáng quắc, chỉ thẳng về phía nhà vua.

Nhà vua sụp xuống trên mái vàng. Ông ta khóc, gọi nàng: “Vương phi hãy cứu ta, hãy cứu ta!”.

Vua nhìn sang bên, bỗng khuôn mặt ông ta lộ rõ vẻ vui sướng tốt độ. Vua bật cười ha hả: “Chúng mày chết tới nơi rồi, chúng mày chết rồi. Đám người đê tiện chúng bay. Vô Hoan, Khuynh Thành. Cả lũ nô lệ kia. Chúng mày phải chết. Đại tướng quân Quang Minh đã về. Quang Minh đó!”.

Vô Hoan cười khinh mạn. Gã hơi xoay sang, khuôn mặt lộ rõ nét chế giễu. Gã nói: “Chết tới nơi rồi... dối trá như thế...”.

Vốn dĩ định nói: “... Hãy bớt đi thì hơn...”, nhưng nửa sau của câu nói đã tắc nghẹn trên lưỡi gã.

Bởi vì Quang Minh quả thực đã tới.

Mặt trời chiếu xuyên lớp mây đen.

Hàng nghìn đạo hào quang phá tan lớp mây dày, soi rọi mặt đất.

Giáp phục đỏ rực hoa tươi đang phi nhanh đến nơi, tựa hồ vô số hoa tươi nở rộ bên đường dưới nắng. Muôn cánh hoa bị vó ngựa cuốn tung lên bay lượn khắp trời.

Chiếc mặt nạ vàng phản chiếu ánh sáng chói lọi.

Vô Hoan cau mày, gã không hiểu vì sao Quang Minh có thể sống sót dưới tay Quỷ Lang để trở về. Hơn nữa còn dễ dàng vượt qua cổng thành trong tay đại quân đất bắc, một mình chém giết xông vào.

Vô Hoan lập tức đứng dậy, hiệu lệnh cho chín mươi chín pháp sư xung quanh:

“Chuẩn bị Dịch Động thuật trận”.

Trong nháy mắt, chín mươi chín cao thủ im lìm như những pho tượng bỗng dịch chuyển vun vút như những tia sáng, tản ra khắp xung quanh. Không gian phía trên mái vàng như bị những luồng sáng trắng kia bao phủ. Các Dịch Động thuật pháp sư ai nấy vào vị trí, đồng loạt niệm chú. Tất cả mọi việc diễn ra trên mái vàng trong vùng bao phủ của họ đều bỗng gia tăng tốc độ lên nhiều lần.

Nhưng bất kỳ người ngoài nào rơi vào khu vực đó, mọi hành động đó đều chậm đi nhiều lần, không khác một con rôi cứng ngắc, chỉ có thể kéo lê từng bước một.

Vì vậy, Vô Hoan chỉ còn chờ Quang Minh lọt vào không gian đó.

Vào đó chỉ có chết.

Tất cả cao thủ pháp sư mài miết triển khai thế trận mà không ai để ý nhà vua bỗng tuốt kiếm ra, đâm thẳng về phía vương phi Khuynh Thành.

Vô Hoan nhú mào, tim bỗng hơi thót lại vì lo lắng. Nhưng gã lập tức lấy lại thái độ bình thản. Bởi một tên vua giận dữ điên cuồng cầm kiếm còn không vững, nói gì đến chuyện đả thương Khuynh Thành.

Nhưng Khuynh Thành vẫn hoảng sợ tránh né. Miệng nàng há ra run rẩy như muốn nói gì. Vô Hoan bỗng chợt cảm thấy nàng như muốn nói riêng với gã. Nhưng cảm giác đó lập tức biến mất, điều đó quá hoang tưởng.

Đáng lý, Vô Hoan không bận tâm đến Khuynh Thành, bởi chỉ bằng những pháp thuật nàng vừa đối phó với gã trong tầm cung, thì một nhà vua mù tịt về phép thuật sẽ không thể chạm tới vạt áo nàng.

Vô Hoan bật cười với sự vô lý của mình. Lo lắng kia quả là thừa. Kể đó, gã quay mặt sang, thấy vua cầm kiếm đâm xéo một nhát. Khuynh Thành giật lùi một bước, ngã khỏi bờ mái ngói.

Gió rít gào như giao long gầm thét cuộn cuộn bên tai.

Nắng chói rọi khiến không ai dám mở mắt nhìn lên.

Khuynh Thành đang bám lấy mép ngói. Ngói lưu li sắc cạnh cắt vào da thịt trên tay nàng, máu tươi chảy xuống bờ vai, xuống ngực nàng, nhuộm hồng cả áo yếm.

Vua như phát điên, tới sát mép ngói. Ông ta giơ chân từ từ đập lên ngón tay Khuynh Thành, vừa đập vừa mắng chửi: “Đồ đệ tiện, ta xem mi cởi áo, cởi áo...”.

Nước mắt Khuynh Thành tuôn ra như suối, chảy tràn trên khuôn mặt nàng.

Những giọt lệ nóng chứa đựng tâm sự buồn đau đang hoen cả khuôn mặt xinh đẹp.

Cảm giác đau đớn không phải từ ngón tay, mà từ trái tim từng rất mềm yếu trong lồng ngực. Đây chính là người đàn ông từng nói yêu nàng say đắm. Đây chính là nơi nàng từng ngỡ có thể gửi gắm cả cuộc đời.

Vô Hoan nhìn mặt Khuynh Thành hoen nhòe nước mắt, trong lòng bỗng như bị ai cào cào. Cảm giác đau lan tỏa ra khắp tay chân rồi biến thành tiếng con tim đập thình thịch, nhói nhói trong lồng ngực.

Đây là cảm giác... hay sao?

Vô Hoan giơ tay lên, ánh sáng trắng lập tức tập trung vào đầu ngón tay. Trong nháy mắt luồng ánh sáng biến thành một thanh kiếm lấp lánh.

Gã nhằm về phía nhà vua bước tới. Bên tai bỗng vang lên tiếng quát: “Dừng tay! “. Nhìn xuống dưới đã thấy ngựa trắng của Quang Minh lao tới như bay.

Nhà vua nhìn thấy cứu tinh liền cười ha hả, vung kiếm nhằm Vô Hoan chém tới.

Vô Hoan vừa định hoán chiêu, bỗng sức nhớ tới lá bùa lúc nãy quạ đen mang tới. Gã bèn buông lỏng tay, thanh bạch kiếm rơi trên mái ngói.

Bởi vì trên bùa viết: “Gặp Quang Minh, hạ vũ khí!”.

Kỳ thực chẳng phải gã tin vào những điều viết trong lá bùa. Cho dù không cầm kiếm, một người thường như vua tuyệt đối đủ sức lại gần gã. Vô Hoan chỉ muốn xem, tin tức mà người bí mật gửi tới có dụng ý gì?

Đúng lúc chuẩn bị niệm chú Bạch quang kết giới bảo vệ, Vô Hoan bỗng nhìn thấy, một mũi kiếm nhọn nhô lên trước ngực vua. Máu tươi trên ngực vua chảy theo mũi kiếm xuống đất, giọt như mưa trên mái ngói, rồi thuận theo sông ngói chảy xuống đất.

Vua khó nhọc quay đầu lại nhìn, nét mặt lộ vẻ bàng hoàng. Bởi vì vua nhìn thấy người vừa phi nhát kiếm đó. Chính là Quang Minh tướng quân.

Tất cả mọi người bất giác nín thở. Kể cả Vô Hoan và Khuynh Thành.

Không ai dám tin những việc đang xảy ra trước mắt.

Phía bên dưới, ngàn vạn quân lính đều tròn tròn mắt.

Họ không thể tin, Quang Minh lại giết chết nhà vua.

Gió đem im lặng thổi lên thành một bầu trời nặng trĩu mây.

Vô số chim chóc bay trên hoàng cung như đến xem bóng tối chết chóc đang bao trùm lên thiên tử, một cuộc tiền đưa đang diễn ra trên cao.

Sự yên tĩnh đó bị phá vỡ khi bàn tay níu lấy mái ngói của Khuynh Thành buông ra.

Khuynh Thành kiệt sức, rơi từ trên mái ngói xuống. Áo yếm bị gió thổi lên như những bông hoa rụng cánh chao lượn trong gió thu se lạnh. Mất nàng phút chốc trở lên mơ hồ.

Vô Hoan định niệm chú, đã thấy Quang Minh vọt lên, thần tốc như sao băng.

Trong nháy mắt gã đã bắt gọn Khuynh Thành vào lòng, rồi trở lại lưng ngựa.

Mọi người không còn kịp định thần nhìn kỹ sự việc, ngựa trắng đã biến mất khỏi cổng thành.

Tất cả nhanh chóng diễn ra đến độ hư ảo, khiến không ai tin nổi.

Vô Hoan buông thế tay gượng gao. Siết nắm tay răng rắc. Gã trầm giọng hỏi:

“Ai có thể nói cho ta biết...”.

Xung quanh chín mươi chín vị cao thủ đều quỳ mọp xuống, không ai dám tiếp lời...

“Thằng giặc Quang Minh tại sao lại biết Dịch Động thuật?

* *

*

Quang Minh phóng ngựa lướt đi dưới cánh rừng, cách không xa sau lưng là một đám áo trắng truy đuổi. Đó là Vô Hoan và đám người chín mươi chín đệ nhất cao thủ Cực Lạc Cung.

Không khí có mùi hoa thơm thoang thoảng.

Khuynh Thành nhìn thấy vó ngựa làm tung lên vô số cánh hoa bên đường, chao lượn trong không trung.

Hoa nở bạt ngàn trên các cành cây, nặng trĩu khiến cành cong rũ xuống đất.

Những cành cây cào vào phần da thịt cánh tay lộ bên ngoài giáp phục thành những vết thương. Khuynh Thành nép mình sau lưng đại tướng quân, cành cây không chạm được đến nàng.

Chẳng biết từ đâu bỗng vọng tới tiếng sáo du dương. Hoàng hôn như phấn hoa bị thổi man mát khắp không gian, rắc rải trên khắp mình. Mặc dù đang trốn chạy, nhưng Khuynh Thành tự nhiên cảm thấy thật lãng mạn.

Bóng chiều và hoa thơm, còn có vô số cánh chim bay vụt ra từ cây cối trong rừng. Giờ phút này tất cả đều trở nên lãng mạn vô cùng.

Tướng quân bỗng ôm lấy Khuynh Thành nhảy xuống đất, ngựa vẫn phi thẳng vào rừng.

Khuynh Thành vừa định lên tiếng hỏi, nhưng tiếng vó ngựa sau lưng đã ập đến sát bên tai.

Chưa mở miệng, tướng quân đã quỳ xuống trước mặt nói với nàng: “Tôi xin cống vương phi chạy, ngựa phi không đủ nhanh”.

Khuynh Thành leo lên lưng, ôm lấy cổ gã, bàn tay cảm nhận một cơ thể cơ bắp cuộn cuộn nhịp nhàng theo bước chạy thần tốc. Lòng nàng bỗng chứa chan thương cảm, cổ họng nghẹn nghẹn. Cảm giác không rõ là vui mừng hay đau khổ đè nặng lên ngực.

Vô Hoan và chín mươi chín cao thủ phi như bay trong rừng hoa.

Hắn chưa bao giờ cùng thi triển pháp thuật với nhiều thủ hạ như thế. Bởi chưa từng có đối thủ nào đủ sức khiến hắn phải như thế.

Nhưng lần này là cuộc truy sát tướng quân Quang Minh. Hơn nữa, trong tay Quang Minh còn có người phụ nữ hắn muốn. Khuynh Thành.

Vô Hoan dõi sát bóng Quang Minh và Khuynh Thành phi ngựa như bay phía trước. Bỗng thấy Quang Minh xuống ngựa, cỡi Khuynh Thành phóng chạy, hần bật cười gằn: “Đấu Dịch Động thuật với ta sao! Quang Minh, ta thấy ngươi quả thật muốn chết!”.

Hần dừng lại, dặn dò các cao thủ theo sau: “Tất cả xuống ngựa, dụng thuật Dịch Động truy sát Quang Minh”.

Trong chớp mắt, tất cả chim trong rừng hoa đều nháo nhác bay vút lên trời.

Trong rừng là một trăm đạo bạch quang phóng vun vút như sao băng, ào ào như trận lốc cuốn về phía trước. Muôn hoa đều bị những đạo bạch quang lướt qua làm tung lên, lá tả rơi khắp không gian.

* *

*

Tiếng nước âm âm.

Dường như làm mờ hồ cả thính giác.

Khuynh Thành quay lưng lại thác nước khổng lồ, bên dưới là vực sâu muôn trượng.

Bên cạnh nàng là tướng quân Quang Minh.

Còn trước mặt, là chín mươi chín luồng sáng màu trắng, lần lượt từ trên không trung đáp xuống. Mỗi luồng sáng chạm đất đều biến thành một pháp sư khoác trường bào trắng. Cuối cùng, Vô Hoan hiên ngang từ giữa đám cao thủ bước ra.

Nụ cười của hần vẫn xán lạn và hoàn hảo, tựa như bạch ngọc không tí vết.

Khuynh Thành lặng lẽ rút trong mình ra một con dao nhỏ.

Quang Minh chột giơ tay cản nàng, thấp giọng nói: “Không được chết, phải gắng sống”.

Không được chết.

Phải gắng sống.

Cảm giác ấm áp trong nháy mắt lan truyền ra khắp người. Trái tim nàng như được một bàn tay dịu dàng nâng đỡ. Lồng ngực bỗng phập phồng một niềm hạnh phúc dâng trào. Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang khuất sau chiếc mặt nạ.

Trên mặt Vô Hoan thoáng một nụ cười ranh mãnh và ngọt ngào. Hần nói:

“Đại tướng quân, ta đã dùng gần trọn một năm để sắp đặt cho âm mưu này. Điều đáng mừng là, ngươi đã cùng ta chơi một trận đầy kịch tính”.

Quang Minh bất động, tựa như không hiểu hần đang nói gì.

Ngược lại Khuynh Thành như bị chấn động, không kịp được lên tiếng:

“Người nói âm mưu là ý gì?”.

Vô Hoan đáp: “Ta cam chịu làm Phú Kiêu, cam chịu rời cung Cực Lạc để ở trong Trâm Nguyệt Hiên, cam chịu phải ở cùng đám pháp sư tầm thường để đi tranh đoạt một chức thủ lĩnh cấm vệ bé mọn. Nàng tưởng ta thực lòng muốn làm cái việc hèn hạ đó sao?”.

Khuynh Thành nói: “Lẽ nào chức vị đó cũng do người sắp đặt mà ra?”.

“Nàng nói đúng. Mua chuộc vài tên đại thần ngu ngốc cũng dễ dàng như trở bàn tay. Ta chỉ cần tung tin rằng nếu Quang Minh không ở nhà, bên mình vua nhất định cần một vị hộ vệ bản lĩnh cao siêu. Tên vua tham sống sợ chết kia nhất định phải đồng ý. Cho nên... vương phi, chẳng lẽ nàng cho rằng ta vượt nghìn dặm xa xôi tới đây chỉ để dâng cho nàng tấm Thiên Vũ Y mà thôi sao?”.

“Người vì chức thủ lĩnh cấm vệ?”.

“Phải”.

“Để làm gì?”.

“Vậy nàng nên hỏi tướng quân Quang Minh thân yêu kia. Tất cả là nhờ ân đức của ngài. Mặc dù ta có thể tự mình ra vào hoàng cung, nhưng chỉ bằng sức một mình ta làm sao có thể giao đấu với hàng ngàn cao thủ đại nội? Hơn nữa, xung quanh hoàng cung đều bị người bố trí mê cung pháp thuật. Nếu không làm thủ lĩnh cấm vệ, ta làm sao có thể vượt qua mê cung!”.

“Không đúng. Cho dù không phải Quang Minh đích thân đến Trâm Nguyệt Hiên tuyển người, thì trong cung ai cũng đã biết mặt người”.

Vô Hoan cười thâm hiểm: “Chủ nhân của Trâm Nguyệt Hiên là một pháp sư giỏi giang của Thiên Vũ Lâu. Bà ta là Họa Mi, rất giỏi vẽ lông mày”.

Khuynh Thành im lặng. Nàng bắt đầu hình dung ra âm mưu ghê gớm mà Vô Hoan đã sắp đặt.

Vô Hoan cười rồi tiếp: “Nhưng, cũng còn phải tạ ơn ông trời. Bởi nếu người Man không nổi loạn, Quang Minh đã không đột ngột rời hoàng cung. Nếu hắn không đi, chỉ với Bạch quang kết giới hắn yểm cho vua cũng đã có thể làm hao tổn phân nửa năng lượng của ta. Hơn nữa, trước khi ta phá vỡ được kết giới bảo vệ đó, cái đầu của ta cũng đã bị Quang Minh lấy mất rồi”.

Vô Hoan bỗng tắt nụ cười, lạnh lùng nói: “Hôm nay, cuộc tranh giành này đã tới hồi kết. Trước khi phái Quỷ Lang hắc y đi, ta đã phải nén lại niềm mong muốn được đích thân giết chết mi. Ta vốn rất muốn được tự tay kết liễu mi. Đó là niềm khao khát lớn nhất mà ta có thể nghĩ tới. Ta không thể đánh bại mi là vì mi còn vô tình hơn nhà vua, hơn cả ta. Ta và mi thực ra chẳng có gì khác nhau... Cho nên, nếu hôm nay mi dám vì người phụ nữ này mà nhảy xuống dưới kia, ta bèn thực sự bại dưới tay mi rồi”.

đó”.

Đại tướng quân đẩy vương phi về phía trước, nói: “Nếu ngươi tha cho vương phi, ta sẽ nhảy”.

Vô Hoan cười rộ, nụ cười ranh mãnh cực độ. Gã nói: “Mặc dù thủ tín không phải là sở trường của ta, nhưng hôm nay ta bằng lòng phá lệ. Bởi vì mi sẽ không làm như thế, mi là tướng quân vô tình kia mà”.

Tiếng của thác nước vang lên âm âm.

Bọt nước phản chiếu ánh nắng thành ráng cầu vồng.

Vô Hoan đứng trước mép vực, nhìn Khuynh Thành đã ngã phệt ra đất, nước mắt vòng quanh. Nét mặt gã cứng đờ và méo mó. Gã không thể tin được, đại tướng quân Quang Minh lại có thể vì người đàn bà mà nhảy xuống dưới kia.

Hắn ngẩng mặt gầm lên: “Không. Không thể như thế!”.

Tiếng hấn vang dội giữa các vách núi, hòa với tiếng thác đổ âm ào, còn có tiếng khóc thoát hiện thoát không của Khuynh Thành.

* *

*

Cánh cổng thép luyện từ huyền thiết, từng cánh từng cánh mở ra.

Không gian đen tối, không khí như cũng có sức nặng, đè lên lồng ngực khiến người ta khó thở.

Bên tai văng vẳng tiếng xích sắt, khi có khi không leng keng xa gần.

Bắc công tước Vô Hoan dẫn giải Khuynh Thành đi qua những cánh cửa thép trùng trùng.

Gã khẽ vung tay, miệng lầm nhảm niệm chú. Trên đầu bỗng lượn xuống một dải lụa đen khổng lồ, tựa như một mảng trời đêm bị cắt lìa. Lộ ra một chiếc lồng chim khổng lồ làm từ huyền băng ngàn năm và vàng ròng. Ngẩng đầu lên nhìn, có thể nhìn thấy trên đỉnh là bầu trời đủ màu mây, như một bức tranh rực rỡ.

Vô Hoan cười, lại gần bên tai Khuynh Thành. Hơi thở nóng hổi phả lên cổ.

Khuynh Thành chợt cảm thấy tê tê. Gã nói: “Đây là lễ vật ta mang từ cực bắc về cho nàng, có thích không?”.

Khuynh Thành nhìn khuôn mặt đẹp trai chỉ đứng cách mình một tấc, tim đập bỗng gấp hơn. Cả khi bản thân hết sức căm hận hắn, nàng cũng không thể phủ nhận đó là khuôn mặt quá đổi hoàn hảo và quyến rũ.

Khuynh Thành hít một hơi sâu nói: “Ngươi yên tâm, cho dù ngươi không dùng tới huyền băng - vô

hiệu được mọi phép thuật, và hoàng kim - vô hiệu được mọi phép giả kim thuật, để làm cái lồng này, thì ta cũng sẽ không thềm bỏ trốn”.

Khuynh Thành quay đi, khuôn mặt bình thản như mặt hồ dưới ánh trăng, thoáng nét tê dại vô cảm của tuyệt vọng.

Nàng nói: “Ta không những không bỏ trốn, ta còn cảm ơn người”.

Vô Hoan sững sờ một lát, lập tức mỉm cười: “Nói năng lắt léo!”.

Khuynh Thành lắc đầu. “Thực vậy. Nếu không nhờ người, cả đời ta cũng không biết được cảm giác được người khác yêu thương, trân trọng và bảo vệ hạnh phúc thế nào. Cho dù tất cả chỉ xảy ra trong chốc lát”.

Vô Hoan thở dài, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời phía trên cái lồng. Khuôn mặt tuấn tú đượm vẻ u buồn như phủ một lớp sương mờ. Hắn trầm giọng: “Tình yêu gì!

Hạnh phúc gì!... Nàng bây giờ thì sao? Ở trong lồng của ta. Người yêu nàng, bảo vệ nàng đâu? Hắn đã vì nàng mà chết rồi! Vì vậy, cái gọi là yêu, là hạnh phúc, không phải là đồ vứt đi thì là gì?”.

Khuynh Thành như đang tự nói với mình: “Đây chính là số phận của ta, không thay đổi được đâu...”.

Vô Hoan nhìn Khuynh Thành đang đau khổ, bỗng cảm thấy đau xót trong lòng.

Gã lặng lẽ đi ra phía cửa lồng, rồi dừng lại quay mặt nói với nàng: “Nhân tiện nói cho nàng hay. Hôm nay tất cả những binh sĩ bỏ vũ khí khiến ta mất mặt đều bị ta giết rồi. Nàng có biết ai đã khiến họ chết không - chính là nàng”.

Lời của hắn chưa dứt, một luồng sáng bạch đã bắn thẳng tới, đó là phi đao của Khuynh Thành. Vô Hoan lắc đầu, khẽ giơ ngón tay chỉ một cái: “Dừng!”.

Con dao tựa như bắn ra một khối bông lớn trong suốt, lún vào rồi đứng yên không nhúc nhích.

Khuynh Thành bỗng giơ ngón tay phải lên miệng, niệm chú “Thiên trùng phệ nguyệt! Phá!”.

Phi đao bỗng rã thành muôn mảnh, biến thành vô số những mẩu nhỏ lấp lánh ánh hàn quang. Sau đó, những mẩu nhỏ đó biến thành vô số trùng độc màu đen, rù rù bay như sao băng về phía Vô Hoan.

Vô Hoan đột ngột bay lùi ra sau, hắn bám lên đỉnh lồng, để dọc ngón tay giữ trước mồm, niệm: “Sương phong! Động!”.

Đàn côn trùng vừa mới còn vỗ cánh rào rào, trong chớp mắt đã bị bao trùm bởi một lớp sương trắng lạnh buốt. Kế đó, một trận cuồng phong nổi lên, lay động những khối huyền băng nhọn hoắt ở xung quanh. Tiếng va đập không ngừng vang lên trên vách băng. Tất cả trùng độc đều nát bét, nhều

xuống những dòng dung dịch màu xanh lục, vấy bẩn cả mặt huyền băng tinh khiết.

Vô Hoan bỗng thò ngón tay, hiện ra một tấm Thiên Vũ Y trắng che phủ trên không.

Gã hô to: “Mặc lên cho nàng!”.

Nói rồi, gã sải bước đi ra khỏi lồng giam. Gã quay mặt lại, nói: “Ta đã từng tặng nàng một tấm Thiên Vũ Y rất bình thường, xem ra nàng không được thích.

Nhưng chiếc áo lần này, nàng nhất định sẽ ưng. Bởi vì người mặc chiếc áo này sẽ không thể thi triển bất cứ pháp thuật gì. Cho dù một chút trùng thuật của nàng vốn chẳng gãi ngựa nổi cho ta”.

* *

*

Tiếng thác vẫn đổ ầm ầm vang vọng cả núi rừng.

Mặt trời đã lặn xuống từ lâu.

Các vì sao dần dần hiện rõ khắp bầu trời.

Một bàn tay ngoi lên bám vào bờ đá.

Tướng quân Quang Minh trong bộ giáp phục đỏ rực hoa tươi đang chậm rãi cởi áo. Lộ ra gã nô lệ Côn Lôn.

Tiếng ngựa hí từ xa vọng tới, bóng con chiến mã màu trắng của Quang Minh đứng giữa ranh giới của chân trời và thảo nguyên.

Côn Lôn khoác trên mình giáp phục của Quang Minh, tiến về phía ngựa chiến.

* *

*

Trong rừng vọng đến tiếng bước chân khe khẽ, càng ngày càng gần.

Quang Minh nằm thoi thóp trên mặt đất. Ông ta đã không còn sức lực để đứng lên.

Máu từ dưới thân thể ông chảy loang ra xung quanh, đông lại thành một màng màu đỏ thẫm. Bên trên có rất nhiều kiến và côn trùng đang ngấu nghiến những khối máu đông đặc.

Cách ngài không xa là xác của một phụ nữ.

Thương Ưng.

Cô ta đã chết.

Chẳng ai biết Thương Ưng đã chết như thế nào. Chỉ có khuôn mặt của cô ta vẫn còn nét rúm rỏ

kinh hãi. Từ trong hốc mắt, vô số côn trùng chui ra, chui vào.

Mười mấy binh sĩ truy đuổi Quang Minh nhìn thấy khung cảnh trước mắt đều rất đổi kinh ngạc.

Vừa mới phóng đi trên tuần mã rời kinh thành, tướng quân làm sao đã sóng soài trên đất, cái chết cận kề.

Người cầm đầu tiến lại gần, đứng trước mặt Quang Minh. Tướng quân khó nhọc mở mắt ra, chính là phó tướng của mình: Dã Lực.

Quang Minh nhẹ cả người, tựa hồ chết đuối vớ được cọc.

Nhưng tiếp sau đó, cây cọc kia đã lên tiếng, khiến ông ta ghen hòng.

Dã Lực nhìn Quang Minh, lệnh cho bộ hạ sau lưng: “Trói hắn lại”.

* *

*

Hoàng cung bây giờ như một tòa thành chết.

Từ khi vua bị đâm chết, Khuynh Thành bị cướp đi, cung điện nguy nga hoang vắng lạnh lùng.

Hoàng cung rực rỡ ánh đèn đêm đêm, nay tăm tối như hang núi.

Lúc này, giữa quảng trường bỗng có thêm mấy cọc gỗ cao lớn. Trên chiếc cọc lớn nhất, tướng quân Quang Minh bị trói chặt ở đó.

Ông ta đang chờ đợi sự phán xét của các đại thần. Bởi vì trong mắt họ, ông ta chính là kẻ đã giết chết nhà vua.

Vết thương da thịt đã khép miệng, nhưng cảm giác đói khát cồn cào, như muôn ngàn con kiến đang gặm nhấm tâm can con người từng hô mưa gọi gió giữa ba quân.

Quảng trường mênh mông, không một bóng người. Xa xa, lác đác một vài bó đuốc hắt ra ánh sáng le lói.

Trên trời thỉnh thoảng lại có bóng quạ bay vút qua.

Tiếng kêu sắc nhọn và thê thảm vọng khắp hoàng cung.

Quang Minh bỗng giật mình vì một luồng sáng rực rỡ. Sáng chói tới chảy nước mắt. Bên tai là tiếng tụng niệm vang rền.

Cuồng phong nổi lên.

Khi mọi thứ lắng xuống, ông ta thấy Mãn Thần đang đứng trước mặt.

Mãn Thần nhìn Quang Minh thương tích khắp mình, thở dài: “Người thua rồi!”.

Quang Minh giận dữ hét lên: “Nhưng không phải ta giết nhà vua!”.

Mãn Thần tiếp tục thở dài, nói: “Chưa từng ai nói là người giết, tự người nhìn thấy người mặc giáp phục đỏ rực trong Vô Cực đã ngỡ là chính mình. Nhưng chủ nhân của giáp phục đó không phải là Quang Minh người. Chỉ là chính người không hiểu được Vô Cực”.

Mãn Thần khẽ mỉm cười. Đôi mắt Quang Minh trợn tới rách mi vì phẫn nộ.

Mãn Thần nói tiếp: “Người vẫn tưởng mình là chúa tể của những cuộc chiến, là đứa con may mắn của số phận, là tượng trưng cho chiến thắng. Thực ra, hẳn ta mới là chủ nhân đích thực của bộ giáp phục đỏ rực, là chiến thần thực sự trong thiên hạ”.

Quang Minh bỗng cười điên dại: “Ta không tin”.

Mãn Thần cũng cười, nụ cười mơ hồ vì cách một lớp sương khói lơ mờ. Mãn thần nói: “Ta đã gặp rất nhiều người trên thế gian này. Bọn họ đều không chịu tin vào số mệnh. Chỉ có điều, họ đã không chết đi trong sự vô vọng khó cưỡng của số mệnh, mà bị tiêu diệt trong sự phản kháng vô nghĩa của chính mình. Số mệnh cũng như một sát thủ, người sinh ra đã phải trốn chạy. Số phận như cái bóng của chính người, suốt đời bám sát theo người không rời. Người không thể đập nát bóng mình, trừ phi người phải tự tiêu diệt mình trước. Chỉ có bao giờ người gục xuống, chết đi, hòa với nó làm một, người mới có thể hiểu được nó vừa khít với người như một chiếc áo được đo may cho riêng mình. Đó cũng chính là ý nghĩa mà Vô Cực mang lại”.

Mãn Thần cười mỉm, rồi biến mất trong sương khói trước mắt Quang Minh như một ảo giác.

Quang Minh rơi bịch xuống đất, cơ thể va vào nền đất, cảm giác đau nhức dội lên từ những đốt xương. Nhưng toàn bộ vết thương trên cơ thể bỗng biến mất có phép lạ.

Tiếng Mãn Thần truyền xuống từ bầu trời đen thăm thẳm mênh mông. Tựa hồ như bùa chú, lẳng lặng bất định.

“Chủ nhân của giáp phục không chỉ là chiến thần của thiên hạ, anh ta còn có được tình yêu của vương phi Khuynh Thành”.

Ngực Quang Minh bỗng đau nhức.

Ông ta không thể chấp nhận một sự thực như vậy.

Nhưng giờ đây, ông ta lập tức đứng dậy để giải quyết một sự việc.

Việc này phải được giải quyết ngay, không thể chờ thêm một phút nào nữa.

o O o

Hỏi thứ sáu

Tuyệt đẳng

Rừng rậm bao quanh một cái hồ phẳng lặng như gương soi. Thỉnh thoảng một cánh chim lặng lẽ liệng xuống sát mặt hồ tạo ra một loạt vòng tròn sóng dập dờn lan tỏa.

Âm thanh mất hút trong khoảng không gian mênh mông.

Trên đỉnh ngọn núi cao ngất mây xanh, vô số tòa lâu đài nhấp nhô.

* *

*

Cỏ hoang mọc ngút ngàn về phía mặt trời.

Những sót nắng của bóng tà dương như từng khối ngưng đọng, rơi vãi trên ngọn cỏ.

Quang Minh lao vun vút giữa trảng cỏ cao tới vai, ông muốn tìm gã nô lệ Côn Lôn.

Tiếng ngựa hí từ xa vọng lại khiến Quang Minh càng gia tăng cước lực. Ông ta bỗng ngừng phát lại. Ngựa chiến cao lớn đã suýt đâm sầm vào đầu.

Một người ở sau lưng ngựa, từ từ quỳ xuống, cúi đầu bất động.

Người đó mặc bộ giáp đỏ rực hoa tươi.

Côn Lôn.

Quang Minh rút kiếm cầm tay, đi vòng xung quanh Côn Lôn. Lửa giận ngàn ngút trong lòng khiến đôi đồng tử của ông ta lúc to lúc nhỏ. Ánh chiều tàn trong mắt như khối lòng đỏ trứng bị đánh tan, làm mờ đi ánh mắt vốn phải biểu lộ rõ thái độ.

Cỏ cao ngang vai ngã nghiêng trong gió.

Hương cỏ theo gió bay tít ra xa.

Côn Lôn vẫn đứng bất động, tựa như chỉ chờ chủ nhân xuống tay lấy đầu gã.

Quang Minh đi lòng vòng quanh Côn Lôn tới ba vòng, cuối cùng dừng lại.

Lách cách một tiếng, kiếm đã tra vào vỏ.

Quang Minh nói: “Bỏ giáp phục ra”

Ánh chiều rực chiếu. Gió ngàn thổi vào muôn vạt thân cỏ phát ra tiếng ào ào.

Giữa âm thanh khe khẽ nhưng mênh mang đó, Quang Minh mặc bộ giáp phục lên người.

Trên mình giáp là muôn hoa rực rỡ, tôn lên hình ảnh chiến thần vô địch. Côn Lôn quỳ dưới chân Quang Minh, giúp chủ nhân đi đôi giày chiến.

Quang Minh phóng lên lưng ngựa.

Ông ta ra lệnh: “Người đi cướp vương phi Khuynh Thành về đây”

* *

*

Bóng tối buông dần.

Từng đàn quạ giữa đám cỏ nổi đuôi nhau bay vút lên bầu trời rắng đỏ.

Đưa tang chăng?

Hay là lời tuyên cáo chiến tranh.

Cực Lạc Cung là một tòa cung điện gần như được xây dựng bằng huyền băng.

Khác với hoàng cung, nơi đây không có phố phường tấp nập, không có người qua kẻ lại nhộn nhịp huyền ảo.

Ở đây chỉ có sự im lìm mênh mông như cái chết và màu trắng vô tận.

Cả trời đất đều một màu trắng như vậy. Tựa như thời hỗn mang của trời đất, tuyết mênh mông bao trùm vạn vật, phủ lên mỗi một tác da thịt lộ ra ngoài.

Trong Cực Lạc Cung, các binh sĩ gác đêm đều mặc nhụyễn giáp màu trắng, khác hẳn quân lính của Quang Minh vẫn mang những bộ giáp sắt thô nặng. Mỗi một người trong Cực Lạc Cung đều triệt để coi trọng sự linh hoạt, khéo léo cần thiết cho thuật Dịch Động.

Bọn họ lúc này đều đứng im ở mỗi góc. Trên tường thành, trên phong đài..., khắp nơi đều có bóng áo trắng im lìm như những pho tượng.

Lồng chim khổng lồ bằng vàng đặt giữa khe núi, xung quanh là những vách huyền băng dựng đứng.

Dưới đáy lồng Khuynh Thành nằm trên nền lạnh ngắt, vẻ như đang ngủ.

Bị ép mặc Thiên Vũ Y lên mình, trông nàng như một con chim trắng khổng lồ. Nàng lặng lẽ ngủ giữa huyền băng.

Ánh trăng từ đỉnh lồng rọi xuống.

Dưới ánh trăng, chẳng có ai phát hiện ra, bóng dáng cường tráng kia đã mai phục trên đỉnh lồng từ bao giờ.

* *

*

Côn Lôn nép trên đỉnh lồng, nhìn Khuynh Thành đang ngủ say phía dưới, một nơi nào đó sâu trong tim bỗng thấy rung động.

Trước mắt gã hiện lên từng hình ảnh công nương chạy trốn, như những vầng thơ hùng tráng chẳng cần đến âm nhạc.

Côn Lôn nghĩ, có lẽ đó là những giờ phút hùng tráng trong đời mình.

Côn Lôn dùng dây thép nhẹ nhàng buộc quanh người Khuynh Thành.

Tiếp đó, gã quỳ xuống, tập trung nội lực, lao vút mình lên phía bầu trời đen tối.

* *

*

Khi Khuynh Thành giật mình tỉnh giấc, nàng phát hiện ra mình đang bay lượn trên không trung cao vời vợi. Nàng ngược mắt nhìn lên thấy vô vàn những vì sao như gần trước mắt. Bên dưới lơ xô những mái nhà, ánh trăng chiếu xuống mặt đất in bóng nàng, tựa hồ một cánh chim to lớn, giang đôi cánh rộng.

Khuynh Thành bỗng biến thành một cánh diều, kéo Côn Lôn bay nhảy qua lớp lớp những mái nhà. Gió thổi căng Thiên Vũ Y trên mình nàng. Tiếng gió ào ào bên tai.

* *

*

Cực Lạc Cung thực sự là chốn cực lạc.

Tẩm cung của Vô Hoan được sắp đặt hết sức tinh tế chọn lọc.

Vô Hoan nằm trên chiếc giường tạc từ thân gỗ tử linh ngàn năm. Trong cung lơ lửng mấy chum rượu, một đĩa trái cây và mấy viên dạ minh châu sáng dịu dàng.

Gã dễ dàng dùng thuật Dịch Động, điều khiển những đồ vật đó, khiến rượu thơm và những trái cây hiếm tự động dịch chuyển đến trước miệng.

Vừa lúc uống hết chén rượu tử trúc quỳnh nương thứ ba rót từ vò rượu duy nhất trong thiên hạ, một bóng chim khổng lồ lướt qua cửa sổ.

Vô Hoan vung tay, cánh cửa lập tức mở toang. Khuôn mặt tuần tú của gã bỗng dờ ra giây lát.

Vô Hoan nhắm mắt, gã thoát biến mất khỏi tẩm cung.

Mở mắt ra, Vô Hoan đã đứng giữa quảng trường trống trải trước đại điện.

Theo sau lưng là thích khách áo đen.

Mặt Vô Hoan lộ vẻ hung ác. Gã thuận tay chụp chậu lửa bên cạnh, vung tay ném vèo lên trời. Chậu lửa nhằm phía Khuynh Thành lao đi như tên bắn. Vô Hoan đôi tay niệm: “Áo ảnh! Động!”.

Trong nháy mắt, chậu lửa tách ra làm nhiều mảnh lao tới phía Khuynh Thành như sao băng.

Côn Lôn quay lại nhìn, vội vã kéo sợi dây thép trong tay điều khiển Khuynh Thành tránh né những vệt lửa vụt qua.

Nhưng cuối cùng sợi dây bị một vệt lửa đánh trúng đứt phụt.

Khuynh Thành như cánh diều đứt dây, chao xuống. Những chiếc lông vũ bị lửa bắn phá rụng rơi lả tả giữa trời đêm.

Côn Lôn nghiêng răng, đột ngột nhảy vọt lên trời. Người hắn cuộn lại một cục, rồi bật căng ra, đầu cúi xuống, gã lao thẳng xuống dưới như một mũi tên, vừa kịp giang rộng hai tay tóm được Khuynh Thành.

Gã nói với Khuynh Thành đang hết sức sợ hãi: “Vương phi đừng sợ, tôi đưa người đi”.

Giọng của hắn gượng gạo, khó nghe pha lẫn sự hồi hộp. Bởi vì nô lệ thường không quen nói năng. Nhiệm vụ của họ là tuân lệnh.

Nhưng gã đã lấy hết can đảm, để nói với người đàn bà đẹp nhất thiên hạ đang ở trong vòng tay mình.

Khuynh Thành ngẩng mặt, tựa hồ nhận ra điều gì đó đang trong đôi mắt gã.

Côn Lôn cảm thấy máu trong người như nóng bùng lên. Gã vội vã nhìn lảng sang chỗ khác, hướng về phía cuối con đường: “Tôi sẽ bảo vệ vương phi, hãy tin tôi”

Trong khoảnh khắc đó, một cảm giác quen thuộc nảy sinh trong lòng.

Tựa như hạt giống ngủ say suốt mùa đông, đến mùa xuân mưa xuống tràn trề liền đội mầm ra khỏi lớp vỏ cứng, rễ bắt chặt xuống dưới tầng đất sâu hơn.

Mặt Vô Hoan méo mó dữ dội, gã nghiêng răng dần từng chữ: “Dám múa máy thuật Dịch Động trước mặt Cực Lạc Cung, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết thê thảm”

Vô Hoan giang rộng cánh tay. Trong chớp mắt, ánh sáng trên mặt đất bỗng nứt ra vô số vết như con địa chấn. Vô số ánh trắng sáng vọt lên mang theo cuồng phong gầm rít. Đầu tóc và trường bào của Vô Hoan bị thổi tung phân phật. Gã gầm lên một câu thần chú. Sau lưng gã bỗng xuất hiện vô số luồng bạch quang đổ xuống như sao sa. Giây lát sau, chín mươi chín vị cao thủ Cực Lạc Cung đã hiện hình.

Vô Hoan ra lệnh: “Bắt chúng”

Các cao thủ lao vút về phía Côn Lôn đang phóng chạy, gió lốc cuốn theo sau lưng họ, làm chấn

động cả Cực Lạc Cung.

Côn Lôn vừa chạm đất, đã cấp Khuynh Thành lao như bay theo con đường dẫn tới trước một cánh cổng đỏ khổng lồ. Khi đến đây, gã đã kịp thám thính mọi thứ xung quanh. Cánh cổng đỏ là lối ra duy nhất.

Vô Hoan nói với Quỷ Lang đang đứng sau lưng: “Người đi đóng cánh cổng đá lại”

Quỷ Lang mất dạng tựa như khói tan ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vô Hoan nhìn về phía cuối con đường dài hun hút, trên cánh cổng đá cao vút, Quỷ Lang đã đứng lơ lửng trong đêm tối. Gã đang vung tay, dùng Dịch Động thuật cách không điều khiển cánh cổng khổng lồ đóng lại.

Vô Hoan không thể không thừa nhận, trong tất cả Dịch Động thuật pháp sư, Quỷ Lang là kẻ lợi hại nhất. Bởi vì những bánh răng khổng lồ của cánh cổng đá bình thường phải chục gã đại hán cao to mới đẩy nổi. Nhưng Quỷ Lang chỉ cần vận dụng Dịch Động thuật để điều khiển cánh cổng.

Giây phút đó, Vô Hoan không khỏi cảm thấy e dè, dụng tâm đề phòng đối với Quỷ Lang.

Vô Hoan lại đột ngột xoay tay, tấm áo choàng rộng lớn của gã như cánh chim ung giang rộng. Vô Hoan vọt lên đỉnh cột trụ, phóng tầm mắt ra xa. Đó là một dãy cột đá dài tít tắp. Mỗi đầu trụ đều có tượng thần ngồi uy nghi trên bảo tọa. Mỗi một tượng thần đều có nét mặt và tư thế khác nhau.

Vô Hoan siết chặt hai tay, áp các ngón tay trỏ và ngón giữa vào nhau, đưa lên miệng. Tiếng niệm chú trầm trầm vang lên khắp không gian Cực Lạc Cung, cả mặt đất bắt đầu rung chuyển. Đột ngột, tất cả tượng thần đều bay vọt lên, lao về phía Khuynh Thành và Côn Lôn.

Đá sỏi dưới đất cũng bắn lên không trung.

Cát bay mù mịt.

Côn Lôn cũng Khuynh Thành phóng nhanh như ảo ảnh.

Quỷ Lang dịch ngón tay chéch bên miệng, cổng đá đóng sầm lại.

Nhưng tất cả mọi người, kể cả Quỷ Lang đều không thấy rõ vào khoảnh khắc cuối cùng đó, Côn Lôn đã kịp công Khuynh Thành lọt qua kẽ cửa.

Vô Hoan đứng trên đỉnh trụ bỗng cảm thấy chao đảo, suýt rơi xuống đất.

Gã ngồi phịch xuống chiếc ghế trống, lẩm bẩm một mình. “Ta đã biết, ta đã biết hắn là ai! Hắn mới là kẻ nhảy xuống vực, chính hắn là kẻ giết vua!”

Bỗng một tiếng vó ngựa vang lên trên lối ra vắng vẻ.

Vô Hoan ngoảnh đầu nhìn, thất sắc. Bên ngoài cổng đá, Côn Lôn và Khuynh Thành cũng bị tiếng

vó ngựa làm cho ngõ ngang. Họ ngoảnh đầu nhìn, mọi cố gắng đến lúc đó bỗng sắp sửa hóa thành tro bụi.

Khuynh Thành đã nhìn thấy tướng quân Quang Minh đang cười trên con ngựa chiến của ông ta, tay vùng kiếm từ ngoài xông thẳng về phía cánh cổng.

Sát na trước lúc cổng đá đóng lại, Khuynh Thành cũng lẹ làng lao ngược trở vào thành.

Trở lại vùng tử địa.

Cánh cổng đá đóng sầm sau lưng nàng.

Nàng xóc lại Thiên Vũ Y, lao mình về phía mà nàng ngỡ là hạnh phúc.

Vô Hoan ngồi trên bảo tọa, nhìn thấy Khuynh Thành đã quay trở lại bên trong. Gã khẽ tay lên miệng họa một chữ thập, nói: “Người đã quay trở lại, ta sẽ khiến đôi cầu nam nữ chúng bay...”.

“Chết thê thảm!” Quỷ Lang đứng trên cánh cổng dứt lời, liền thi triển Dịch Động thuật, trong giây lát, hàng nghìn hình ảnh của hắn lao từ trên không xuống như mưa sa.

Côn Lôn bị ngăn lại bên ngoài cánh cổng đá khổng lồ.

Trong tích tắc, gã bỗng cảm thấy hụt hẫng và cô độc như bị bỏ rơi.

Xung quanh yên tĩnh khiến tiếng tim gã đập càng mạnh hơn.

Trăng trên đỉnh đầu tỏa sáng.

Bóng mây dày nặng lướt qua dưới chân gã.

Côn Lôn áp tai lên cánh cổng ra sức lắng nghe những âm thanh từ bên trong vọng ra. Gã lùi lại mấy bước rồi xông thẳng vào cánh cổng, vận sức ra toàn bộ cơ bắp. Những luồng khí trắng bốc lên từ đỉnh đầu, từ hai vai, từ trước ngực của Côn Lôn.

Cánh cổng phát ra thanh âm nặng rồi hé ra một khe nhỏ.

Gã nhìn qua khe đó, nhìn thấy Khuynh Thành bay người lên yên ngựa của Quang Minh, ra sức tránh né ánh kiếm khắp nơi.

Đùi Côn Lôn bỗng toạc ra một miếng, sức lực khủng khiếp từ trong thân thể gã trào ra.

Lúc đó, phía sau gã bỗng lướt tới bảy bóng đen. Những bóng đen đó không ngừng thay đổi vị trí cho nhau, có cái bay trên không, có cái rà sát đất, có cái đứng sát sau gã, có cái treo ngược trong không khí. Chúng thay đổi vị trí một cách chớp nhoáng, như những bóng ma.

Côn Lôn biết, đó chính là thích khách áo đen đã đả thương Quang Minh trong khu rừng rậm, một sát thủ đáng sợ.

“Người nước Tuyết, mau buông tay! Cửa đá mở ra người tất sẽ chết. Dưới Quỷ Ảnh Thiên Quân Trận của Vô Hoan, không ai có thể sống sót. Ta xin ngươi hãy buông tay”

Côn Lôn chẳng thèm đếm xỉa, chỉ gia tăng sức lực đẩy cánh cổng.

Đùi gã lại rách thêm một đường nữa, máu tươi phun trào.

Ngựa chiến đưa Quang Minh và Khuynh Thành quay trở lại cổng đá...

Bảy bóng đen ma quái bỗng hợp nhất thành một hình ảnh rõ nét. Côn Lôn lần đầu tiên nhìn rõ hình dạng của Quỷ Lang. Toàn thân vận áo choàng đen, nón rộng đội sụp xuống. Khuôn mặt của hắn biến mất dưới chiếc nón.

Áo choàng đen của Quỷ Lang bỗng tung bay. Trong tích tắc đó, những tia lửa đỏ bắn tung tóe trên cánh cổng, khối đá khổng lồ bị rách ra bảy tám vết. Tia lửa bắn ra bỏng cả da thịt Côn Lôn. Con đau khiến gã quy xuống đất. Nhưng hai tay gã vẫn giữ khư khư lấy cánh cổng.

Cổng lại mở ra, một tiếng hú dài bật ra từ lồng ngực Côn Lôn...

Ngựa chiến lao vọt qua, như một hình ảnh quay chậm. Thời gian bị kéo dài vô tận trong khoảnh khắc đó. Ngựa chiến từ từ, từ từ, bay qua đỉnh đầu của gã.

Vô Hoan đứng dạng hai chân, trường bào bị gió thổi tung.

Gã đặt ngón trở giữa hàm răng, cắn mạnh. Tiếp đó, gã giơ tay lên đỉnh đầu, vạch thẳng một đường về phía cổng đá. Những giọt máu tươi bay thẳng tới trước.

Tiếng gã trầm trầm rung động cả không gian: “Quỷ Ảnh Thiên Quân trận. Động!”

Ào...

Không khí bỗng vang lên tiếng kim loại. Vô số binh sĩ bắt đầu quy xuống nôn thốc nôn tháo rồi ngã lăn. Mồm ứa máu. Tiếng ầm ầm như xé rách màng tai. Tất cả Dịch Động thuật pháp sư đều biến mất, vô số đạo bạch quang vội vàng né tránh trận pháp của Vô Hoan.

Ngàn vạn binh mã bỗng xuất hiện ồ ạt theo tia máu của Vô Hoan. Vô số hình ảnh chiến mã, những pháp sư như những bộ xương khô, kiếm khách v. v... như sóng biển cuộn trào đỏ sẫm sập về phía cổng đá. Sóng cuốn tới đâu, toàn bộ cờ xí, cột trụ đều đổ rạp xuống đất. Những khối đá thủng lỗ chỗ hàng nghìn vết. Mặt đất nứt ra, vết nứt khổng lồ ngoằn ngoèo chạy tới theo đội quân quỷ ảnh. Mặt đất rung chuyển, bầu trời đỏ rực màu máu như đến ngày tận thế.

“Người nước Tuyết! Mau chạy! Nếu không sẽ chết! Hãy giữ lấy mạng sống!”

Tiếng kim khí đình tai nhức óc ào đến ngày một gần, Quỷ Lang cố nén cảm giác nôn nao mỗi lúc một dâng lên trong lòng.

Nhưng Côn Lôn dường như không còn nghe thấy gì nữa. Đầy cánh cổng đá đã tiêu hao gần hết sinh lực của gã. Vô số màu sắc chớp chớp trước mặt đang choán dần toàn bộ tầm nhìn của gã.

Ngựa chiến bỗng bị một pháp sư ảo ảnh tóm ghì lấy. Nó hí vang, ngã lăn ra đất. Vừa lúc đó, Côn Lôn cũng gục xuống. Quang Minh và Khuynh Thành nhảy khỏi ngựa. Quang Minh kéo Khuynh Thành lao về phía trước.

“Đợi đã! “. Khuynh Thành quay đầu lại, thấy chiến mã và Côn Lôn đang ngã lăn trên đất. “Chiến mã và Côn Lôn thì sao?”

“Đừng bận tâm sự sống chết của những con vật! Mau chạy theo ta!” Giọng Quang Minh lạnh lùng như băng giá, trở lại với hình ảnh chiến thần độc tôn thiên hạ năm nào.

“Nhưng Côn Lôn là...”.

“Nô lệ cũng như con vật thôi”

Khuynh Thành nhìn kẻ đang kéo mình phóng chạy, định nói gì lại thôi.

Cánh cửa sắp đóng lại, tất cả ảo ảnh đến sát cửa. Trong khoảnh khắc sau cùng, Quỷ Lang đã ra tay cứu Côn Lôn.

Ngã văng ra cách xa cánh cổng chừng năm chục thước, gã ngẩng đầu lên thấy chiến mã đã bị vô số quỷ ảnh băm vằm tan nát, máu vọt lên cao, chảy lai láng.

Sau lưng Quỷ Lang bỗng đau đớn dữ dội, hấn sờ tay ra sau. Cả bàn tay đầm máu.

Mang danh thiên hạ đệ nhất thích khách, gã cũng khó lòng tránh được Quỷ Ảnh trận của Vô Hoan.

Quỷ Lang thấy lòng băng giá.

Vô Hoan công lực thâm hậu mức nào, đến bản thân hắn cũng không lường nổi. Hắn chỉ biết, nếu ai chống lại Vô Hoan, kẻ đó chắc chắn phải có kết cục thê thảm.

Nhưng điều đó không quan trọng nữa. Quan trọng là bản thân hãy còn sống, Côn Lôn cũng còn sống.

Điều đó là quá đủ.

* *

*

Cực Lạc Cung trở lại im ắng như trước.

Có thể nói, còn im ắng hơn trước nhiều.

Trên đại điện, chín mươi chín vị cao thủ xếp thành hai hàng trước mặt Vô Hoan. Quỷ Lang đứng

đầu hàng,

Vô Hoan nhắm mắt, một tay chống cằm, bộ dạng như đang ngủ.

Không ai dám nói gì. Không khí như đang hóa lỏng, chảy giữa những người đang đứng.

Vô Hoan bỗng lên tiếng, gã vẫn tiếp tục nhắm mắt. Tiếng gã mơ hồ, gã hỏi Quỷ Lang: “Người nói là, đại tướng quân dùng một chiếc áo giáp đã dễ dàng lừa được ta?”

Quỷ Lang gật đầu, trả lời một cách khó khăn: “Dạ”

“Ý người nói là”, Vô Hoan tiếp tục hỏi, mắt vẫn nhắm nghiền, giọng nói lạnh băng: “Kẻ giả dạng Quang Minh chỉ là một tên nô lệ?”

“Dạ” Quỷ Lang cảm thấy sau lưng bị vô số kim châm.

“Ý người là, “ Vô Hoan cuối cùng đã mở mắt ra, “Bắc công trước ta, đã bại dưới tay một tên nô lệ?”.

Quỷ Lang cảm thấy cổ họng đau như bị lửa đốt. Tiếng “Dạ” kia không làm sao nói ra được.

Nhưng Vô Hoan bỗng cười lên ha hả, nụ cười đầy vẻ kỳ dị.

Gã xua tay nói: “Các người lui ra, Quỷ Lang ở lại”

Tất cả cao thủ trong chớp mắt đã biến mất khỏi nội điện, tựa hồ như chưa từng xuất hiện ở đây, tan biến vào không khí như sương mai tan dưới nắng mặt trời.

Vô Hoan nhìn Quỷ Lang, thấp giọng nói: “Ta đã biết cách dẫn Quang Minh vào chỗ chết”

Quỷ Lang không dám nói gì, tiếp tục quỳ trước mặt, chờ đợi câu nói tiếp.

“Người đi giết chết tên nô lệ đó”. Vô Hoan đôi tư thế dựa nghiêng trên ngai.

“Gã mà chết đi, sẽ chẳng ai biết bí mật về giáp phục của Quang Minh. Chuyện đại tướng quân Quang Minh giết vua sẽ thành sự thật”

Quỷ Lang nói: “Vâng, thuộc hạ lập tức thi hành”

Quỷ Lang vừa định xoay mình bước đi, bỗng bên tai vẳng đến tiếng gọi:

“Chậm đã!”

Quỷ Lang toàn thân tê cứng, không động đậy.

Vô Hoan cười, nụ cười trên gương mặt hoàn hảo dưới ánh sáng của một ngàn viên dạ minh châu như càng hoàn hảo hơn. “Ta quên mất, còn có người biết được bí mật đó”

Quỷ Lang kinh hoàng quỳ xuống, ngón tay âm thầm vẽ bùa, chuẩn bị sẵn sàng nếu Vô Hoan xuống tay. Nhưng ngón tay vừa uốn cong đã bị một luồng bạch quang như ánh chớp đánh trúng, đau điếng đến

tê đại.

“Đừng tính chuyện động thủ trước mặt ta”. Tiếng Vô Hoan từ sau lưng vọng tới, lạnh lùng mà ma quái. Trong thiên hạ chỉ có Vô Hoan mới ngạo mạn như thế...”Nhưng, ta cũng là người biết điều. Mặc dù việc ta giao, người đã làm hỏng đến hai lần, nhưng sự bất quá tam. Nếu lần thứ ba cũng hỏng việc, coi chừng ta thu lại chiếc áo trên mình người...”.

Quý Lang run rẩy trả lời: “Dạ, thuộc hạ biết tội!”

* *

*

Màn đêm như nước, bao trùm khắp xung quanh chuồng ngựa.

Vào đông, tiếng côn trùng gáy đêm càng ít đi.

Màn đêm tịch mịch như càng mênh mông.

Trong chuồng đang có một cỗ ngựa Quang Minh mới trộm được. Chiến mã trước đây của ông ta đã bị thiên quân Quý Ảnh trận của Vô Hoan băm nát. Con ngựa này vừa lấy trộm trong quân doanh của Vô Hoan.

Cửa chuồng ngựa hé mở, ánh sáng trong chuồng hắt ra bên ngoài tựa như một con cá phát sáng giữa biển sâu đen tối, chiếu sáng một khoảng xung quanh nhỏ bé.

Một đồng lửa cháy rực, gỗ củi ẩm ướt phát ra tiếng nổ lách tách, thỉnh thoảng lại có vài tia lửa xẹt ra.

Ánh lửa phản chiếu bóng dáng cao lớn khôi ngô của tướng quân Quang Minh, trên khuôn mặt ông ta là vết thương trong làn thảo chạy vừa rồi.

Đây là lần đầu tiên Khuynh Thành nhìn thấy tướng quân Quang Minh. Những lần gặp trước, Quang Minh đều đeo mặt nạ. Khuynh Thành vẫn tự hỏi đằng sau mặt nạ là khuôn mặt thế nào mới xứng đáng với một chiến thần dọc ngang thiên hạ?

Giờ đây, khi khuôn mặt khôi ngô pha lẫn những đường nét thô cứng được ánh lửa chiếu sáng, Khuynh Thành bỗng cảm thấy trong lòng nhói nhói. Tựa như chờ đợi hạnh phúc quá lâu, khi hạnh phúc thực sự đến bỗng rụt rè ngần ngại.

“Tướng quân!” Khuynh Thành tới bên cạnh Quang Minh, ngồi xuống đồng cỏ. “Chàng cởi giáp phục ra đi. Vừa rồi, chàng nhất định trúng thương rất nhiều”.

Quang Minh cười, dáng vẻ dãi dầu trận mạc. Ngài nói: “Một chút thương không ngại gì. Nhưng vương phi, Quý Ảnh trận của Vô Hoan quả thực lợi hại, không biết vương phi có bị thương không?”

Khuynh Thành mỉm cười. Nụ cười dưới ánh lửa càng đẹp bội phần. Nhan sắc này từng là niềm ước ao của đàn ông trong thiên hạ. Quang Minh chợt thấy cổ họng khô khốc. Khuynh Thành cười nói: “Ừ, cũng bị thương vài chỗ nhưng đã kịp hồi phục rồi”

“Hồi phục?” Quang Minh ngơ ngác nhìn Khuynh Thành.

“Phải”. Khuynh Thành đứng dậy nói: “Tướng quân hãy bỏ giáp phục ra, ta giúp tướng quân chữa thương”.

Quang Minh cúi đầu không đáp, Một lúc sau, ông ta lặng lẽ cởi bỏ giáp phục.

“Trường bào cũng cởi ra luôn!” Khuynh Thành nhắc.

“Ta...”. Chiến thần ngang dọc thiên hạ bỗng đỏ mặt như chàng trai mười mấy tuổi. “Ta... không mặc gì trong trường bào...”. Quang Minh nói nhát gừng, khuôn mặt trong ánh lửa rọi càng đỏ đỏ hơn nữa.

“Không sao. Mạng sống này là do tướng quân cứu được, còn câu nệ gì nữa”

Quang Minh im lặng rất lâu, sau cùng chậm rãi cởi thắt lưng.

Những đường nét tuyệt mỹ. Từng khối cơ bắp nổi rõ trên cơ thể trẻ trung cường tráng.

Lồng ngực rắn rỏi. Đôi cánh tay to khỏe, bụng săn chắc trơn tru.

Tựa như một pho tượng nam thần tuyệt mỹ, cuộn cuộn sức mạnh và chứa chan vẻ đẹp.

Khuynh Thành cũng cảm thấy hơi hơi đỏ mặt, vội nói: “Xin tướng quân đứng im”.

Nàng khẽ kê ngón tay lên môi, niệm chú. Ngón tay gạt nhẹ sang một bên.

Đống lửa tựa hồ như nổ nhẹ một tiếng, bắn ra vô số hoa lửa. Những đốm lửa đó nhẹ nhàng trôi trong không khí như những ngọn tảo biển lập lòe ánh sáng lân tinh bập bênh trong đại dương. Từ màu đỏ, chúng từ từ chuyển sang màu xanh thẫm.

Những đốm sáng xanh ngày một càng nhiều, hàng ngàn vạn đốm sáng xanh trùm lên cơ thể của Quang Minh.

Đốm sáng chạm vào da thịt lập tức biến mất như lặn vào bên trong cơ thể.

Quang Minh cảm thấy toàn thân mát lạnh như đang ngâm mình trong giếng nước.

Một lúc lâu sau, tất cả đốm sáng xanh đều biến mất, đống lửa lại cháy bình thường.

Lửa hùng hực chiếu sáng ấm áp cả xung quanh. Quang Minh cúi xuống kinh ngạc ngẩn người. Tất cả các vết thương trên mình ông ta đều biến sạch. Ngay cả sẹo cũng không còn. Da thịt trơn tru như được tái sinh.

Ông ta nói: “Đây là...”.

Khuynh Thành cười: “Đây là một loại trùng thuật. Những trùng xanh mà tướng quân vừa nhìn thấy được gọi là Cơ Linh. Chúng có thể lập tức chữa lành vết thương da thịt, kể cả trên thân thể người chết. Chỉ có điều không thể cải tử hoàn sinh. Rất nhiều kẻ có vai vế sau khi chết, đều mời trùng sư làm phép này để được chôn cất với một hình hài lành lặn”

Quang Minh gật đầu. Khi ngẩng đầu lên, ông ta bất giác ngã bệt ra đất, miệng há hốc. Cảm giác máu huyết cơ thể bỗng chốc dồn dập khắp nơi. Đầu óc đờ đẫn mụ mị.

Bởi vì Khuynh Thành đang chậm rãi trút bỏ tấm yếm bị ướt, trên mình nàng chỉ còn chiếc áo lót đỏ rực. Da thịt nàng dưới ánh nắng như như bạch ngọc êm ái tỏa sáng. Những đường cong trên thân thể nàng hoàn hảo tuyệt đối. Nàng rút chiếc trâm cài đầu, vuốt tóc đen óng rủ xuống ôm ấp lấy da thịt nàng.

Quang Minh co giật yết hầu, dường như phải rất cố gắng mới nói được: “Ta cứu vương phi, không phải vì chuyện đó...”.

Khuynh Thành nhìn Quang Minh: “Không phải vì chuyện đó?”

Quang Minh lắc đầu. Yết hầu liên tục trượt lên trượt xuống.

Khuynh Thành nói: “Vậy thì ta lại càng thích tướng quân”

* *

*

Đêm càng khuya.

Đất trời trăng sao, không còn níu giữ bất cứ điều gì nữa.

Chỉ còn lại tiếng hơi thở hòa quyện lẫn nhau.

Mỗi một chút da thịt chạm vào nhau trong tích tắc đều bùng cháy lên ngọn lửa đủ để thiêu đốt tất cả.

Cái dịu dàng ẩm ướt nuốt trọn mọi ham muốn cuộn trào.

Tiếng thở của Quang Minh như một loài dã thú.

Đàn ông kỳ thực là một loài dã thú. So với dã thú không khác bao nhiêu.

Khuynh Thành bị sức mạnh vô biên, cuồng dại của Quang Minh nuốt chửng.

Không có tia sáng nào xuyên nổi qua màn đêm dày và nồng đượm đến thế.

Trong bóng đêm, một cây hải đường lặng lẽ đơm hoa.

Cánh hoa đậm sương, le lói sáng.

* *

*

Phía sau Cực Lạc Cung là vách núi đá dựng đứng.

Ở lưng chừng núi có một khoảng rộng bằng phẳng. Đó là nơi hành hình của Cực Lạc Cung. Trên mặt đá phẳng rộng đặt bốn cột trụ đá khổng lồ.

Côn Lôn bị trói trên trụ hình, cách mặt đất hàng nghìn thước.

Gã nhắm nghiền hai mắt, tựa hồ như mất hết tri giác.

Trong đêm tối, một bóng người bỗng xuất hiện dưới chân trụ. Gã giơ tay trở, miệng đọc: “Giải cầm thuật! Động!”

Xuất hiện giữa bóng tối một luồng gió lạnh cuốn thẳng lên đỉnh trụ. Nhưng đúng lúc chạm vào Côn Lôn lại như va phải bức tường trong suốt bao quanh người gã.

“Phong bế pháp thuật sao...?” Bóng người kia cúi đầu lẩm bẩm.

Nói rồi, gã lùi lại một bước, rút thanh đao sau lưng ra.

Như một luồng sét, ánh đao cuồn cuộn bay thẳng về phía Côn Lôn. Dây trói Côn Lôn trong nháy mắt đứt thành nhiều đoạn. Côn Lôn rơi vùn vụt xuống đất như một con chim gãy cánh.

Bóng người kia lại trở tay lên niệm khế: “Dừng!” Nhưng tốc độ Côn Lôn rơi xuống không hề thay đổi. Bấy giờ người kia mới bừng tỉnh. Giữa chốn hành hình của Cực Lạc Cung, tất cả mọi pháp thuật bị phong bế. Lập tức, người đó phóng vút tới như luồng sét, vừa kịp đỡ được Côn Lôn.

Gã nhìn quanh một vòng, sau đó cũng Côn Lôn chạy xuống núi.

Chạy xuống khỏi núi, người kia mới đặt Côn Lôn xuống đất, tiếp đó gã giơ tay cách không xoa mặt cho Côn Lôn.

Người nô lệ mở mắt ra nhìn, vừa thấy người đứng trước mặt, gã giật thót mình ngồi bật dậy.

“Quý... Quý Lang!”

Người cứu gã chính là Quý Lang. Quý Lang đứng quay lưng lại phía Côn Lôn.

Dưới ánh trăng chỉ thấy một khối đen sì.

Quý Lang nói: “Người có thể đi. Đi càng xa càng tốt”

Côn Lôn nhìn Quý Lang hỏi: “Tại sao ngài cứu tôi?”

“Bởi vì ngươi là người nước Tuyết...”.

Không đợi Quý Lang nói hết, Côn Lôn vội vã cắt ngang. Tiếng gã đầy bức bối: “Ngài cứ lải nhải cái gì người nước Tuyết nước Băng... Tôi là người ở đâu? Mà làm sao ngài biết được những điều

kia?”

Quỷ Lang hít một hơi thật sâu.

Đã vào mùa đông. Cái lạnh trong đêm như càn gở ra ngang ngược. Quỷ Lang phả ra vô số khói trắng, đầy ấp cả không gian xung quanh: “Người thực lòng... muốn biết chăng?”

Côn Lôn ra sức gật đầu.

Quỷ Lang chậm rãi quay người lại. Gã nhìn Côn Lôn thật lâu rồi mới cất tiếng. “Đi theo ta”.

Áo choàng đen của Quỷ Lang bỗng bị bao trùm bởi một quang sáng thần bí, gã bay vùn vụt tới trước. Tay gã kéo Côn Lôn. Hai người như một tia sáng mờ hồ chiếu tới một nơi xa lạ.

Sa mạc bao la. Rừng núi. Sông hồ.

Tuyết bay. Hoa xuân. Trời hè. Sương thu.

Quỷ Lang phóng thần tốc, biến thành một quang sáng. Côn Lôn bị bao phủ trong đó. Da thịt của gã bị không khí rạch thành từng vết thương. Lồng ngực bị gió ép ngược lại cơ hồ không thở được. Côn Lôn ra sức giãy giụa, mắt dường như không thể mở ra. Chưa bao giờ gã gặp một tốc độ khủng khiếp đến thế.

Quỷ Lang quay đầu lại nói với gã. Tiếng của Quỷ Lang nhanh và ngắn gọn:

“Đây là phép Bánh xe mặt trời. Là thuật Dịch Động nhanh nhất của người nước Tuyết. Tốc độ này chỉ mới là bắt đầu thôi, vẫn chưa bằng một phần mười của Bánh xe mặt trời. Bây giờ ta sẽ tăng tốc. Hãy giữ chặt tay ta...”.

Kế đó, trong nháy mắt. Tất cả mọi vật xung quanh bỗng biến thành vô số ảo ảnh. Côn Lôn bị cái đau như dao cắt khắp cơ thể khiến cho mất dần tri giác. Gã ngất đi.

Ý thức dâng lên từ vực thẳm tối tăm.

Như thung lũng sâu bị đè dưới đáy biển.

Cái lạnh và áp lực lớn khiến Côn Lôn đang mê man bỗng nhìn thấy cả một xứ sở mênh mông nhưng đầy chết chóc.

Dần dần, dần dần, trước mắt Côn Lôn xuất hiện một luồng sáng trắng muốt.

Luồng sáng này dịu dàng bao phủ lên thân mình Côn Lôn.

Rừng rậm bao quanh một cái hồ phẳng lảng như gương soi. Thỉnh thoảng một cánh chim lặng lẽ liệng xuống sát mặt hồ, tạo thành một vòng tròn sóng dập dờn lan tỏa.

Âm thanh mát hút trong khoảng không gian mênh mông.

Trên đỉnh ngọn núi cao ngất mây xanh, vô số tòa lâu đài nhấp nhô.

Nước Tuyết.

Không có ngày và đêm. Đèn sáng rực khắp nơi, như một bầu trời sao in dấu xuống. Ánh nắng lung linh chiếu rọi khắp nơi dưới bầu trời đầy mây.

Nơi đây sắc trời đêm và ngày lẫn lộn vào nhau.

Thời gian như đông cứng lại thành không gian. Âm thanh vang lên sẽ phản

hồi vang vọng. Không gian lại tan chảy thành dòng thời gian. Vô số những dòng chảy li ti khắp trên mặt đất. Tất cả giống như vũ trụ mênh mông.

Ánh sáng tràn trề thừa thãi bao trùm lên vạn vật.

Xuất hiện bóng người lướt qua. Có lẽ là hai đứa trẻ. Nhưng quay đầu lại đã chẳng kịp thấy bóng dáng chúng đâu nữa,

Côn Lôn trợn mắt lên mới phát hiện ra có bóng người dịch chuyển với tốc độ chưa từng thấy. Mọi hành động của họ đều biến thành những hình ảnh mơ hồ. Côn Lôn ngạc nhiên sửng sò.

Mọi người xung quanh đều đang di chuyển nhanh khủng khiếp. Dần dần, bên tai gã vang lên tiếng cười, tiếng nói chuyện. Tiếp đó, Côn Lôn bắt đầu nhìn rõ nét mặt, thái độ của từng người. Tất cả đều chan chứa niềm vui và hạnh phúc.

Bỗng một bé gái chạy ra, kéo tay gã và bắt đầu chạy nhẹ nhàng. Đôi chân Côn Lôn bất giác cũng guồng nhanh. Nhưng gã không sao theo kịp tốc độ của cô bé. Gã phải ra sức chạy, những hình bóng người qua đường tươi cười hạnh phúc không ngừng lùi vùn vụt ra phía sau. Những tiếng cười vui tai vang lên bên tai gã không dứt. Côn Lôn chạy càng lúc càng nhanh... đến mức không tự chủ được nữa.

Cả người gã chao đảo... gã há miệng thật to nhưng kêu không thành tiếng...

Cuối cùng, Côn Lôn ngã sấp xuống mặt đất.

Tất cả đồng loạt biến mất, chỉ còn lại trên đầu một bầu trời xanh thẳm điểm xuyết vài chòm mây trắng.

Côn Lôn bò dậy, nước Tuyết biến mất, chỉ còn thấy một bức tường dày bằng gỗ màu đen cũ kĩ trên mặt đất đầy tuyết trắng mênh mông.

Côn Lôn chạy bước thấp bước cao theo dọc dãy tường dày, sau đó, một cánh cửa cũng bằng gỗ đã cũ nát xuất hiện trước mặt gã. Xa xa phía ngoài cánh cổng, có một cọc tiêu màu đen cao vút. Quỷ Lang trong tấm áo choàng đen tung bay trong gió đang đứng trên đó. Gió tuyết cuồng điên. Trông hán ta như một cánh hắc điểu khổng lồ.

Quý Lang nhìn Côn Lôn đang chạy tới, chẳng nói năng gì.

Côn Lôn hỏi: “Ông là ai? Vì sao ông biết quê hương tôi ở đâu... Tôi nghĩ ra rồi! Tôi đã nhớ tất cả rồi!”

Quý Lang nhìn ra xa, gã nói. “Đúng thế, quê hương của người chính là nước Tuyết. Phép Bánh xe mặt trời chính là thuật Dịch Động duy nhất có thể đưa người xuyên qua thời gian. Ta đã đem người về thời gian hai mươi năm trước. Khi đó người mới năm tuổi, trước khi bị bắt đi làm nô lệ”

Côn Lôn hỏi: “Nước Tuyết ở đâu? Đem tôi đi! Đem tôi đi”

Quý Lang thò tay từ trong áo choàng, chỉ vào một vùng tuyết trắng mênh mang trước mặt, nói rằng: “Đây chính là nước tuyết. Đáng tiếc đã không còn tồn tại”

Côn Lôn nhìn theo phía chỉ của ngón tay.

Ánh mắt dõi tới đâu cũng thấy những thân cây cháy xém, những mái nhà sụp đổ, vườn tược điêu tàn, đồng bãi hoang phế bị tuyết trắng phủ vùi, những dãy tường trọc lóc vỡ toang hoác từng mảng lớn.

Trên núi, la liệt những hình ảnh ghê rợn của sự sống bị lửa dữ thiêu cháy.

Những thân gỗ lớn cháy thành than như muốn chọc thủng bầu trời. Vô số những thân cây khác đổ ngổn ngang trên mặt đất như những bộ xương khô của kẻ chết trận. Nơi đó từng là rừng rậm của nước Tuyết.

Côn Lôn hỏi gã: “Còn ông là ai?”

Quý Lang đáp: “Ta cùng một tộc người với người. Chỉ có người nước Tuyết mới có thuật Dịch Động thần tốc nhất thiên hạ, mới có thể xuyên qua thời gian, trở về quá khứ”

Côn Lôn hỏi: “Vậy tại sao nước Tuyết lại như bây giờ? Tại sao...”.

Quý Lang quay mặt lại nhìn Côn Lôn, chậm rãi từng chữ một: “Người thực lòng muốn biết?”

Côn Lôn gật gật đầu, đôi mắt ánh lên khẩn khoản.

Quý Lang quay đi, trầm lặng. Sau đó, gã chậm rãi giơ một tay ra, hướng về một phía bãi trống rồi từ từ đẩy ra một chướng.

Tuyết dày đặc trước mặt bỗng chốc biến thành lửa khói ngút trời, tất cả đang cháy thành tro bụi.

Người nước Tuyết vô tội, bất kể già trẻ nam nữ đều bị trói vào vô số cọc gỗ.

Đàn ông trai tráng bị trói ở giữa, bên trái là người già, bên phải là trẻ con.

Một kẻ quay lưng lại phái Côn Lôn, cưỡi trên lưng chiến mã cao lớn. Bắc công tước Vô Hoan. Ngoài ra còn có chín mươi chín cao thủ thuộc hạ của hắn.

Quầng mắt Côn Lôn bỗng đỏ rực, gã giằng lấy thanh kiếm của Quỷ Lang, xông về phía Vô Hoan, nhưng gã lập tức bị một sức mạnh vô hình khiến bật ngược trở lại. Ngực bị ép mạnh, đau nhức râm ran.

Quỷ Lang thở dài, nói: “Không ích gì đâu, phép Bánh xe mặt trời chỉ có thể nhìn thấy mọi việc diễn ra theo quỹ đạo của lịch sử mà không thể thay đổi lịch sử đó. Đây là nỗi chua chát lớn nhất của phép Bánh xe mặt trời. Bởi nó chỉ mang lại ảo ảnh của thời gian quay ngược về trước, chứ không thực sự khiến thời gian quay ngược trở lại”

Những người nước Tuyết trước mặt Côn Lôn đều câm lặng, nhiều người máu còn dây đầy trên mặt.

Bắc công tước Vô Hoan nét mặt thâm độc, hắn chậm rãi nhảy xuống ngựa, nhìn chằm chằm vào người bị trói trước mặt. Hắn nhếch mép cười, quay sang nhìn đám trẻ con nước Tuyết.

“Ta hỏi một lần nữa, các người có chịu truyền năng lượng Dịch Động thuật sang cho ta hay không?”

Tất cả người nước Tuyết đều một mực im lặng.

Vô Hoan ngậm nỗi giận. Nhưng hắn vẫn giữ một khuôn mặt bình thản, một khuôn mặt tuấn tú luôn thoáng nụ cười. Khuôn mặt trẻ trung đó vẫn giống hệt như hai mươi năm sau. Dường như trên khuôn mặt đó, thời gian đã ngừng trôi.

Vô Hoan biết nếu dùng thuật Thôn phệ cũng có thể cưỡng đoạt được năng lượng của họ, nhưng thuật này cũng chỉ lấy được phần năng lượng bề người chứ chưa đạt tới tinh hoa của Dịch Động thuật tuyệt luân. Đó là bí mật lớn lao hàng ngàn năm nay của người nước Tuyết. Vì thế, hắn quyết tâm đe dọa khiến họ buộc phải truyền năng lượng cho mình.

“Ta đếm mười tiếng, mỗi một tiếng đếm sẽ có một đứa trẻ ở đây phải chết.

Nếu ta đếm hết mười tiếng vẫn không ai chịu nhận. Vậy thì...”. Vô Hoan lạnh lùng: “Ta sẽ giết tất cả trẻ con ở đây. Nước Tuyết của chúng mày sẽ biến mất từ đây”

“Mười”

Vô Hoan khẽ động ngón tay, một lưỡi dao găm đã bay vèo tới cổ một cô bé.

Cô bé im lặng gục xuống, máu đỏ tràn ra trên tuyết trắng.

“Chín”

“Tám”

Áo choàng của Vô Hoan bay tung lên. Từ không trung, hai lưỡi dao khác đã âm thầm bay tới cổ hai cậu bé khác. Chúng lập tức đổ gục trước mặt Vô Hoan.

“Người hãy tha cho bọn trẻ. Ta sẽ cho người năng lượng Dịch Động thuật”

“K... h... ô... n... g...” Những người nước Tuyết gầm lên.

Một dòng nước mắt nóng hổi lăn xuống mặt Côn Lôn.

Đôi tay gã bầu sâu xuống tuyết. Dường như gã không cảm thấy buốt cóng.

“Được, ta tin lời người” Vô Hoan cười, nhìn người đàn ông quỳ xuống trước mặt mình.

Vô Hoan tới trước mặt người đàn ông, chia ngón tay vạch nhẹ một đường theo mạch máu trên tay người đó.

Người đàn ông đột nhiên gào thét thê thảm, ngã vật ra đất giãy giụa. Từ cổ tay anh ta tuôn ra vô số sợi tơ trắng bạc lấp lánh. Tất cả chúng lượn về phía Vô Hoan, nhanh chóng chui vào cổ tay hắn.

Bão tuyết quay cuồng, tiếng kêu của người đàn ông nhỏ dần, những sợi tơ bạc không ngừng tuôn hổi hả để rồi tập trung nhập vào cơ thể của Vô Hoan. Hắn phát tiếng cười lạnh lạnh, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt dần dần chuyển sang màu xanh ma quái.

Vô Hoan thỏa mãn mở mắt ra. nhìn người đàn ông nằm chết giấc trước mặt cất tiếng cười.

Hắn quay sang trước những người nước Tuyết còn lại: “Bọn mi cũng vậy thôi, cho dù bọn mi không chịu, ta vẫn có cách như thường”

Dứt lời, Vô Hoan bỗng giơ ung trao về phía họ, miệng niệm: “Thôn phệ thuật!

Động!” Trong nháy mắt, một bóng đen khổng lồ xuất hiện từ tay Vô Hoan, phảng phất như hình ảnh vuốt trao của chim ưng. Giữa không gian bỗng ngập tràn tiếng la hét.

Những hình nhân màu đen tựa như linh hồn bị tách ra khỏi những người nước Tuyết. Chúng bị bóng đen hút chặt lấy, chảy liên tiếp về phía Vô Hoan và nhập vào hắn.

Bão tuyết quay cuồng.

Ánh sáng như biến mất trong thời khắc ấy.

“Người đâu!” Vô Hoan thu ung trao lại.

Tất cả người nước Tuyết đổ gục trên mặt đất, hắn bật cười khoái trá.

Một tên lính đem một gáo dầu to đổ lên mình người đàn ông, một tên khác dùng được châm lửa. Ngọn lửa bùng cháy trên mình người đàn ông.

Tiếng gào thê thảm vang vọng khắp bình nguyên phủ tuyết bao la.

Vô Hoan quăng ra một chiếc áo choàng, nói: “Đây là áo phép, cả thiên hạ chỉ có ba, được Tầm Thần dày công chế tạo từ thời Thượng Cổ. Người mặc nó vào thì có thể sống, hơn nữa pháp lực sẽ

mạnh hơn, Dịch Động thuật cũng nhanh hơn, nhanh hơn bất kỳ một người nước Tuyết nào! Nhưng người phải vĩnh viễn khoác áo trên mình và làm nô lệ cho ta. Hễ cởi áo, người lập tức biến thành không khí...

Người có thể lựa chọn. Mặc áo vào làm nô lệ cho ta, hoặc là chết”

Một giọt lệ lăn qua khuôn mặt người đàn ông.

“Không được mặc, không được mặc...”. Côn Lôn gào lên, nước mắt cũng trào ra.

Người đàn ông khoác chiếc áo phép màu đen lên mình. Tròng nháy mắt, sấm sét vang trời, mây đen nghìn nghịt, trời đất tối tăm tựa hồ đêm đen đang đến.

Cơ thể người đàn ông bỗng biến dạng liên hồi, tia lửa bắn ra cùng với mùi khói khét lẹt nghi ngút. Cơ bắp căng rách da thịt anh ra, khuôn mặt méo mó dị dạng. Một tiếng rú rách tai. Da thịt, máu xương, đầu tóc... tất cả đều nát như tro, rơi xuống lả tả trong lửa khói...

Trong chớp mắt, tất cả đều biến mất.

Trước mặt Vô Hoan là một thích khách áo đen pháp phới.

Côn Lôn trợn to mắt nhìn ra sau.

Giữa tuyết trắng, Quỷ Lang đang đứng với tà áo choàng đen bay phấp phật, mũi sụp xuống thấp. Khuôn mặt gã như tử thần ẩn hiện dưới lớp vải đen.

Tiếng của gã xuyên qua gió tuyết dày đặc, chậm rãi bảo Côn Lôn: “Bây giờ người biết ta là ai rồi chứ?”

o O o

Hồi thứ bảy

Dời sao

Bóng hoàng hôn nhanh chóng khuất sau chân trời.

Bụi đất bay tung lên dưới vó ngựa còn chưa kịp lắng xuống hết.

Hoa hải đường tàn úa toi bời. Không gian弥漫 những hơi thở buồn bã tuyệt vọng.

Gió lạnh chầm chậm thổi đến từ màn đêm đen mang theo hơi ẩm lạnh lẽo.

Muôn vật bao trùm trong sương trắng hư ảo.

* *

*

Gió tuyết đầy trời bỗng dừng biến mất.

Côn Lôn quỳ dưới lớp cỏ cao dày.

Gió mạnh thổi chúng uốn lượn dập dờn về phía xa như những con sóng.

Tất cả những điều trước mắt đều dừng lại ở cái thế giới trắng xóa ấy...

Chỉ thấy cỏ cao ngập đầu trái ngút mắt qua khắp đồi đang nhắc nhở gã những điều vừa nhìn thấy đã ngừng lại phía ngọn nguồn của thời gian.

Còn gã, chỉ là một nô lệ bé nhỏ, gã không thể làm cho dòng thời gian chảy ngược lại.

Quý Lang vẫn đứng trước mặt gã, câm lặng. Gió quất phần phật.

Côn Lôn không ngẩng đầu lên, chỉ lặp đi lặp lại: “Đồ phản bội, đồ phản bội”.

“Phản bội”.

Tiếng của Quý Lang không bộc lộ chút sắc thái nào cả. Hắn lạnh lùng nói với Côn Lôn: “Ta không phản bội bất kỳ ai, ta cũng không làm hại ai, ta chỉ muốn tiếp tục sống”.

Côn Lôn nghiêng răng trạo trạo, ngẩng mặt lên nhìn Quý Lang bằng ánh mắt phần nộ. Gã nói: “Tiếp tục sống? Sinh mạng của ông chỉ đơn giản là tiếp tục sống thôi sao? Danh dự của ông đâu? Danh dự của người nước Tuyết thì sao?”

Quý Lang cười nhạt: “Danh dự? Ngươi có không? Nô lệ còn nói danh dự với ta, thật nực cười!”

Côn Lôn giận đỏ mặt, nhưng không tìm được lời phản bác.

Khá lâu sau, Côn Lôn bỗng đứng phất dậy. Quý Lang lần đầu nhìn thấy gã vươn vai đứng hiên ngang như thế. Côn Lôn trước đây lúc nào cũng quỳ bên chân chủ nhân đợi lệnh. Lúc này, Quý Lang đang nhìn thấy một Con Người.

Côn Lôn nói: “Tôi đi đây. Tôi đi tìm Quang Minh. Tôi muốn giết chết Vô Hoan”.

Nói xong, gã đi về phía gió thổi, trong nháy mắt, bóng gã đã mất hút nơi chân trời.

Côn Lôn không ngoảnh mặt lại, vì thế gã không hề biết một điều. Quý Lang đứng sau lưng gã nghẹn ngào, nước mắt nóng hổi chảy tràn trên khuôn mặt dị dạng của hắn.

Quý Lang nghĩ, rốt cuộc mình không còn phải tiếp tục cuộc sống ô nhục này nữa. Có điều trước khi chết, vẫn còn phải làm một việc.

Đó là việc cuối cùng hắn muốn hoàn thành khi còn tồn tại trên cõi đời này.

Cỏ hoang ngập đầu dập dờn như sóng bể.

Trời đất bỗng trống vắng.

Côn Lôn biến mất. Quý Lang cũng biến mất.

* *

*

Hoa hải đường bên ngoài chuồng ngựa đều nở rộ.

Gió thổi lật từng cánh hoa, rơi rụng khắp mặt đất.

Khuynh Thành cẩn đứt sợi chỉ cuối cùng, rũ nhẹ tấm áo choàng màu xanh thẫm. Đó là tấm áo nàng vừa may xong. Trước ngực thêu một bông hải đường rực rỡ, tượng trưng cho cái chết, đồng thời cũng là tượng trưng của tướng quân Quang Minh.

Nàng đem áo trao cho Quang Minh, nhỏ nhẹ nói: “Thử xem có vừa không?”

Quang Minh gật đầu, cởi bỏ y phục. Ông ta đã không còn e ngại trước mặt nàng nữa, họ như đôi vợ chồng đã gắn bó lâu năm.

Khuynh Thành nhìn người đàn ông vạm vỡ trước mặt đang mặc chiếc áo do mình may, trong lòng xao xuyến một niềm hạnh phúc bình dị.

Trong khoảnh khắc, nàng thậm chí định từ bỏ bí mật giấu trong lòng. Bởi vì nàng cảm thấy chẳng còn gì quan trọng hơn là có được những điều hiện tại.

Nàng tựa đầu vào khuôn ngực rắn chắc của Quang Minh, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ. Nàng như ngủ thiếp đi, đôi mắt nhắm nghiền, tiếng thở chậm rãi và sâu lắng. Nàng hỏi nhỏ: “Tướng quân, chàng có bằng lòng vứt bỏ mọi thứ trước mắt để cùng ra đi với thiếp không?”

Quang Minh cúi đầu xuống, hôn lên trán nàng, nói: “Ừm, đương nhiên”.

Dịu dàng hóa thành gió nhẹ, thổi mơn man ra bốn phía.

Bóng tịch dương khuất dần sau núi, ánh nắng nghiêng nghiêng bao phủ chuồng ngựa.

Thời gian chậm chậm trôi qua giữa những bông hoa hải đường.

* *

*

Kinh thành trống vắng bỗng trở lại nhộn nhịp.

Vô Hoan đem toàn bộ quân lính cùng toàn bộ các Dịch Động thuật pháp sư của mình tiếp vào hoàng cung.

Những ngọn đèn trong cung tắt ngấm lâu ngày được đốt lên. Cả hoàng cung rực sáng lung linh. Ánh lửa phá toang màn đêm dày nặng, chiếu sáng lên cả bầu trời. Thậm chí nhş sáng của những vì sao cũng như mờ đi dưới ánh sáng hoàng cung.

Vô Hoan ngồi trên ngôi cao. Giờ đây gã đã thỏa lòng mong đợi giờ phút được ngồi trên ngôi báu thiên hạ.

Nhìn Quỷ Lang đang quỳ dưới chân mình, hấn cảm thấy rất thỏa mãn, tựa như một hoàng đế thực sự đang nhìn triều thần của mình.

Vô Hoan đổi tư thế, dựa nghiêng một cách thoải mái rồi hỏi Quỷ Lang:

“Người nói rằng, Côn Lôn đã vùng ra khỏi dây trói trốn thoát rồi?”

“Vâng”.

“Người không đuổi theo?”

“Hắn chạy nhanh quá, thuộc hạ không đuổi kịp”.

“Vậy sao...”.

Vô Hoan nhìn Quỷ Lang. Quỷ Lang cúi mặt không nhúc nhích, Vô Hoan nhìn hấn rất lâu rồi mới nói: “Người lui ra đi”.

Quỷ Lang lạy một lạy, nói: “Vâng”. Rồi lui ra khỏi điện. Bóng Quỷ Lang vừa khuất ngoài cửa điện, Vô Hoan lập tức niệm chú. Trong chớp mắt đại điện xuất hiện vô số luồng sáng màu trắng. Chín mươi

chín vị Dịch Đông thuật pháp sư cung kính đứng thành hai hàng dưới điện như chín mươi chín bóng ma.

Tất cả họ đang chờ đợi mệnh lệnh của Vô Hoan. Họ là các thuộc hạ trung thành nhất, đặc lực nhất của Vô Hoan.

Vô Hoan nói: “Các người nghe đây, hai việc lúc này ta đã nói, bốn mươi bốn người bên trái hãy đi thực hiện việc thứ nhất. Năm mươi lăm người bên phải, các người hãy đi thực hiện việc thứ hai. Ngay lập tức”.

Vô Hoan xua tay: “Đi đi”.

Chín mươi chín bóng trắng tựa như gió xoáy, cuốn ra khỏi cửa điện, biến mất trong trời đêm vắng vẻ.

* *

*

Quang Minh ngồi ở hiên chuồng ngựa. Khuynh Thành nằm trên nền, đầu tựa lên đùi ông ta.

Nàng ngủ thiếp đi. Khuôn mặt bình thản có vẻ đẹp không thể thấy như lúc thường ngày. Khuôn mặt trong trắng như của một hài nhi, ngây thơ không chút đề phòng.

Quang Minh vuốt ve khuôn mặt nàng, nụ cười nở dần trong bóng hoàng hôn.

Thế rồi, bên tai bỗng vang lên tiếng vó ngựa rầm rập. Tiếng vó ngựa ngày một gần, ngày một lớn.

Khuynh Thành mở bừng mắt ngồi dậy, chỉ thấy mười mấy cỗ ngựa chiến cao lớn đang phi như bay về phía mình, bụi đất cuồn cuộn mù mịt.

Khi tất cả chiến mã dừng bước sau những tràng hí dài, Khuynh Thành mới nhìn rõ. Người đến là bộ hạ dưới trướng của Quang Minh trước đây: phó tướng Dã Lực.

Dã Lực không đợi chiến mã dừng hẳn lập tức bay người xuống đất, quỳ mọp trước mặt Quang Minh: “Tướng quân! Thuộc hạ đến đưa người về thành”.

Quang Minh cười nhạt: “Tướng quân ư? Khi người trói ta sao không gọi ta là tướng quân?”

Dã Lực đập mạnh đầu xuống đất: “Thuộc hạ đáng chết, lúc đó vì hồ đồ, sợ chết. Giờ đây thuộc hạ đã nghĩ kỹ. Đại tướng quân Quang Minh ngài mới là chủ nhân của thiên hạ! Vì vậy thuộc hạ đến đón người vào thành! Các anh em ở trong thành đã sẵn sàng. Vô Hoan tưởng rằng thiên hạ đã vào tay. Hắn ta ở trong hoàng cung không hề có phòng vị. Giờ đây chỉ cần tướng quân quay về. Chúng tôi nội ứng ngoại hợp, nhất định giết được Vô Hoan. Thiên hạ này phải thuộc về người, thừa tướng quân. Người mới là chiến thần đích thực”.

Quang Minh im lặng không nói.

Bàn tay ông ta đang cầm tay Khuynh Thành bất động.

Toàn thân ông ta như pho tượng trong nắng chiều.

Dã Lực nói tiếp: “Từ nay về sau, chúng tôi nguyện suốt đời đi theo ngài, vào sinh ra tử, đến chết không sờn! Nhưng xin ngài hãy rời bỏ người đàn bà kia”.

Quang Minh vẫn lặng im, tóc khẽ bay bay.

“Vua đã từng bị người đàn bà này mê hoặc. Bà ta còn cởi áo trước ngàn vạn binh lính. Loại người này là tai họa. Tướng quân là vô địch thiên hạ, là chủ nhân của giáp trụ đỏ rực hoa tươi. Ngài không thể ở bên cạnh người đàn bà này”.

Khuynh Thành quay mặt sang. Khuôn mặt Quang Minh ngược sáng, không thể nhìn rõ thái độ. Khuynh Thành cảm thấy tiếng tim đập rõ ràng hơn bao giờ hết, thỉnh thoảng thỉnh thoảng vang vọng trong lồng ngực.

Trong khoảnh khắc sau cùng, nàng bỗng cảm giác như bị vút vào đêm tối vô biên, tiếng tim đập bị nuốt chửng trong màn đêm. Cả thế giới im lặng đến đáng sợ.

Bởi vì bàn tay rắn chắc của Quang Minh đang buông lỏng dần. Ông ta quay lại nói với nàng: “Ta rất yêu nàng. Nhưng ta cũng cần thiên hạ. Nếu nàng bằng lòng chờ ta, ta hứa sau khi trở thành vua của thiên hạ sẽ quay lại đón nàng. Nàng sẽ vẫn là vương phi cao quý của thiên hạ. Nếu nàng không bằng lòng chờ ta... cũng không sao”.

* *

*

Bóng hoàng hôn nhanh chóng khuất sau chân trời.

Bụi đất bay tung lên dưới vó ngựa còn chưa kịp lắng xuống hết.

Hoa hải đường tàn úa toi bời. Không gian弥漫 những hơi thở buồn bã tuyệt vọng.

Gió lạnh chậm chậm thổi đến từ màn đêm đen mang theo hơi ẩm lạnh lẽo.

Muôn vật bao trùm trong sương trắng hư ảo.

Khuynh Thành đứng trước cổng, Móng tay hằn sâu trong bàn tay siết chặt.

Máu tươi rỉ qua kẽ ngón tay, giọt từng giọt xuống đất, đông lại thành từng khối.

Cuối cùng nàng quay lại, bước vào trong. Nàng lên ngựa ra đi.

Chẳng ai biết nàng định đi đâu.

Chuông ngựa vừa mới đây còn là chốn ấm áp dịu dàng, giờ đây đã trống rỗng vô cảm.

Bóng tối nuốt chửng mọi dấu vết của tình yêu ngọt ngào.

Những thân rơm khô mục theo gió cuốn xao xác khắp nơi.

Tất cả đều biến mất một cách dối trá đến hoang đường.

Tất cả đã biến mất.

Chiến mã phi như bay giữa bình nguyên hoang vắng.

Nước mắt của Khuynh Thành bị gió thổi lạnh ngắt.

Người từng cưỡi trên lưng ngựa này đã rời bỏ nàng.

Hai con người đã từng cùng ngồi trên lưng ngựa, cùng nhau tháo chạy, giờ đây chỉ còn một mình nàng.

Tầm nhìn bị nước mắt làm cho mơ hồ. Nàng cũng không biết mình đang đi về đâu.

Khuynh Thành gạt lệ, bỗng nhìn thấy ngã rẽ trước mặt có bốn mươi bốn bóng áo trắng như những bóng ma.

Bốn mươi bốn bóng trắng bay vun vút đảo vị trí lẫn nhau.

Trên cây, dưới cỏ, bên đường, đâu đâu cũng xuất hiện những bóng áo choàng trắng, Trong bóng tối bọn họ tỏa ra ánh sáng lấp lóa.

Khuynh Thành dừng lại, trong lòng thấy tĩnh lặng như mặt nước hồ.

Bốn mươi bốn bóng trắng bỗng lao vút về phía chiến mã. Trong nháy mắt, một vòng trắng lớn cuộn ra rồi biến mất trong hoang vắng, Chiến mã ngã lăn ra đất. Khuynh Thành biến mất theo vòng trắng lớn kia.

Trong cỏ dại bỗng xuất hiện hai cánh chim đen kêu khèn kẹt, bay vút lên trời, biến mất sau lớp mây rặng.

* *

*

Kho vũ khí.

Ánh trắng chiếu qua cửa sổ rộng lớn vào trong. Từng hàng từng hàng giáp trụ.

Chúng như từng hàng võ sĩ đứng nghiêm. Dưới ánh trắng tất cả như càng thêm nghiêm hơn bao giờ hết. Len lỏi giữa những bộ giáp trụ vô hồn có một bóng người nhanh nhẹn và khéo léo.

Cuối cùng, cái bóng đó đột ngột dừng lại giữa gian nhà, trước một bộ giáp phục.

Giáp phục đỏ rực hoa tươi của tướng quân Quang Minh.

Quỷ Lang hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn lại bốn phía.

Không có ai.

Chẳng ao ngờ gã lại đến kho binh khí. Kỳ thực bản thân gã cũng không ngờ mình làm vậy. Chỉ có một điều, gã không còn muốn mang tội danh phản bội sống trên đời này nữa.

Gã giơ tay nhắc lấy chiếc mũ giáp.

Chiếc mặt nạ mở ra, bên trong là khuôn mặt của Vô Hoan.

Nụ cười của Vô Hoan vẫn đẹp tới mức hoàn hảo. Hắn nói: “Ta đã đợi ngươi lâu rồi, Quỷ Lang”.

Quỷ Lang nhanh chóng lùi lại. Tốc độ kinh khủng đó không ai tưởng tượng ra nổi. Chiếc mũ giáp vừa lóe sáng, Quỷ Lang đã lập tức đứng ở phía đằng kia của kho binh khí, Nhưng tốc độ nhanh đến thế vẫn không thoát khỏi đòn ra tay của Vô Hoan.

Vai bên phải của Quỷ Lang đã bị luồng bạch quang của Vô Hoan xuyên qua.

Nỗi đau khiến gã cơ hồ không cầm nổi thanh kiếm.

Vô Hoan chậm rãi từ phía sau bộ giáp phục bước ra, toàn thân vẫn là một màu trắng nhẹ nhàng, ánh bạch quang mờ hồ tỏa ra khắp người hắn, không khác gì một vị thần trẻ tuổi.

Quỷ Lang nhìn hắn, im lặng hồi lâu rồi nói: “Ta biết sớm muộn cũng có một ngày chiến đấu với người, thực ra ta đã sớm không còn sợ nữa”.

Vô Hoan đáp: “Ta cũng đã sớm biết, sẽ đến một ngày ngươi chán kiếp nô lệ cho ta. Ta cũng đã chờ đợi ngày hôm nay từ lâu”.

Quỷ Lang liếc nhìn bộ giáp phục đỏ rực hoa tươi rồi quay lại toàn lực chăm chú dõi theo từng động tác nhỏ của Vô Hoan.

Vô Hoan không hề triển khai tấn công, chỉ đứng nguyên một chỗ, ngắm nghía móng tay mình, vẻ như rất hài lòng với sự sạch sẽ trên đó.

Cũng đúng, hắn hoàn toàn có thể hài lòng về đôi tay của mình. Khéo léo, mạnh mẽ, thần tốc. Tất cả đều hội đủ trên đôi tay mịn màng thon thả kia,

Gã ngẩng lên: “Ta đoán, người muốn ăn cắp bộ giáp phục này đem cho đồng bào của người, cái tên nô lệ đó!”

Con ngươi mắt của Quỷ Lang bỗng co lại: “Làm sao ngươi biết hắn cũng là người nước Tuyết?”

Vô Hoan cười. Tiếng cười lảng đãng vọng ra không gian khắp kho binh khí.

Hắn nói: “Lẽ nào người nghĩ rằng ta không hiểu gì về người nước Tuyết? Người đừng quên hai mươi năm trước hủy diệt nước Tuyết chính là Vô Hoan ta. Chẳng lẽ người tưởng ta ngu tới mức nghĩ rằng gã nô lệ đó chỉ là “biết chạy nhanh” thôi? ?

Trong thiên hạ, ngoài Cực Lạc Cung của ta, còn ai có được thuật Dịch Động tinh luyện đến thế? Ngay cả nơi có tiếng bùa phép đệ nhất thiên hạ là Thiên Vũ Lô cũng khó lòng sánh kịp thuật Dịch Động của Cực Lạc Cung. Vì vậy, hắn chỉ có thể là người nước Tuyết... Có điều, mong người thông cảm, ta không thể để cho người...”.

Quỷ Lang: “Người...”.

Vô Hoan khẽ ngón tay lên môi, giây phút đó toàn thân Quỷ Lang căng cứng.

Nhưng Vô Hoan chỉ phát ra một tiếng “Suýt...”. Ngón tay thon dài của hắn phe phẩy trước mũi. “Chắc chắc... người đừng nghĩ ta luyện tiếm gì bộ giáp phục tượng trưng cái chiến thần vô địch gì gì đó. Đây chỉ là một đồng sắt vụn... nhưng ta giữ nó lại chỉ vì đó là chứng cứ đại tướng quân đã giết vua. Có nó trong tay, ta mới nghiễm nhiên được ngồi trên ngai vàng...”.

Quỷ Lang nói: “Đưa bộ giáp phục cho ta, ta hứa sẽ không giết người”.

Vô Hoan nhìn gã đầy luyện tiếm: “Thuộc hạ mà ta coi trọng nhất, chính là người. Có điều người chẳng sống được bao lâu nữa”.

Quỷ Lang nén sợ: “Vô Hoa, người cũng biết ta đã từng là người nước Tuyết.

Mặc dù ta đã truyền cho người năng lượng Dịch Động thuật của người nước Tuyết, nhưng người vẫn chưa hề vượt được ta. Nếu ta dùng toàn lực, người không chết cũng phải bị thương”.

Vô Hoan: “Phải. Người quả thực là một người kiệt xuất của nước Tuyết.

Nhưng người quên mất ta có Dịch Động trận sao? Ngày đứng trên mái vàng, chính người cũng đã từng tham gia triển khai trận đó. Đừng quên là đứng trong trận đó, động tác của người chỉ như một bà già suy kiệt, còn ta vẫn nhanh như chớp giết”.

Quỷ Lang nói: “Nực cười. Dịch Động trận ta hiểu quá rõ. Thiếu năm mươi người người không thể triển khai. Hiện tại người chỉ có một mình, nhắc tới trận đó làm gì?”

Vô Hoan cười rộ, hắn soi vào mắt Quỷ Lang nói: “Vậy sao? Người bảo đảm là ta chỉ có một mình?”

Bốn bề im ắng như tờ.

Ánh trăng như nước lênh láng khắp mặt đất, thậm chí trong mơ hồ còn như có tiếng nước chảy.

Vô Hoan vẫn lặng lẽ mỉm cười.

Gió lay động tà áo trắng, dưới trăng trông như một bông bạch ngọc lan tinh khiết.

Tim Quỷ Lang đập ngày càng nhanh, cảm giác bất an ngày một đè nặng lồng ngực.

Gã bỗng hiểu ra tất cả, nhưng muốn chạy cũng không kịp nữa.

Bởi vì gã phát hiện thấy động tác của mình đã chậm đi hàng ngàn lần. Gã muốn đưa tay lên, nhưng phải dốc toàn lực mà cánh tay chỉ hơi hơi nhúc nhích.

Những bộ giáp phục xung quanh bỗng đồng loạt cử động.

Những tấm giáp rơi loảng xoảng xuống đất. Lộ ra năm mươi lăm Dịch Động thuật pháp sư trong những tà áo trắng.

Quỷ Lang muốn mở miệng, nhưng tiếng gào vẫn chầm chậm mãi không ra khỏi cổ họng.

Ánh trăng bỗng nhiên bị mây che khuất.

Bóng tối phút chốc nuốt chửng mọi vật.

* *

*

Cổng lớn hoàng thành mở toang.

Cánh cổng khổng lồ bị dây xích kéo phát ra tiếng kéo kẹt khô khốc.

Đội kỵ binh của Quang Minh và Dĩ Lực phi như bay vào thành.

Tướng lĩnh coi thành vừa nhìn thấy Quang Minh lập tức quỳ mọp xuống hai bên đường. Đường vào thành rải đầy hoa tươi. Những bông hải đường trong tay quân lính trên thành đang vẫy mừng trong gió.

Quang Minh hài lòng nhìn ngó mọi việc, nụ cười nở trên khuôn mặt anh tuấn của ông ta.

Tướng quân chầm chậm bước vào trong như một vị vua.

Xa xa cuối đường thấp thoáng một bóng người.

Trong màn sương sớm dày đặc, mọi người đều như bao trùm trong những ảo ảnh.

Quang Minh cho ngựa tiến thẳng tới trước, chỉ nghe thấy sau lưng tiếng cổng lớn đóng lại âm âm. Ông ta vội vàng quay đầu lại, mới phát hiện ra Dĩ Lực đã không thấy đâu nữa. Nhưng binh lính quỳ hai bên đường cũng biến mất. Trên mặt thành, tướng sĩ tay cầm hoa hải đường cũng không thấy nữa, thay vào đó là chín mươi chín vị Dịch Động thuật pháp sư đứng sừng sững. Trường bào của họ dưới nắng sớm tỏa ra mây trắng lung linh như những vị thần.

Quang Minh quay đầu lại, bây giờ mới nhìn rõ người đứng ở đầu kia con đường ban nãy.

Bắc công tước Vô Hoan.

Dã Lực tiến lại trước mặt Vô Hoan, quỳ xuống, hai tay giơ lên quá đầu.

Quang Minh nhìn thấy trong tay Dã Lực đang giơ lên chính là bộ giáp phục hoa tươi của mình. Ông cảm thấy trong ngực có một khối nghẹn khiến hơi thở cũng khó khăn.

Vô Hoan vẫy tay, một thủ hạ bước tới đỡ lấy bộ giáp phục.

Vô Hoan nói: “Cám ơn ngươi, Dã Lực. Ngươi quả là một thuộc hạ đắc lực của Quang Minh tương quân”.

Dã Lực vái lạy, nói: “Dã Lực càng muốn được phục vụ ngài, Tước gia”.

Vô Hoan ngửa mặt lên trời, tiếng cười ngạo nghễ vang vọng khắp không gian sáng rực đèn đuốc của hoàng cung.

“Ta biết ngươi thế nào cũng tời. Cả thiên hạ này làm gì có ai tin Quang Minh đại tướng quân chịu vương chân vì một người đàn bà?” Vô Hoan ngừng lời, nheo mắt nhìn y phục Quang Minh mặc trên người, trước ngực thêu một bông hải đường “cộm cả mắt”...”Áo đẹp đấy, là tác phẩm của Khuynh Thành đấy nhỉ? Một người đàn bà tuyệt vời biết bao...”.

Quang Minh thấy máu dồn ngược lên đỉnh đầu, khuôn mặt phút chốc đỏ bừng bừng.

Vô Hoan cười thương hại: “Đừng có xúc động thế, ta không lo lắng cho ngươi được. Ai mà chẳng biết người là chiến thần bất bại, đại tướng quân Quang Minh.

Nhưng Khuynh Thành thì phải lo cho nàng ấy chứ. Nhỡ không may lòng của nàng bén lửa, hoặc bỏng đóng thành băng... thì biết làm sao?”

Quang Minh đứng đờ đẫn, nghiêng chặt răng tới chảy máu. Vô Hoan quay người ra lệnh: “Bắt. Nếu hần dám kháng cự, lập tức giết Khuynh Thành”.

Quang Minh bị trói trong biệt thất ở tầng ngầm thứ chín sâu bên dưới hoàng cung.

Bốn bề xung quanh sóng nước lấp lóa.

Vô Hoan đã yểm vừa lên xiềng xích trói Quang Minh...

Chân ông ta bị ngâm dưới làn nước bắn thiêu lạnh cóng.

Vách tường bốn bên thỉnh thoảng lại vút qua vài con chuột.

Trong kẽ tường có vô số sâu trùng gớm ghiếc.

Có lẽ chúng được các trùng sư từng bị giam giữ nơi đây để lại.

Ba năm trước, trong hoàng cung cũng đã từng giam giữ hơn trăm vị trùng sư.

Về sau, những người này đã lần lượt chết một cách bí hiểm.

Lúc chết, trên mình họ bám đầy những trùng độc màu trắng, ra sức gặm nhấm thi thể ốm o của họ.

* *

*

Chiếc lồng chim khổng lồ được Vô Hoan đem từ cực bắc về hoàng cung.

Đối với nơi đầy những cao thủ pháp sư Dịch Động thuật như Cực Lạc cung, việc đó chỉ như trở bàn tay.

Khuynh Thành lại một lần nữa bị giam vào lồng.

Lần này nàng không còn sợ hãi lo lắng gì nữa, ngược lại, chỉ bình thản đứng im.

Nàng nhìn lên bầu trời đen kịt, không ai biết nàng đang nghĩ ngợi gì.

Vô Hoan nhẹ nhàng hiện ra sau lớp sương mù dày đặc. Hắn đứng ở cửa, nhìn Khuynh Thành đang quay lưng về phía mình, lặng lẽ.

Khuynh Thành nói: “Đã tới đây, sao còn đứng ở đó?”

Vô Hoan cười, không hề gợn hỏi tại sao nàng biết hắn đến. Bởi vì đối với một trùng sư, nhận biết tin tức là một việc quá dễ dàng. Những nơi khó vào nhất trên thế gian này, trùng bị đều có loài có thể vào được. Một ngàn con cũng là một ngàn đôi tai, một ngàn đôi mắt. Có lúc còn đảm đương như một bàn tay.

Vô Hoan khẽ động ngón tay, cửa lồng đã mở toang.

Khuynh Thành quay lại đối mặt với Vô Hoan.

Vô Hoan trong lòng thoáng chút kinh ngạc. Bởi vì, hắn cứ ngỡ sẽ gặp một Khuynh Thành hoảng hốt sợ hãi, như một con nai nhỏ co ro trong lồng.

Nhưng trước mặt hắn, Khuynh Thành đang là mỹ nhân từng khuynh đảo vạn người khi đứng trên mái vàng cung điện.

Khuôn mặt nàng bừng sáng, đẹp hơn bất kỳ thứ gì trên thế gian.

Vô Hoan thậm chí cảm thấy mình thoáng ngơ ngẩn cả người.

Khuynh Thành khẽ hé làn môi anh đào: “Người đến làm gì?”

Vô Hoan khựng lại một chút mới nói: “Ta đến nói với nàng một bí mật.

“Bí mật gì?”

“Tướng quân Quang Minh mà nàng hằng tưởng nhớ đêm ngày, hiện đang làm khách của ta ở đây”.

“Người!”

“Đừng nóng. Hắn chưa chết, cũng không bị thương, chỉ là tạm thời không nhúc nhích được”.

Khuynh Thành quay đi, tóc được gió thổi làn tóc đập dơn như một thác nước đen lung linh, lại nhẹ nhàng như những chiếc lông vũ màu đen.

Vô Hoan nói: “Thật ngưỡng mộ tình yêu của các người, chỉ đáng tiếc...”.

Khuynh Thành đợi một lúc lâu, vẫn không thấy Vô Hoan nói hết câu, đành hỏi: “Đáng tiếc gì?”

Vô Hoan cười nhẹ, nụ cười tuyệt mỹ. Hắn nói: “Đáng tiếc đó là tình yêu ăn cắp”.

Khuynh Thành lập tức quay đầu lại, nhìn chăm chăm Vô Hoan dần từng chữ:

“Nghĩa là gì?”

Vô Hoan đáp: “Nàng yêu say đắm vị tướng quân đã đỡ lấy nàng khi rơi từ trên mái vàng xuống chằng?”

Khuynh Thành gật đầu.

“Nàng cũng tha thiết yêu vị tướng quân đã cứu nàng chạy trốn về phía chân trời?”

Khuynh Thành ngơ ngợ... nhưng cũng gật đầu.

“Đương nhiên nàng càng yêu thêm vị tướng quân đã hy sinh tính mạng nhảy xuống vực sâu hôm đó?”

Khuynh Thành im lặng.

Vô Hoan lắc đầu, rồi ngẩng lên, mỉm cười với Khuynh Thành: “Đáng tiếc những việc đó đều không do Quang Minh làm”.

Toàn thân Khuynh Thành chao đảo nhẹ một cái, tựa hồ bị người ta đục một lỗ trống, sức mạnh từ bên ngoài chậm chậm trôi vào bên trong lỗ trống đó. Nàng bám tay vào vách băng sắc lạnh. Mũi băng lập tức rạch một vết trên tay nàng, máu tươi tuôn chảy, nhuộm hồng cả khối huyền băng ngàn năm.

Khuynh Thành buộc lại làn gió bị gió thổi lòa xòa. Khuôn mặt nàng bỗng chốc già nua đi rất nhiều. Nàng hỏi: “Người nói gì... người nói lại ta xem...”.

Vô Hoan tắt nụ cười, gằn giọng: “Ta nói rằng! Người làm những việc đó: cứu nàng, đem nàng trốn chạy, chết vì nàng, đều không phải là Quang Minh. Đó là nô lệ của hắn: Côn Lôn! Chính là tên nô lệ lại một lần cứu nàng thoát khỏi lồng đó, chính là kẻ dùng tay không đẩy cánh cổng đá giúp nàng và Quang Minh trốn thoát.

Còn Quang Minh, hắn chẳng làm gì cả, không hy sinh gì cho nàng cả. Hắn chỉ nghiệm nhiên đạt được người phụ nữ mà cả thiên hạ mơ ước. Hắn nghiệm nhiên hưởng thụ sự dịu dàng của nàng. Thế thôi”.

Khuynh Thành ngã vật ra đất. Nàng cúi đầu, tóc tai rũ rượi.

Khuôn mặt vừa mới đây còn sáng bừng đã không thấy nữa, tựa như bị hút mất linh hồn.

Mặt đất trước mặt nàng bỗng tí tách những giọt lệ tuôn xuống.

Vô Hoan nhìn Khuynh Thành suy sụp trước mặt, trong lòng cảm thấy khoan khoái khó tả. Sự thỏa mãn được báo thù tràn trề trong lòng ngực. Nhưng chẳng hiểu sao, hắt bỗng như thấy một nơi nào đó sâu kín trong tim mình bị đâm một nhát đau nhói. Niềm khoan khoái được trả thù lớn đến vậy cũng không thể che lấp được nỗi đau đó.

* *

*

Ánh trăng như nước từ trên không chiếu xuống.

Vàng trắng ngàn vạn năm không biết đã chiếu soi bao nhiêu buồn vui sướng khổ của bao nhiêu kiếp người.

Mây bay vùn vụt qua đầu, như hoa sen nở rộ khắp trời, hắt xuống trần gian những bóng đen.

Phảng phất như nghe thấy tiếng của những vong linh bay lên trời. Họ đang cất những bước nhẹ nhàng.

Chết và sống giao hòa, Khuynh Thành quay mặt lại, khuôn mặt bình thản như đã chết.

Nàng nói với Vô Hoan: “Trước khi chết, ta cũng muốn nói cho người biết một bí mật”.

Vô Hoan cũng bình thản: “Nàng nói đi, có rất ít bí mật ta không biết”.

Khuynh Thành cười, khuôn mặt trắng bệch dưới ánh trăng càng thêm trắng bệch. Nàng nói: “Bí mật này, nếu ta không nói thì không ai biết cả. Nếu người muốn biết thì phải dọn dẹp sạch sẽ tất cả xung quanh. Ta chỉ nói với một mình người mà thôi.

Vô Hoan bỗng cười ha hả, cười rất lâu. Hắn nói: “Cho dù nàng định giở trò gì, nàng cũng không thể thoát khỏi bàn tay ta được. Nàng tưởng nếu chỉ có một mình ta trước mặt thì nàng sẽ có cơ hội sao? Cái lòng này đã bị không gian pháp thuật phong bế. Nếu ta không tự tay giải, dù nàng giết ta cũng không thể ra khỏi đây”.

Dứt lời, hắn giơ tay lên quá đầu, niệm chú: “Tịnh hóa chi địa! Phá!”

Đột nhiên từ ngón tay hắn như tỏa ra dòng nước trong suốt, từng đợt lan tỏa khắp không gian. Lan tới đâu, không gian lập tức trở thành lấp lánh ánh bạc.

Vô Hoan buông tay xuống nói: “Được rồi, bây giờ không còn ai có thể vào được khu vực này, nàng có thể nói, bí mật đó là gì?”

Khuynh Thành nhìn Vô Hoan cười, nàng nói: “Bắc công tước, khôn ba năm à Bắc công tước. Người có cảm thấy trong không gian này không chỉ có mỗi hai người chúng ta không?”

Vô Hoan mỉm cười. Nhưng dần dà hắn đã không còn cười được nữa.

Nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt hắn.

Vô Hoan vụt quay đầu lại. Chẳng biết tự lúc nào, sau lưng hắn có hai người mặc áo choàng dài bằng lông vũ màu đen ở đó. Hai người phụ nữ, tóc xoã bay trong gió, đập dềnh lên xuống như trôi nổi trong không khí. Xung quanh họ tỏa ra từng sợi, từng sợi khói màu đen. Hai người trông bí hiểm và quái dị.

Hai nữ nhân bỗng quỳ hướng về phía Khuynh Thành, nói nhỏ: “Thuộc hạ Khổng Tước, Ô Nha tham kiến Bạch Dực”.

Cơ thịt trên mặt Vô Hoan trở nên méo mó.

Hắn quay cái cổ cứng đờ lại, trước mắt hắn. Khuynh Thành bỗng tỏa ra ánh hào quang rực rỡ. Khắp mình nàng bỗng hiện ra vô vàn những chiếc lông vũ trắng muốt. Nàng đột ngột đưa hai tay lên trời, tựa như một con phượng hoàng trắng trong truyền thuyết đang giang rộng đôi cánh trắng muốt.

Trên trời, mây gió bỗng biến hóa dữ dội, sấm sét nổi lên âm âm.

Cuối bầu trời bùng lên một ánh sáng đỏ mạnh mẽ. Trong chớp mắt dường như khắp thế gian vang lừng tiếng trống trận.

Vô số tia sét đánh xuống hóa thành một màn lưới đan xen phức tạp bằng ánh sáng bao quanh Khuynh Thành.

Cuồng phong bị Vô Hoan dùng pháp thuật phong bế trong không gian tĩnh hóa cuộn cuộn dội từ chỗ này sang chỗ khác như một con cự long.

Khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Vô Hoan chỉ thấy Khuynh Thành trước mặt tỏa hào quang ngàn trượng.

Trên mình nàng khoác tấm áo làm từ lông vũ trắng muốt mềm mại như tuyết Bắc cực, phần đuôi áo dài thướt tha quét đất như đuôi một con khổng tước. Một đôi cánh mềm mại rũ xuống hai bên thân.

Mỗi một chiếc lông đều phát ra ánh sáng trắng lung linh.

Nàng mỉm cười nhìn Vô Hoan, miệng không hề hé mở, nhưng trong không khí đã truyền đi rõ rệt tiếng của nàng, như sấm truyền.

Nàng nói: “Bây giờ người có thể nhìn xem, Thiên Vũ Y thực sự của Bạch Dực có hình dạng như thế nào?”

Những bức tường trắng tấp màu đen lại vừa giống như những mặt nước nhầy nhụa, nhìn mãi lên vẫn không thấy đỉnh. Trong lớp màu đen dày đặc đó cuộn cuộn những dòng khí thể màu đen như vô số những con măng xà.

Màn sương không ngừng thay hình đổi dạng, lồi lên lõm xuống, khiến cho không gian xung quanh trở nên hư ảo.

Đêm đã rất khuya.

Hoàng cung vô cùng yên tĩnh. Chín mươi chín vị Dịch Động thuật pháp sư đang ngủ say trong phòng mình.

Không ai biết chủ nhân Vô Hoan đang cần họ đến mức nào.

Chiếc lồng chế tạo từ huyền băng được đặt ở một nơi cách biệt cũng đang trầm mặc. Nhưng đám mây lớn bay vút qua bầu trời bên trên chiếc lồng.

Vô Hoan nhìn Khuynh Thành, hai tay siết chặt.

“Nàng nói, nàng chính là Bạch Dục?”

Khuynh Thành không mở miệng, khuôn mặt mím cười bình thản. Tiếng nàng chẳng biết từ đâu bỗng truyền ra mang theo hơi nước ẩm ướt. “Phải, ta chính là Bạch Dục. Ta tưởng ngươi đã phân nào phát giác ra điều đó khi dâng tặng ta một tấm Thiên Vũ Y. Khi đó, ta ngồi sau bức rèm bên cạnh nhà vua, đã sẵn sàng chuẩn bị ra tay. Bởi vì ta không muốn ngươi đứng trước văn võ bá quan nói ra sự thật của ta. Bởi vì... ta cũng còn có kế hoạch phải thực hiện”.

Vô Hoan nghiêng răng, khuôn mặt anh tuấn như bị bao phủ một lớp sương lạnh: “Xem ra đáng lẽ ta phải sớm giết nàng”.

Khuynh Thành nói: “Sớm giết ta? Ngươi tưởng nếu không có sự trợ giúp của ta, ngươi có thể vào cung thuận lợi đến thế sao?”

Vô Hoan hơi thoáng chút kinh ngạc. Hắn nói: “Giúp ta?”

“Phải, giúp người. Từ khi ngươi vẫn còn làm Phú Kiều để vào ở trong Trầm Nguyệt Hiên. Ta đã dẫn dò thuộc hạ toàn lực giúp đỡ ngươi, giết chết tất cả những người trợ ở Trầm Nguyệt Hiên”.

Vô Hoan câm lặng.

Khuynh Thành lại tiếp: “Ngươi nên biết, Trầm Nguyệt Hiên, thực ra chính là lầu thứ bảy của Thiên Vũ Lâu. Thuộc hạ của ngươi có người đã biết được bí mật đó trước khi chết dưới tay của Họa Mi”.

Vô Han nhắm mắt, trầm lặng.

Khuynh Thành cười: “Cho nên, ngươi lại càng không thể ngờ tới đệ nhất lầu của Thiên Vũ Lâu lại

chính là hoàng cung vàng son rực rỡ này”.

“Thậm chí ta còn điều Không Tước đang quỳ sau lưng người kia đi chỗ khác. Thực ra nếu người muốn giết Không Tước mà không có chín mươi chín thuộc hạ thì sẽ khó khăn vạn phần. Nhưng ta đã không cho phép họ động đến người một chút nào. Họa Mi thậm chí còn giúp người thay đổi dung mạo. Mặc dù người đã giết Họa Mi khiến bà ta không kịp báo cáo cho ta, nhưng về sau ta cũng đã biết được điều đó.

Vốn ta cũng không định giấu người.

Người nghĩ xem, Quang Minh tại sao lại đột ngột quyết định rời hoàng cung vào trước ngày chọn người ở Trầm Nguyệt Hiên để đi đánh người Man? Phải chăng là sự trùng hợp kỳ lạ?”

Vô Hoan biến sắc: “Đó cũng là... nàng làm sao?”

“Đương nhiên, chẳng phải ta coi thường Cực Lạc Cung các người, chỉ là trong thiên hạ này, có thể đúng bùa chú đối chọi với quân binh, ta chỉ tin vào Thiên Vũ Lâu mà thôi”.

“Những người Man nổi loạn đó đều là pháp sư của nàng sao?”

“Không phải vậy. Mà là Anh Vũ có thể điều khiển hàng ngàn vạn con bò hoang. Cô ta là Thần Ngự giỏi nhất thiên hạ. Những con bò hoang đó là đội quân bất khả chiến bại”.

“Quả đúng là nàng!”

“Người tưởng chỉ một mình Quỷ Lang do người phái đi là có thể giết chết Quang Minh sao? Nếu ta không sớm sai Thương Ưng đi sắp trận Hắc Vũ giữa đường thì một mình Quỷ Lang có lẽ đã sớm bị Quang Minh giết chết rồi. Có vậy người mới nhận được là bùa ta gửi, dặn người gặp Quang Minh thì hạ vũ khí. Nếu không thế, kẻ chết dưới tay Côn Lôn khi đó sẽ không phải là nhà vua mà là người đó”.

Khuynh Thành nhắc tới Côn Lôn, âm thanh chột như sóng nước lan tỏa. Chút tình cảm thoáng nhẹ lập tức biến mất.

Vô Hoan nhíu mày: “Tức lúc đó nàng đã biết kẻ giết vua không phải là Quang Minh?”

Khuynh Thành lắc đầu. Nàng nói: “Ta không biết, ta chỉ nhận được tin báo của Thương Ưng, rằng: “Không được cầm bất cứ vũ khí gì trong tay”. Khi đó ta cũng chưa hiểu chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng ta biết Thương Ưng không bao giờ truyền một tin tức vô nghĩa cho ta. Vì thế, để giúp người, ta đã truyền tin đó cho người. Có điều, Thương Ưng vẫn chết... Có phải người phái Quỷ Lang quay lại giết nàng ta hay không?”

Vô Hoan lắc đầu: “Ta không hề cho Quỷ Lang giết bất cứ ai ngoài Quang Minh”.

Khuynh Thành thở dài thật khế, nói: “Thôi chẳng sao, người dù sao cũng đã chết rồi. Hơn nữa, Thương Ưng đã hoàn tất giá trị tồn tại của mình”.

Vô Hoan nói: “Vậy là, khi đứng trên mái vàng, hàng ngàn vạn quân lính bị nàng điều khiển không phải là bằng sắc đẹp, mà bằng pháp thuật?”

Khuynh Thành cười khẽ, nụ cười lan tỏa trên khuôn mặt nàng như mặt hồ thu.

“Có thể nói như vậy. Thực ra sắc đẹp tuyệt mỹ lẽ nào không xứng đáng là một pháp thuật cao siêu?”

“Vậy thì, vua ra sức chém nàng nhưng không trúng, cũng bởi pháp thuật của nàng chăng?”

“Người rất thông minh. Khi đó, ta đã dùng pháp thuật tước bỏ ánh sáng và âm thanh đối với vua. Vì thế, trước mặt hắn thực ra chỉ là một đám màu sắc mù mờ, bên tai cũng chỉ là những âm thanh hỗn tạp, hắn làm sao có thể chém được ta”.

“Hóa ta nàng lâu nay vẫn che giấu bản thân mình”.

“Phải. Bởi vì ta vẫn không biết pháp thuật lợi hại nhất của người và Quang Minh là gì. Ta chỉ biết người hề muốn lấy mạng ai, người đó dường như không thể sống sót. Nhưng nếu chỉ một phép Nhật quỹ nghịch chiếu thì làm sao người có thể xưng bá thiên hạ. Cho dù là Quỷ Ảnh trận người đã dùng khi truy sát ta và Quang Minh, chỉ cần nếu ta dốc toàn lực thì người cũng khó lòng chạm đến sợi lông tơ của ta. Vì thế ta đã phải chờ đợi xem thủ đoạn cao siêu nhất của người là gì. Cuối cùng, ta đã biết thứ lợi hại nhất của người chính là Dịch Động trận. Thực ra bất kỳ phép thuật nào của người ta cũng có thể hóa giải. Nhưng đứng giữa Dịch Động trận của người, không đợi ta niệm xong chú hóa giải chắc đã bị tốc độ thần sầu của người xé ra thành nhiều mảnh rồi”.

Vô Hoan câm lặng, nhìn Khuynh Thành trước mặt, nàng như một nữ thần, không có gì là không biết, “Chính vì thế, ta mới khiến người tạo ra khu vực tịnh hóa, chỉ có thể ra mà không thể vào này. Chiêu hô thuật của người cũng không thể lôi được các thuộc hạ của người vào đây. Bởi vì tịnh hóa này là do chính người tạo ra. Trong vòng nửa canh giờ, nó sẽ không thể biến mất”.

Vô Hoan cố nén sự run rẩy. Hắc hỏi: “Vậy nàng vì sao lại liên tục giúp ta?”

Khuynh Thành nói: “Vậy người nói xem, người đến để làm gì mà tính chuyện giết vua?”

Vô Hoan đáp: “Đàn ông trong thiên hạ, ai mà chẳng muốn ngai vàng. Nàng đừng hỏi những câu ngu ngốc như vậy”.

Khuynh Thành cười: “Cũng một lý do đó, trong thiên hạ có một số đàn bà cũng ao ước ngai vàng”.

Vô Hoan kinh ngạc há mồm hồi lâu mới ngậm lại được. Kế đó hắn cười ha hả tựa như không nhìn được khi nghe một người đàn bà nói ham muốn ngai vàng.

Vô Hoan nói: “Nếu nàng muốn ngai vàng, thì chỉ giết phăng vua đi là xong. Ta vì không thể phá nổi Bạch quang kết giới của Quang Minh nên mới phải tìm trăm phương nghìn kế. Còn nàng suốt ngày ở

bên vua, pháp thuật của nàng chẳng lẽ không giết nổi vua một vạn lần sao?”

Khuynh Thành đáp: “Phải, quả thực nếu dùng pháp thuật của ta, nhà vua chết bao nhiêu lần cũng được. Nhưng vua chết rồi, người sẽ trở thành kẻ duy nhất trong thiên hạ có dòng máu hoàng tộc. Vì thế, ngai vàng đời nào sẽ dành cho ta. Vậy, chỉ khi chính người là kẻ duy nhất có quyền kế vị lại đánh mất quyền đó, ta mới có thể leo lên được. Điều khiến người đánh mất quyền kế vị, chính là người đích thân hành thích nhà vua trước mặt mọi người. Kẻ giết vua không bao giờ có thể kế vị được. Đợi vua chết đi, ta và Quang Minh có thể nghiễm nhiên ra tay với người.

Lúc đó sẽ không có ai thắc mắc vì sao ta bỗng có pháp thuật cao siêu như vậy. Mọi người sẽ chỉ coi ta như một anh hùng trừ gian diệt ác”.

Khuynh Thành dừng lại một lát, nói: “Nhưng tất cả kế hoạch của ta đều bị một tên nô lệ bỗng đâu xuất hiện làm rối loạn hết cả”.

Vô Hoan không cười nổi nữa. Hắn hỏi: “Sao nàng lại thêm muốn ngai vàng đến thế? Chẳng phải nàng đã có tất cả trong tay rồi hay sao? Nàng có nhà vua, tức là đã có tất cả thiên hạ rồi!”

Khuynh Thành lắc đầu, nàng nói: “Từ khi ta còn rất nhỏ, ta đã được nhìn thấy Vô Cực của ta trong tay một người gọi là Mãn Thần...”.

Vô Hoan há mồm: “Vô... Cực?”

Thái độ kinh ngạc của hắn đóng cứng trên mặt, giống như vừa nghe thấy một thứ chưa từng nghe tới bao giờ.

Khuynh Thành nói: “Ta cũng không biết giải thích Vô Cực như thế nào, nhưng người cũng không cần phải biết. Vô Cực của ta nói rằng: cả đời này của ta sẽ không bao giờ gặp được tình yêu chân thực của đàn ông. Mặc dù có thể dựa vào đàn ông để có tất cả: Cung điện đẹp nhất, áo quần đẹp nhất, thức ăn ngon nhất... nhưng tất cả đều xuất phát từ sự đam mê của đàn ông đối với ta. Khi sự đam mê không còn, thì những thứ đó sẽ biến mất.

Vô Hoan nghe thấy bản thân cả người...

Khuynh Thành tiếp tục, tựa như không hề có người nào là Vô Hoan đang đứng đó. Nàng nói: “Ta không tiếc làm bất cứ việc gì, ta muốn trở thành chủ nhân của cả thiên hạ! Ta muốn chứng minh cho Mãn Thần thấy, tất cả những gì đẹp đẽ kia, ta đều có thể đạt được nhờ vào khả năng thực sự của bản thân mình! Chứ không nhờ vào tình yêu giả dối do đàn ông mang đến!”

Vô Hoan nhìn Khuynh Thành, tựa như nhìn một người hắn chưa gặp bao giờ.

Khuynh Thành quay lưng lại phía hắn, khuôn mặt nàng đã chứa chan nước mắt tự bao giờ.

Gió lặng.

Không gian tĩnh hóa bao trùm lên chiếc lồng im ắng đến rợn người.

Trong lồng là Vô Hoan y phục trắng như tuyết và Khuynh Thành với Thiên Vũ Y trắng sáng lấp lánh. Sau lưng nàng là hai thủ hạ đắc lực đang buông thõng hai tay, Khổng Tước và Ô Nha. Bộ xiêm y màu đen bao trùm khắp người họ như muốn hòa tan vào không gian đen tối phía sau.

Khuynh Thành nhìn Vô Hoan, khuôn mặt nàng kiều diễm lung linh.

Nàng nói: “Bắc công tước, giờ đây người có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, giết chết ba bọn ta”.

Vô Hoan nhích chân thủ thế: “Còn lựa chọn thứ hai?”

Tóc của Khuynh Thành bỗng bay lên: “Thứ hai, người sẽ bị bọn ta giết chết!”

Tiếng nói dịu dặt của Khuynh Thành vẫn còn lảng đãng trong không khí.

Không gian hình hộp đã âm một tiếng bao trùm cả chiếc lồng.

Khi không gian trong suốt đó lan rộng, xuyên qua người Vô Hoa, hần bỗng cảm thấy một sức mạnh chấn động cơ thể. Vô Hoan kinh ngạc vô cùng. Bởi vì không gian cự trận của người bình thường chỉ là một loại năng lượng, chứ không phải vật thực. Nhưng không gian này của Khuynh Thành như một bức tường dày nặng ép vào hần khiến lồng ngực thấy tức nghẹn khó thở.

Vô Hoan vội nhảy vọt lên, lộn nhào một vòng. Trong khoảnh khắc đầu chúc xuống đất, hần đã lập tức niệm chú. Bảy thân hình màu trắng lao xuống đất một cách ma quái.

Bảy Vô Hoan, giống hệt nhau.

Mỗi người đều mặc áo quần trắng muốt. Gió xoáy từ mặt đất bốc lên khiến tóc họ bay dập dờn.

“Quý Ảnh Thiên Quân trận! Động!”

Trong nháy mắt, vô số đao kiếm chiến mã, mộc bài, trường thương, tướng sĩ, xương khô v. v... hiện ra trước bảy hình áo trắng, cuồn cuộn xô tới như hồng thủy vỡ bờ.

Khuynh Thành hô: “Lùi lại!” Rồi kéo Khổng Tước và Ô Nha lui ra sau mình. Nàng bỗng giang rộng đôi cánh trắng cực lớn.

Khi sắp sửa chạm vào đám quỷ ảnh trùng trùng, đôi cánh của nàng bỗng xoay tít, chuyển hướng theo chúng, tựa hồ như dẫn đầu quỷ ảnh cuồn cuộn xô tới trước mặt Ô Nha và Khổng Tước. Vô vàn những vệt sáng trắng kéo dài cuốn quanh đám quỷ ảnh. Mặt đất dậy lên gió cuốn đã bay, tiếng ma khóc quỷ hờn như xé rách màng tai.

Đúng lúc sắp ập lên người Ô Nha, Khuynh Thành hét lớn: “Thu!” Rồi lẹ làng vọt sang một bên. Trước mặt Ô Nha chỉ còn là đám quỷ ảnh cuồn cuộn sẵn sàng nghiền nát mọi vật.

Ô Nha kê tay lên miệng gầm lên: “Hắc Động nuốt! Phá!”

Đột ngột, môi của Ô Nha biến mất. Kế đó, cả khuôn mặt cũng biến mất. Chỉ còn lại một lỗ đen như tâm của dòng xoáy choán gần hết cái đầu bà ta.

Hai cánh của Khuynh Thành vỗ mạnh, những luồng sáng trắng bao trùm quỷ ảnh, cuộn cuộn cuộn cuộn... chui vào ruột lỗ đen!

Vô Hoan chưa kịp nhìn rõ việc gì xảy ra, chỉ thấy đột ngột có một nguồn sáng trắng chói lòa ập tới, không cả kịp tránh né. Trong chớp mắt, hắn đã mất hết tri giác.

Tất cả biến mất trong im ắng.

Trong lòng chim, Vô Hoan gục ngã trên mặt đất, khóe miệng một dòng máu tươi đã kịp đông lại. Hắn nhắm nghiền mắt, phát ra tiếng rên đau đớn.

Ô Nha và Khuynh Thành dừng về một phía lồng, Chỉ có Khổng Tước lúc này đứng sau cùng giờ lại khuyu xuống đất, cúi đầu, trước mặt là một vũng máu đen.

Khuynh Thành bước lại hỏi: “Không sao chứ?”

Không Tước lắc đầu, miễn cưỡng đứng dậy nói: “May nhờ Bạch Dực Thần của chủ nhân đã bó chặt quỷ ảnh trong không gian nhỏ nhất, nếu không lực sát thương không thể nhỏ như thế”.

Thì ra, lỗ đen của Ô Nha chỉ là một lối vào, kẻ thực sự hấp thu và hứng chịu quỷ ảnh chính là Không Tước.

Khuynh Thành nói: “Ta đi thôi, Vô Hoan đã mất hết sức mạnh. Ta cần giết hết tất cả chín mươi chín Dịch Động thuật phát sư”.

Ra đến cửa, Khuynh Thành khẽ vung tay, cánh cửa “Keng!” Một tiếng mở toang.

Khuynh Thành bước ra, nhưng đúng lúc bước qua cánh cổng bỗng cảm thấy như va phải một vách tường trong suốt, bật mạnh trở lại.

Ô Nha và Không Tước đi sau kêu lên thất thành: “Chủ nhân có sao không ạ?”

Khuynh Thành lắc đầu nói: “Không hề gì”.

Nàng quay lại nhìn Vô Hoan đang nằm gục trên sàn, hần vẫn đang rên, miệng rỉ máu.

Khuynh Thành chậm rãi giơ tay về phía trước. Không khí tiếp giáp với tay nàng bỗng phát ra ánh sáng trắng. Nàng nhíu mày nghĩ ngợi, tựa như đang nhận biết năng lượng trên tay. Hồi lâu sau, Khuynh Thành buông tay, bạch quang yếu dần rồi biến mất.

Nàng khẽ thở dài: “Ta không phá nổi. Trận pháp cầm tù này chỉ có thể phá từ bên ngoài. Người bên trong không thể phá nổi phong ấn”.

Khuynh Thành ra lệnh: “Ô Nha, ngươi làm cho hần tỉnh lại. Nhất định hần không chỉ tạo ra khu vực tĩnh hóa ở đây mà còn giữ các thủ đoạn khác nữa”.

Ô Nha đáp khẽ: “Dạ”, rồi chậm rãi bước lại gần Vô Hoan, hướng lòng bàn tay về phía Vô Hoan, cách không rả một vòng khấp người hần.

Lát sau, Vô Hoan rên lên một tiếng thật to, bừng tỉnh lại.

“Sao nàng vẫn chưa đi?” Vô Hoàn ngồi dậy, lau vết máu ở khóe miệng. Hần nhìn Khuynh Thành, thái độ ngạo mạn bất kham đã biến mất, chỉ còn sự ngoan cố và đang thương của một con thú bị trọng thương.

Khuynh Thành không quay lại, chỉ lạnh lùng nói: “Điều đó còn phải hỏi ngươi. Nếu không muốn chết thì mau hóa giải kết giới ngoài kia. Nếu không ta chỉ có thể giết chết ngươi để hóa giải phong ấn bên ngoài lòng”.

“Phong ấn gì?” Khuôn mặt Vô Hoan bỗng chốc trắng bệch.

Khuynh Thành quay phất lại. Nàng nhìn khuôn mặt khổ sở của Vô Hoan, bỗng hoảng hốt tỉnh ngộ.

Tiếng đàn du dương khi xa khi gần. Trong tiếng đàn có tiếng đọc trầm thấp đầy quyền rũ.

“Thiên hạ phong vân nhập Côn Lôn”

Chiếc lồng huyền băng nằm nơi vắng vẻ phía trước hoàng cung, trầm mặc.

“Mấy kiếp nhân sinh mấy kiếp trần”

Ánh trăng chậm chậm dịch chuyển, hắt bóng của vô vàn những lầu son gác tía lên khoảng sân trống lát đá cẩm thạch trắng.

“Trời hồng, trăng bạc, sao dời đổi”

Xung quanh không một tiếng chim bay. Trong không khí ngoài tiếng đàn rõ nét, không còn một âm thanh nào khác. Cả hoàng cung im ắng như một tòa thành chết.

“Nhật trú quang minh mẫn càn khôn”

Trên mái vàng phía đối diện, đại tướng quân Quang Minh khoác bộ giáp phục đỏ rực hoa tươi đang ngồi xếp bằng trước cây cỏ cầm. Ánh trăng chiếu lên hàng ngói lưu li phát ra những tia sáng bạc bao trùm lấy Quang Minh như một vị chiến thần.

Thoáng một cái, người trên mái đã biến mất.

Lập tức, người đó đã ngồi trên lớp huyền băng ở bên ngoài lồng chi,. Ông ta nhìn Khuynh Thành và Vô Hoan bị giam trong lồng như những con thú, tiếng cười đầy ắp tự tin và đắc ý.

Vô Hoan đột ngột đứng dậy, nói về phía Quang Minh. “Không thể như thế, rõ ràng ta đã giam mi ở...”.

Quang Minh không thèm liếc Vô Hoan, chỉ nhẹ nhàng gảy đàn. Âm thanh du dương của đàn tạo ra những sóng loang trong không khí. Đó là khúc nhạc chiến cổ.

Giai điệu thê lương vắng vắng trên tầng không của hoàng cung tịch mịch như đàn chim đang lượn vòng tròn. Ngài nói: “Mấy cái dây xích vớ vẩn của ngươi, cái thủy ngục đó nữa, mà người đòi trời được Quang Minh ta sao?”

Vô Hoan siết chặt nắm đấm. “Lẽ nào ngươi bại dưới tay ta, bị bắt trời,... đều là giả vờ sao?”

Quang Minh lắc đầu, nét mặt biểu thị đáng tiếc miệng kêu: “Chậc chậc... ngươi hiểu ra cũng hơi muộn đấy”.

Vô Hoan áp mặt vào thành lồng, khuôn mặt anh tuấn căng lên vì phẫn nộ.

Hắn gào về phía Quang Minh: “Tại sao ngươi phải làm như vậy?”

Quang Minh tiếp tục gảy đàn, đầu không ngẩng lên, chỉ trầm giọng trả lời.

“Cũng như các người, ta cũng muốn trở thành chủ nhân của thiên hạ”.

Khuynh Thành bước tới hai bước, tiếng của nàng vẫn bình thản, nghe có vẻ xa xôi, nàng hỏi Quang Minh: “Tại sao người đợi đến bây giờ mới ra tay? Chẳng phải người có nhiều cơ hội giết vua nhất? Sao phải đợi đến bây giờ?”

Quang Minh lắc đầu, tiếng “Chặc chặc...”. càng to hơn. Ông ta ngẩng đầu nhìn Khuynh Thành nói “Nếu ta không đợi tới bây giờ, thì làm sao tiêu diệt được chủ nhân của Cực Lạc Cung Bắc công tước Vô Hoan? Làm sao biết được ai mới là chủ nhân của Thiên Vũ Lâu bí hiểm? “Khuynh Thành lại hỏi: “Người đã sớm nghĩ ngờ ta?”

Quang Minh đáp: “Không sớm lắm, nhưng cũng không muộn. Chỉ đến khi người dùng pháp thuật mê hoặc ngàn vạn binh lính ta mới thực sự khẳng định người chính là Bạch Dực chủ nhân của Thiên Vũ Lâu. Người khác không biết, cứ ngỡ là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của người. Nhưng người nắm rõ sự biến đổi của năng lượng pháp thuật chính là Quang Minh ta. Nên biết, khi người dùng phép thuật để mê hoặc mọi người, ta cũng đứng trong đám người ở đó, ha ha...”.

Khuynh Thành trợn to mắt hồ nghi: “Vô lý, lúc đó người đang bị vướng trong Hắc Vũ trận của Thương Ưng. Người làm sao có mặt trong thành được?”

Quang Minh cười nhạt: “Hắc Vũ trận? Thật nực cười, trước mặt thiên hạ vô địch trận pháp, thứ đó chỉ là con... muỗi”.

Khuynh Thành nghiêng răng: “Vậy Thương Ưng là do người giết?”

Quang Minh trả lời: “Không sai. Hơn nữa ta còn biết Thương Ưng trước khi chết đã cho qua đèn báo tin cho chủ nhân không được cầm binh khí trong tay, bởi vì ta đã sai Côn Lôn giết người cầm vũ khí hại vua. Cho dù người không phải là Bạch Dực mà chỉ là một trùng sư tầm thường, có lý nào người chịu để vua đâm chém tới bời như vậy. Người tránh mũi kiếm của hắn còn dễ hơn tránh cây gậy trong tay trẻ lên ba. Hơn nữa, cả Bắc công tước cái thế vô song cũng không buông kiếm khỏi tay, tỏ vẻ phó mặc cho người khác chém giết tùy lòng. Vì thế ta đã biết vương phi chính là Bạch Dực. Có điều khi ấy ta vẫn tưởng Thiên Vũ Lâu và Cực Lạc Cung đã cấu kết với nhau nên còn lo ngại đôi phần. Nhưng sự thực chứng minh, các người không thông minh đến thế”.

Khuynh Thành nói: “Vậy tại sao lúc đó người không đứng ra, vạch mặt ta và Vô Hoan trước mặt mọi người, chẳng phải làm thế rất hợp ý người sao?”

Quang Minh nói: “Nhưng nếu lúc đó ta đứng ra, thì làm sao ta làm cho các người tàn sát lẫn nhau để ta làm ngư ông đắc lợi. Dịch Động trận của Vô Hoan, đến ta cũng phải e ngại. Cho nên, người chỉ có một khuôn mặt tuyệt mỹ và một thân thể mà đàn ông trong thiên hạ thấy đều ham muốn, nhưng cái

đầu của người thì rồng tuếch”.

“Hồn lão!” “Câm miệng!”

Ô Nha, Khổng Tước và Vô Hoan đồng loạt gầm lên.

Ô Nha và Khổng Tước bỗng chỉ tay về phía Quang Minh, từ ngón tay xẹt ra một luồng bạch quang như một cánh chim trắng bay về phía Quang Minh. Nhưng chỉ trong nháy mắt, hai luồng bạch quang đã dội trở lại chính hai người. “Bình, bình!” hai nhát. Cả hai đổ gục trên mặt đất, miệng thổ máu tươi. Cánh tay Vô Hoan đưa lên cứng đờ trong không khí.

Quang Minh ở bên ngoài vẫn gảy đàn, tựa hồ không thềm đếm xỉa đến mọi việc bên trong lồng. Hồi lâu sau, hắn mới nói: “Đừng phí sức. Trong Cẩm Thần trận này, tất cả năng lượng pháp thuật chỉ có thể vào mà không hề ra. Cho nên chỉ có ta xuống tay với bọn người. Còn bọn người không thể chống trả”.

Khuynh Thành nghiêng răng im lặng.

Kế đó, nàng nói: “Ta đã hiểu. Tất cả những điều này đều ở trong kế hoạch của người đúng không?”

Quang Minh cười không đáp.

Khuynh Thành nói: “Ta sai Anh Vũ đi giúp người Man nổi loạn, người rõ ràng biết có người cố ý khiến người phải rời kinh, nhưng người vẫn ra đi. Người biết rõ trong lúc đi vắng, nhất định sẽ có kẻ chụp lấy cơ hội ngàn vàng để ra tay”.

Quang Minh gật đầu, mỉm cười: “Nói tiếp đi...”.

“Sau đó, người đã giết Thương Ưng”.

Quang Minh đáp: “Phải, y thị tưởng trận thế đó không ai phá nổi. Y thị quên mất Quang Minh ta chinh chiến khắp thiên hạ, chính là dựa vào bao nhiêu trận pháp. Nếu so ra, ta đang là tổ sư của mụ ấy về trận pháp”.

Khuynh Thành nói: “Sau đó, người cố ý bỏ rơi ta, khiến ta cảm thấy đàn ông không thể tin cậy, khiến ta quyết định trở về giết Vô Hoan cướp ngôi vàng?”

Quang Minh đáp: “Phải, cũng giống như người muốn mượn tay Vô Hoan để giết vua, ta cũng buộc phải mượn tay người để giết kẻ duy nhất có tư cách thừa kế ngai vàng”.

Vô Hoan bỗng như nghĩ ra điều gì, bật cười. Hắn nói: “Quang Minh, mi đã tới số rồi!” Dứt lời, hắn đột ngột trở ngón tay lên trời, niệm chú.

Từ trên trời như rơi xuống vô số sao băng màu trắng. Chín mươi chín đạo bạch quang từ trên trời không ngừng lao xuống, để lại những đuôi sáng kéo dài.

Quang Minh tựa hồ như không nhìn thấy, vẫn tiếp tục gảy cây đàn cổ cầm.

Còn Vô Hoan phần chân bùng sáng trên khuôn mặt.

Nhưng, mấy đạo bạch quang kia trong giây phút tiếp đất liên tục phát ra những tiếng “bộp bộp...” tựa như mấy bộ xương rơi từ trên cao xuống phát ra tiếng nứt vỡ. Chín mươi chín đạo bạch quang tiếp đất, Vô Hoan nhìn ra chỉ thấy chín mươi chín thi thể áo trắng ngổn ngang.

Vô Hoan hét lên: “Ngươi!”

Quang Minh nhẹ tay gảy đàn: “Không sai, đều do ta giết cả, dễ như trở bàn tay”.

Dứt lời, hần mạnh tay miết một đường. Một âm thanh sắc nhọn phát ra. Tất cả thi thể của các Dịch Đông thuật pháp sư đều phát ra tiếng “soạt” và đều bị rạch ra những vết dài chừng một tấc. Nhưng vì họ đều đã chết, nên không thấy máu, chỉ thấy lòi ra lớp thịt trắng ớn.

Ô Nha quy xuống bịt miệng.

Khuynh Thành mắng: “Hèn hạ!”

Quang Minh đứng dậy, thu cây đàn lại, nhìn thẳng Khuynh Thành nói: “Hèn hạ?... Ngươi khác ta sao?”

Bóng Quang Minh đã biến mất.

Hoàng cung còn vẳng tiếng đàn cô tịch giữa tầng không.

Khuynh Thành nhớ lại câu nói cuối cùng Quang Minh để lại: “Ngươi khác ta sao? “, trong lòng cảm thấy như bị muôn vàn lưỡi dao chặt chém.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng vằng vặc, lẩm bẩm một mình: “Ta thực sự không khác gì hần sao?...”.

Vô Hoan bước lại nhìn nàng nói: “Nàng không giống. Ta cứu nàng ra khỏi đây. Nếu có chết, nàng cũng nên chết trong tay ta. Nàng là của ta. Ta không cho phép người khác giết nàng”.

Khuynh Thành nhìn Vô Hoan, trông tựa như một đứa trẻ, ánh mắt long lanh.

Nàng cười rồi lắc lắc đầu. “Ngươi không hiểu đâu, ngươi không biết sự đáng sợ của Vô Cực”.

Vô Hoan quay người, không nói năng gì.

Gã bước tới bên lồng chim, thò tay ra, cố sức chọc tay ra không gian bên ngoài.

Tay gã tiếp xúc với ranh giới của lòng chi, , bỗng tỏa ra khí trắng nghi ngút, da thịt lập tức nát rữa, lộ ra xương tay trắng hếu. Gã vẫn nghiêng răng, phát ra tiếng gặm như mãnh thú, càng ra sức đẩy tay ra ngoài.

Khuynh Thành quay đầu lại, dùng sức vùng tay. Vô Hoan nặng nề ngã ngửa ra sau.

Khuynh Thành bước tới, giơ tay phải lên phủ một lớp bạch quang lên ngón tay của gã. Thịt da nát rữa bỗng dần hồi phục như có phép lạ.

Vô Hoan nhìn pháp lực trước mặt mà lòng sững sờ. Bây giờ gã mới hiểu pháp thuật của Bạch Dực kinh dị đến mức nào.

Vô Hoan cúi đầu nói: “Ta chỉ định thò tay ra ngoài lồng, sau đó có thể dùng năng lượng pháp thuật từ bên ngoài để hóa giải phong ấn không gian.

Khuynh Thành lắc đầu, khẽ thở dài. “Người đừng lãng phí sức lực nữa. Không ổn đâu. Cho dù người có thò được tay ra thì người niệm chú vẫn đứng bên trong.

Năng lượng không thể truyền ra ngoài được”.

Vừa lúc đó, bỗng xoẹt một tiếng, một bóng người lơ mờ xuất hiện phía trên lồng. Vô Hoan và Khuynh Thành nhìn lên. Dưới ánh trăng, Khuynh Thành nhận thấy bóng đen đó thật quen thuộc.

Côn Lôn.

* *

*

Vô Hoan phẫn nộ mắng: “Đồ ngu!” Rồi ngồi xuống đất.

Khuynh Thành thở dài.

Mặc dù Khuynh Thành dạy đi dạy lại phương pháp hóa giải Cẩm Thần trận, nhưng ngón tay Côn Lôn vẫn lóng ngóng ngu độn, không chịu nghe lời.

Ô Nha và Không Tước đã sớm thất vọng bỏ cuộc. Còn Khuynh Thành thử lại lần cuối không được, cũng đành buông xuôi.

Vị cứu tinh duy nhất chỉ có thể đứng bên ngoài lồng nhìn họ.

Côn Lôn tóm lấy trụ băng của lồng, đôi mắt đầy day dứt. Nhưng gã không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả điều đó. Gã chỉ là nô lệ, không quen dùng lời nói của con người.

Nhưng Khuynh Thành nhìn gã, phát hiện ra mặc dù gã vẫn không quen nói năng, nhưng dáng vẻ đã không còn như một kẻ nô lệ. Gã mặc toàn màu trắng, tóc buộc ra sao sạch sẽ, để lộ khuôn mặt tuấn tú, khí khái hiên ngang, đôi mắt sáng như sao. Khuynh Thành nhìn gã, hơi thần thờ.

Tiếng của Vô Hoan vang lên từ sau lưng nàng:

“Hắn đã phục hồi dáng vẻ của một người nước Tuyết!”

Khuynh Thành bỗng nở nụ cười. “Chúng ta có thể ra rồi!”

Côn Lôn làm theo sự chỉ bảo của Khuynh Thành, biến ra được quạ đen truyền tin. Gã nhìn thấy khói đen chọt bốc lên tay, không nén nổi kêu lên một tiếng kinh ngạc. Sau đó, khói đen tập tức chụm lại biến thành một cánh quạ đen lao vút lên không như chớp điện.

Khuynh Thành nhìn quạ đen bay mất: “Bây giờ chúng ta chỉ có chờ đợi”.

Tiếng nói còn chưa tan trong không khí, mọi người trong lòng đều đã nghe thấy âm thanh ù ù vọng tới từ cuối chân trời. Âm thanh đó lúc có lúc không, khó lòng nghe rõ.

Nhưng rồi âm thanh ngày một lớn. Cuối cùng biến thành những tiếng vang đinh tai nhức óc.

Vô Hoan, Ô Nha và Khổng Tước đều bịt chặt hai tai.

Chân trời đỏ như máu, xuất hiện cả đám lấm chấm đen. Nhưng chấm đó ngày một gần hơn.

Cuối cùng có thể nhìn rõ.

Hàng vạn con chim cơ hồ che kín một vùng trời đang bay đến. Kế đó, chúng tựa như mây đen bị gió xoáy cuốn xuống mặt đất.

Muôn vạn cánh chim đập phành phạch vào nhau vang động cả hoành thành.

Vô số bóng đen quỳ xuống, râu với Khuynh Thành: “Thuộc hạ đến trễ”.

Khuynh Thành, Vô Hoan và Ô Nha nói với Khổng Tước bước ra khỏi lồng chim.

Khuynh Thành ngẩng đầu, nhìn bầu trời mây bay vùn vụt trên đầu, bỗng cảm thấy, cái gọi là ngai vàng là thần phục, lầu son gác tía, sơn hào hải vị, ngọc dịch quỳnh tương,... thảy chỉ như phù vân trôi nổi mà thôi.

Nàng bỗng hiểu mình thực sự mong muốn điều gì.

Khuynh Thành quay lại nhìn Côn Lôn, cúi thấp đầu, nhưng vẫn không che giấu được dáng hình hiên ngang.

Khuynh Thành bước tới, đứng trước mặt gã nói: “Chàng có bằng lòng...”.

Lời vừa nói được một câu, bỗng mất hút trong không khí một cách kỳ lạ.

Khuynh Thành chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy khắp quảng trường xuất hiện sương khói đen sì như âm hồn địa ngục lan dậy từ mặt đất. Đến khi nàng hiểu ra, đã không còn kịp báo cho lũ thuộc hạ biết.

Nàng vội vàng niệm chú: “Thôi thành phong! Phá!”

Kế đó, những sương khói màu đen xung quanh nàng liền bị gió thổi dạt, nhưng cuồng phong không

làm sao thổi ra xa hơn được nữa, tựa hồ như bị chính lớp sương đen đó chặn mất đường, chỉ có thể cuộn quanh, găm gào không dứt. Đám sương đen đáng lý bị thổi phải tan ra thì nay như có một sức mạnh gắn kết, bọc lấy ngọn cuồng phong vào bên trong, ép cho ngày một lại gần họ, không gian ngày một bị thu hẹp.

Nhưng pháp sư của Thiên Vũ Lâu dính phải sương đen đều mau chóng bị nuốt chửng vào trong đó.

Ánh sáng xung quanh Khuynh Thành cũng bị hút sạch, tầm nhìn thu lại chỉ còn sát ngay trước mắt, bên tai chỉ còn những tiếng răng rắc như quái vật đang ăn thịt người vọng tới từ màn sương đen ngòm, hòa vào đó là những tiếng kêu như oan hồn gào thét nơi âm ti địa ngục.

Bàn tay điều khiển cuồng phong của Khuynh Thành đang run bần bật. Nàng hiểu họ đang phải đối mặt với điều gì. Cho dù nàng vốn không bao giờ tin điều đó.

Ô Nha lưng tựa lưng với nàng, đang cố gắng điều khiển dòng xoáy của gió để chút không gian còn lại không bị sương đen nuốt chửng.

Khổng Tước hỏi với giọng run rẩy: “Đây... chính là trận pháp chỉ nhắc đến trong truyền thuyết... Trận Tử Địa Chư Thần... hay sao?”

Bỗng, sức ép của lớp sương đen áp chặt lên khối cuồng phong của Khuynh Thành chợt giảm đi.

Khóe miệng Khuynh Thành rỉ ra một dòng máu đỏ.

Ngón tay Vô Hoan đang kề bên môi, niệm chú: “Ánh sáng kịch động!” Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều được bao bọc bởi một khối cầu sáng trắng xanh trong suốt. Hào quang lập tức chiếu sáng bốn bề xung quanh họ.

Sương khói màu đen ngưng kết thành hình khối, biến thành những bức tường cao chót vót đen sì. Vô số bức tường phân chia cả quảng trường thành một mê cung khổng lồ. Mọi người bây giờ đang đứng trong một lối đi dài dằng dặc, tựa hồ không có lối ra. Hai bên họ là những bức tường gần sát, gió tay ra là có thể chạm tới. Sau lưng họ cũng có một bức tường, chỉ còn lại một con đường phía trước.

Nhưng bức tường trắng tấp màu đen lại vừa giống như những mặt nước nhầy nhụa, nhìn mãi lên vẫn không thấy đỉnh. Trong lớp màu đen dày đặc đó đang cuộncuộn những dòng khí thể màu đen như vô số những con măng xà. Màn sương không ngừng thay hình đổi dạng, lồi lên lõm xuống, khiến cho không gian xung quanh trở nên hư ảo.

Bên tai vang lên tiếng nước ào ào cùng tiếng kêu khóc ma quỷ không rõ từ phương nào vọng tới.

Vô Hoan nhìn đám sương đen đang không ngừng múa lộn khắp xung quanh, hỏi: “Tử Địa Chư Thần là cái gì?”

Khuynh Thành lau vệt máu trên khóe môi, trả lời: “Quang Minh nói về mặt trận pháp, hẳn là ông tổ

của Thương Ưng, ta vẫn ngỡ là hắn nói khoác. Không ngờ đó là sự thật. Vô Hoan, người có lẽ còn nhớ Thương Ưng khi được phái đi cản đường Quang Minh, đã bày Hắc Vũ trận?”

Vô Hoan đáp: “Ta biết, Quỷ Lang đã trở về báo cho ta. Hắn nói đó là trận pháp ghê gớm nhất mà hắn từng gặp phải. Nếu không phải vì trận pháp bỗng nhiên biến mất, hắn chắc chắn không thể tự ra khỏi trận đó”.

Khuynh Thành nói: “Nhưng, Hắc Vũ trận của Thương Ưng nếu so với trận này thì chỉ như đứa trẻ ba tuổi trước mặt Quang Minh. Hắc Vũ trận dùng “hồn” để điều khiển. Tử Địa Chư Thần cũng vậy. Nhưng Hắc Vũ trận chỉ chia ra sáu “hồn” cho sáu cửa Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, Thương Khung, Hoàng Tuyền. Còn Tử Địa Chư Thần trận lại chia năm cửa Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Trong mỗi cửa lại có tám phương vị bát quái. Vì vậy có tất cả tới bốn mươi “hồn” điều khiển trận này, uy lực lớn lao vô kể. Tương truyền, ngay cả Thần rơi vào trận này cũng phải chết như thường... Trận pháp này tự có “sự sống”, bản thân nó giống như một pháp sư ngàn vạn tuổi, tự nó có thể thi triển tất cả pháp thuật... Tử Địa Chư Thần – trong mắt tất cả các pháp sư đều là một trận pháp cấm kị, hơn nữa đã thất truyền từ lâu. Nó đã không tồn tại, cũng như thần thoại hay truyền thuyết...

Nhưng không hiểu sao, Quang Minh lại biết dùng...”.

Côn Lôn nhìn Khuynh Thành hỏi: “Vậy phải ra bằng cách nào?”

Khuynh Thành lắc đầu nói: “Cũng giống như Hắc Vũ trận, chỉ có cái chết mới dừng được trận pháp này. Nhưng khác với Hắc Vũ trận ở chỗ, trận này buộc tất cả mọi người trong trận đều phải chết thì mới dừng lại được. Nếu không, chỉ khi người thi triển chết mới dừng trận pháp lại được”.

* *

*

Quang Minh ngồi tựa nghiêng trên đỉnh vàng.

Hắn nhìn xuống quảng trường đang bị sương đen ngấn chia thành một mê cung khổng lồ, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Hắn biết những người kia không nhìn thấy gì, còn hắn thì thấy họ rõ mồn một.

Tự cảm thấy mình như một tay cờ làm chủ cục diện. Còn bọn người kia, chỉ như những con cờ đáng thương đang bị vây trong thế trận nghiệt ngã.

Hắn vung tay: “Kim môn: Ly tam vị, Chấn tứ vị, nuốt chửng âm thanh!”

Trong bóng tối, âm thanh quái gở vọng trở lại từ phương xa.

“Xác nhận. Kim môn: Ly tam vị, Chấn tứ vị, nuốt chửng âm thanh!”

* *

*

Vô Hoan điều khiển nguồn sáng, thận trọng bảo vệ mọi người trước những bức tường đen không ngừng thay hình đổi dạng.

Gã nói: “Chúng ta có thể tiến về phía trước, bởi vì phía trước...”.

Tiếng nói của gã bỗng chốc tan biến trong không khí một cách quái gở. Vô Hoan ngạc nhiên, lại nói thêm mấy tiếng nữa, nhưng tiếng nói của chính mình đã như bị một khối xốp khổng lồ hút mất.

Vô Hoan bây giờ mới phát hiện ra, xung quanh bỗng yên ắng đến mức vô lý.

Gã ráng sức giẫm mạnh chân mấy lần, nhưng mặt đất không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Tất cả biến thành một thế giới câm lặng đen tối. Gã quay đầu lại định nói với Khuynh Thành, nhưng trợn mắt há mồm không nói được câu nào.

Khuynh Thành nhìn Vô Hoan bỗng đứng lại lộ vẻ hoảng hốt, vừa định mở miệng hỏi sự tình, thì phát hiện ra những lời mình nói hoàn toàn không có âm thanh nào hết. Nàng lại nhìn lên khuôn mặt Vô Hoan, thấy đồng tử của gã đang co lại, tựa hồ bị quỷ bóp họng. Nàng chợt giật mình nhìn theo phía ánh mắt của Vô Hoan.

Sau lưng nàng, người đứng sau cùng là Ô Nha đã bị sương nuốt mất một nửa, chỉ còn lại nửa khuôn mặt, đôi tay và phần trước ngực. Khuôn mặt của cô ta méo mó đáng sợ tới mức không còn hình dạng của con người. Cô ta đang bị sương dày nuốt lấy, nhưng vẫn vờ tay về phía Khuynh Thành cầu cứu. giãy giụa, song không một âm thanh nào được phát ra...

Một loáng sau, phía sau màn sương có một con măng xà khổng lồ lôi tuột Ô Nha vào trong tựa như rơi xuống bùn đen.

Ô Nha biến mất không tăm tích.

Trong khoảnh khắc Khuynh Thành và mọi người phục hồi được thính giác, bên tai chỉ có tiếng xương cốt bị nghiền răng rắc vang lên đỉnh tai nhức óc.

Khổng Tước bỗng mềm rũ người. Đôi mắt vô thần đờ đẫn như đã bị hút mất linh hồn...

Khuynh Thành quỳ xuống ôm đầu Khổng Tước vào lòng, cố kiềm chế cảm xúc, nàng nói: “Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây”.

Quang Minh hài lòng mỉm cười. Sau đó, hẩn hướng về phía sương dày phía dưới, đổi thế tay.

“Thổ môn, Khôn vị, Đoài nhị vị, Đất nứt, trùng bò”.

Vô Hoan nghe thấy âm thanh từ phía sau lưng. Quay đầu lại, đã thấy con đường thông đạo tít tắp bỗng chốc đã bị phong bế.

Phía trước phía sau đều là những bức tường sương khói đen nhưng nhức.

Tay Khuynh Thành hơi run rẩy.

Bỗng, nàng nhìn thấy trên bức tường đen trước mặt xuất hiện vô số những đốm sáng màu đen. Nàng đột nhiên cảm thấy hưng phấn, nói rằng: “Hãy nhìn bức tường trước mặt kia, những đốm sáng trên đó. Có thể đó là ánh sáng xuyên tới qua làn sương dày. Lối ra có thể chính là phía sau bức tường đó, có thể chúng ta cần...”.

Nàng còn chưa dứt lời, đã nhận ra mình sai.

Những đốm sáng chi chít đó đã hiện rõ là vô vàn những con trùng độc, vỏ cứng dài tới nửa thước. Chúng tựa như những con rết béo ú không chân, trườn lồm ngồm về phía Vô Hoan và mọi người.

Chậm chậm từng bước. chúng mang bóng đen chết chóc đến ngày càng gần họ.

Vô Hoan và Côn Lôn đứng chặn trước mặt Khuynh Thành và Khổng Tước, nhưng tim họ cũng đang đập dữ dội. Đối mặt với đàn trùng độc không chân khổng lồ đang tiến ngày một gần, họ hoàn toàn không biết phải làm gì.

Khuynh Thành đứng dậy, chen vào giữa hai người nói: “Hai người lui ra sau!”

Nàng đưa tay lên kề vào môi niệm chú: “Đất nứt, trùng bò! Phá!”

Mặt đất dưới chân phía trước mặt nàng bỗng nứt ra một vết lớn, vô số bọ cứng màu trắng chui lên, xông về phía đám trùng nhộng màu đen.

Nhưng bọ cứng chỉ vừa mới chạm tới lũ trùng đen đã lập tức phát nổ lép bép, biến thành những khối dịch nhầy màu xanh.

Cả một đám trùng đen đặc vẫn lồm ngồm bò về phía mọi người.

Khuynh Thành quay lại bảo Khổng Tước: “Chuẩn vị Hắc động thôn phệ!”

Khổng Tước cũng đứng dậy: “Vâng, chủ nhân hãy làm phép!”

Khuynh Thành đột ngột giơ tay lên, “Hắc động thôn phệ! Phá!” Khuôn mặt nàng bỗng biến thành một cái lỗ đen ngòm to lớn, một luồng không khí xoáy tít như vòi rồng hút đám trùng đen ào ào chui tuột vào trong lỗ đen duy nhất trên khuôn mặt Khuynh Thành. Cảnh tượng đó khiến người ngoài lợm giọng. Côn Lôn đứng phía sau cũng rùng mình ớn lạnh.

Gã không bao giờ hiểu nổi thế giới ma thuật cực kỳ phức tạp này.

Tất cả trùng đen đều biến mất. Khuynh Thành và Khổng Tước quỵ xuống đất thở hổn hển. Hơi thở

ra của họ ngưng kết lại thành những làn khói trắng trong không khí lạnh lẽo.

Vô Hoan khẽ thở phào một cái. Gã nói: “Mọi người mau chạy. Ở đây không an toàn”.

Khuynh Thành và Khổng Tước đứng dậy, hai người tựa như đã bị vắt khô.

Sương khói dày đặc vẫn đang cuộn cuộn khắp xung quanh, không ngừng thay đổi cục diện.

Khuynh Thành bỗng nghe thấy Khổng Tước ở phía sau gọi mình một tiếng nho nhỏ: “Chủ nhân...”.

Nàng quay đầu lại, thất kinh thấy Khổng Tước thần sắc đờ đẫn. Vừa định bước lại hỏi thăm, Vô Hoan đã vụt kéo nàng trở lại.

Khổng Tước bắt đầu rỉ máu khắp mắt mũi tai mồm. Máu đen ròng ròng tuôn ra. Một lát sau, từng con từng con trùng độc trườn theo những dòng máu đó bò ra ngoài, rơi lả tả xuống đất.

“Không!” Khuynh Thành kêu thất thanh, nước mắt lưng tròng.

Nhưng Vô Hoan không để nàng chạy qua đó. Gã kéo nàng nhanh chóng tránh xa đàn trùng vẫn không ngừng chui ra nhưng nhúc.

Quang Minh dường như rất hài lòng với tiến độ của sự chết chóc.

Ánh trăng trên trời cao rơi xuống, mái vàng lấp lánh rực rỡ.

Nhưng những tia sáng đó không sao xuyên qua được màn sương dày nặng.

Quang Minh lại đổi hướng tay.

“Thủy môn, Càn thất vị, Tốn ngũ vị, Quỷ Ảnh Thiên Quân trận!”

“Hồn” từ một nơi xa xôi lặp lại mệnh lệnh của Quang Minh:

“Xác nhận. Thủy môn, Càn thất vị, Tốn ngũ vị, Quỷ Ảnh Thiên Quân trận!”

Khuynh Thành ngã bệt ra.

Nước mắt giọt không thôi lên mặt đất.

Nàng khẽ nói không cần bỏ chạy nữa. Không thoát nổi đâu. Trừ phi Quang Minh tự tiêu hủy trận pháp, nếu không sẽ chẳng có ai thoát ra nổi.

Côn Lôn đứng sau lưng vương phi, nhìn thái độ tuyệt vọng của nàng, lòng như dao cứa. Gã vừa định bước tới, đã nghe thấy Vô Hoan nói nàng không được chết.

Ta không thể để nàng chết. Chỉ cần có ta ở đây, nàng không thể chết được.

Nước mắt của Khuynh Thành vẫn không ngừng rơi.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy mình nhỏ bé và vô vọng như lúc này. Trước nay, nàng luôn cảm thấy

mình là một pháp sư vĩ đại điều khiển cả thế giới như một vị thần. Nhưng trong Tử Địa Chư Thần trận này, lần đầu tiên nàng cảm thấy đêm tối mệnh mỏng đến thế.

Vừa lúc đó, nàng lại mơ hồ nghe thấy tiếng âm âm như muôn ngàn binh mã lao nhanh. Vừa ngẩng đầu lên, Vô Hoan đã thúc vào cánh tay nàng: “Mau chạy. Đó là Quỷ Ảnh Thiên Quân Trận”.

Vô Hoan và Côn Lôn, hai Dịch Động thuật đệ nhất cao thủ dù Khuynh Thành lao như bay về phía trước.

Nhưng vô vàn đạo quang kiếm ảnh cũng binh mã ma quỷ gào rú phía sau lưng ngày một gần thêm. Động thuật của Côn Lôn và Vô Hoan dường như vô dụng.

Vô Hoan bỗng kề tai Côn Lôn như thì thầm điều gì đó, kể đến, Khuynh Thành cảm thấy gãi nắm khuỷu tay mình quăng mạnh về phía trước, tự mình dừng lại.

Khuynh Thành còn chưa kịp nhìn rõ, đã bị Côn Lôn kéo đi thêm mấy chục trường.

Nàng hiểu Vô Hoan đang chuẩn bị đón cái chết.

Khuynh Thành bỗng vùng ra khỏi bàn tay Côn Lôn, chạy ngược về phía Vô Hoan.

Nàng cũng không hiểu tại sao, trước đây từng hết lòng mong mỏi được tự tay mình tiêu diệt Vô Hoan, vậy mà giờ phút gãi rời bỏ mình nàng chợt thấy đau lòng khôn xiết. Nàng cũng không kịp nghĩ ngợi ngần dài, nàng chỉ quan tâm một điều, Vô Hoan nhất định không được chết.

Nàng chạy thật nhanh về phía con đường đang bị sương đen che phủ dần. Sau lưng Khuynh Thành là tiếng bước chân của Côn Lôn đang mau chóng áp tới.

Côn Lôn cất tiếng âm thanh pha lẫn nỗi tuyệt vọng: “Khuynh Thành, xin đừng đi nữa, mau quay lại, mau quay lại”.

Sương dày trước mặt bỗng tan ra, Vô Hoan xuất hiện trước mắt, quay lưng lại phía hai người. Trước mặt là Quỷ Ảnh Thiên Quân do gãi tự mình biến ra đang lao về phía quân của Quang Minh.

Âm thanh long trời lở đất vang lên như muốn rách màng tai.

Một khối sáng lòe rực lên, Khuynh Thành bị bắn ngã ngược ra phía sau tới hơn một trượng.

Khi nàng bò được dậy, mở mắt ra nhìn, tất cả quỷ ảnh đều đã biến mất.

Khuôn mặt trẻ trung và anh tuấn của Vô Hoan đang tiến lại.

Chẳng hiểu sao, trong thời khắc đó, Khuynh Thành bỗng rơi lệ, những giọt lệ nóng hổi. Nàng thậm chí cảm thấy Vô Hoan không chết chính là điều hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Khuynh Thành đứng dậy, chạy về phía Vô Hoan.

Nụ cười của Vô Hoan vẫn ranh mãnh nghịch ngợm như chú bé đắc ý với trò đùa thành công của

mình.

Hiên ngang, tự tin, cao lớn, khôi ngô tuấn tú. Đó là vị Bắc công tước kiêu hãnh, không gợn chút bụi trần.

Nhưng rồi... sau mỗi bước đi, y phục của Vô Hoan lại lả tả rơi xuống từng mảnh, tựa như đã bị hàng ngàn vết dao băm nát.

Khuynh Thành bước tới trước mặt Vô Hoan, dừng sững lại. Nàng không muốn tin sự thật trước mắt.

Trên cơ thể trẻ trung và trắng kiện của Vô Hoan là hằng hà sa số những vết chém ngang dọc rất mảnh. Những vết chém dày đặc khắp khuôn ngực của gã, cả trên khắp mình mẩy tứ chi.

Đột ngột, máu tươi phun ào ra từ vô vàn các vết chém, bắn ra tứ phía.

Mặt Khuynh Thành phủ một lớp máu của Vô Hoan, nàng cảm nhận được có chút âm ẩm. Tựa hồ như đang đứng trước thác nước khổng lồ, hơi nước ướt đầm khuôn mặt.

Vô Hoan khụy xuống, mồm phun ra một búng máu tươi.

Khuynh Thành cũng từ từ quỵ xuống, nhìn Vô Hoan. Trên khuôn mặt không còn sắc thái gì cả, tựa hồ như đã tê dại trước cái chết.

Vô Hoan cố gắng mỉm cười. Gã nói: “Khuynh Thành, nàng còn nhớ hồi nhỏ... có một thằng nhóc đã lừa nàng, bắt nàng nhận lời làm nô lệ cho hắn mới được ăn bánh bao không...?”

Khuynh Thành vụt nhớ lại, nhìn chăm chăm vào mặt Vô Hoan, nàng nghẹn giọng: “Lẽ nào... người đó chính là...”.

Vô Hoan lại cười, lại là thái độ đắc ý trẻ con. Gã nói: “Không sai. Thằng nhóc đáng ghét đó chính là ta”.

Ánh sáng trong đôi mắt Vô Hoan cứ tối dần, rồi bỗng đổ gục đầu về phía trước. Khuynh Thành vội vã ôm lấy đầu Vô Hoan.

Tiếng của Vô Hoan ngày một nhỏ, gã tỏ vẻ thất vọng: “Ta đã nói, nhất định bắt nàng làm nô lệ. Từ nhỏ đã tự nhủ như vậy, ta nhất định sẽ bắt nàng làm người đàn bà của ta... nhưng rồi về sau, ta nghe nói nàng đã trở thành vương phi, ta rất đau buồn... Năm đó ta mười chín tuổi. Ta nổi cáu với phụ vương, nói rằng cả đời này ta sẽ không lấy vợ... Hà hà, ta đã bị phụ vương nhốt cả chục ngày...”.

Máu tuôn như suối từ miệng Vô Hoan. Nước mắt của Khuynh Thành rơi xuống máu của gã, thành những nốt màu hồng nhạt.

“Khuynh Thành. Thực ra ta cũng đã nhìn thấy Vô Cực...”. Khuynh Thành trợn mắt, không dám tin

hai chữ từ miệng Vô Hoan nói ra. “Năm đó, nàng cướp miếng bánh trong tay ta xong, ta liền gặp người đàn bà mà nàng gọi là Mãn Thần... Bà tacho ta xem một cuộn tranh, nói đó là Vô Cực của ta... Nhưng ta nói rằng ta không tin, bởi vì trong Vô Cực của ta nói rằng, cả đời ta không bao giờ có được người đàn bà của ta... Vì vậy, ta muốn chứng minh rằng Vô Cực chỉ nói bừa. Đáng tiếc... ta... ta...”.

Khuynh Thành nhắm mắt.

Đôi mắt Vô Hoan đã không bao giờ tự khép lại được nữa. Gã đã không thể chết một cách an lành. Gã thậm chí còn chưa kịp nói hết những lời muốn nói.

Khuynh Thành ôm lấy Vô Hoan, lòng bỗng trở nên sáng suốt vô cùng. Nàng bỗng hiểu ra, Vô Cực thực sự không thể nào thay đổi được.

Khuynh Thành nhẹ nhàng đặt Vô Hoan xuống đất, quay lại nói với Côn Lôn.

“Côn Lôn, cảm ơn chàng đã cứu ta. Ta nợ chàng rất nhiều. Nhưng ta lại kéo chàng vào trong trận pháp địa ngục này. Bây giờ ta xin cứu chàng thoát ra”.

Côn Lôn thất kinh nhìn nàng, hỏi: “Nàng cứu thế nào?”

Khuynh Thành vụt đưa tay lên, vô vàn sợi tơ trắng óng ánh tuôn về phía Côn Lôn. Trong nháy mắt đã quán lấy Côn Lôn như một cái kén, không sao động cựa được. Kế đó nàng khẽ gập ngón tay, Côn Lôn đã bị kéo về phía nàng bằng một sức mạnh khổng lồ.

Chưa kịp định thần, Côn Lôn đã bị Khuynh Thành lưng đối lưng buộc quán lại làm một.

Côn Lôn bỗng hiểu Khuynh Thành định làm gì, gã gào lên: “Không được, nàng bỏ ta xuống, hãy mau mau bỏ ta xuống!”

Giọng Khuynh Thành vô cảm, không hiểu là tuyệt vọng hay đau đớn, chỉ thấy như mặt nước phẳng lì: “Chàng không được đứng đây. Ta đã nợ chàng quá nhiều, ta muốn trả lại hết cho chàng, ta không thể khiến chàng vì ta mà chết tại đây”.

Dứt lời, nàng liền niệm chú. Hai người được bao bọc trong một quang sáng trắng. Đôi tay nàng giang ra như đôi cánh. Thiên Vũ Y bỗng tỏa sáng rực rỡ đến chói mắt. Thế rồi, nàng bỗng như một cơ lốc xoáy xông thẳng về phía những bức tường sương đen dày đặc.

“Côn Lôn, chàng nhớ kỹ, khi ta đâm vào sương đen, chàng phải chớp lấy thời điểm sương đen nuốt lấy ta, dùng luôn lỗ hồng đó mau chóng thoát ra ngoài!”

Tiếng gió bên tai gào rũ nhưc nhối, cuộn cuộn cuộn cuộn thổi tung những chiếc lông trắng muốt.

“Chàng không được dừng lại vì ta, chàng phải lao thẳng ra phía ngoài, phải ráng sức xông ra!”

Những sợi tơ bạc như càng siết chặt hơn. Côn Lôn vẫn ra sức vùng vẫy, nhưng không may may kết

quả.

“Đây là cơ hội duy nhất! Xin chàng đừng bỏ phí cơ hội sống mà ta đổi bằng cả sinh mạng”.

Côn Lôn rơi lệ. Nỗi đau đớn cuộn cuộn dâng lên, bật ra khỏi hòng thành những tiếng hét lớn:

“Ta không muốn, ta không muốn nàng chết...”.

“Ta van nàng, xin hãy dừng lại”.

“Ta không cần sống! Nếu chết hãy cùng chết!”

“Ta không muốn”.

Tiếng kêu của Côn Lôn xông thẳng lên trời, chấn động cả một vùng hoàng thành.

Thế rồi, bóng tối ập đến bao trùm khắp cơ thể.

Làn sương đen ùn ùn vây bọc lấy gã. Nhưng khóa mắt gã vẫn còn thấy Khuynh Thành đang cố sức điều khiển ánh sáng bảo vệ mình. Một chớp mắt sau đó, gã bỗng thấy lạnh ngắt như vị dìm trong dung dịch sắp đóng băng, một luồng áp lực lớn như muốn đè bẹp người gã, không sao thở được.

Khi dưới chân bắt đầu cảm thấy đau đơn như đang bị vật gì nghiền nát xương thịt, gã bỗng nhìn thấy ánh sáng. Một sức mạnh khủng khiếp đẩy bắn gã bay ra ngoài.

KẾT

Như đột ngột lóe sáng.

Trong khoảnh khắc, thế giới bỗng đêm bị tia sáng rạch một đường. Vết rạch ngày một lớn, ánh sáng từ đó ào ạt tuôn ra, nuốt chửng tất cả bóng tối trên thế gian.

Côn Lôn mở mắt ra.

Không còn sương khói đen dày.

Xung quanh, thành quách lâu đài đã hiện lên trong bóng đêm. Vô số đèn lồng tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Côn Lôn nằm trên đất, khi gã từ từ bò dậy, chỉ thấy giữa trời là vô vàn những chiếc lông vũ trắng muốt đang bay tứ tán khắp nơi như trời đổ tuyết.

Khắp trời, khắp đất đều là những chiếc lông trắng.

Gã giơ tay đón lấy một chiếc, phát hiện thấy vết máu đông lại ở trên đó.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Côn Lôn quay đầu lại, nhìn thấy phía sau mình là Quang Minh.

Đêm đen dài dằng dặc sắp kết thúc.

Nhưng trước khi bình minh kịp đến, mặt trăng và tinh tú đã biến mất, chỉ để lại bóng đêm dày đặc.

Thảng hoặc mới có một cánh chim vội vã vụt qua giữa không trung.

Tiếng kêu khàn khàn vương lại giữa không gian, tựa hồ bị giá lạnh đông cứng, dính chặt lên vòm trời.

Cho đến lúc chết, Quang Minh vẫn không thể tin được Côn Lôn có thể giết hắn.

Hắn không thể tin Côn Lôn lại có thể thi triển phép “Sa Lậu phong ấn”.

Đó là pháp thuật bí ẩn hư truyền bao đời, tương tự như “Tử Địa Chư Thần”.

Nhưng phép này có thể ngưng đọng thời gian. Tất cả đều ngừng lại, chỉ duy nhất người dùng phép có thể dịch chuyển tự do.

Hắn không ngờ trước lúc chết, Vô Hoan đã truyền toàn bộ phép thuật Dịch Động cho Côn Lôn.

Chim bay. Sương khói. Tia sáng. Ánh mắt.

Trong tích tắc tất cả đều dừng lại.

Cả đất trời bỗng chột như đông cứng trong một lớp hồ phách. Tất cả đứng nguyên im lìm.

Cả âm thanh cũng bị đông cứng. Quang Minh nhìn thấy Côn Lôn tiến lại, dưới ánh bình minh như một vị thần. Trong tích tắc hắn mất hết mọi suy nghĩ.

Trong ánh mắt hắn chỉ còn lại cánh tay Côn Lôn đưa về phía mình.

Chậm rãi, nhẹ nhàng, bàn tay đó xuyên vào lồng ngực hắn.

Sau đó, lần dò như đang tìm báu vật, rồi bóp chặt lấy trái tim.

Quang Minh có thể cảm thấy trái tim của mình đang đập thành thịch trên bàn tay Côn Lôn, như một đứa trẻ đầy sức sống.

Một khoảnh khắc sau đó, bỗng một sức mạnh thít chặt. Quang Minh chỉ thấy một vùng tối tăm bao trùm lên khắp mình.

Khoảnh khắc đó, thời gian đã chuyển động trở lại.

Quang Minh mở miệng một cách khó khăn. Hắn nói: “Thì ra Vô Cực không thể thay đổi... ta đã

lắm...”.

Hắn nuốt khan rồi đọc bài thơ ưa thích.

“Thiên hạ phong vân nhập Côn Lôn

Mấy kiếp nhân sinh mấy kiếp trần

Trời hồng trắng bạc sao dời đổi

Nhật trú...”.

Hắn không đọc hết được năm chữ cuối cùng. Năm chữ đó trở thành ước vọng không bao giờ thực hiện được của hắn: “quang minh mẫn cán khôn”.

* *

*

Sân trước hoàng cung, nơi nơi đầy những mảnh thi thể vụn nát.

Đó là hàng ngàn pháp sư bị sương đen nghiền nát. Có cả Vô Hoan, và cả... Khuynh Thành.

Côn Lôn nhìn khắp quang cảnh của địa ngục, thấy hòng khô khóc. Gã nhìn trời đất mênh mang, không biết phải đi về đâu.

Vừa ngẩng đầu lên, gã chợt nhìn thấy giữa ngang trời là một người đàn bà như một dải mây trôi lơ lửng.

Côn Lôn dụi mắt nhìn lại. Người phụ nữ đó thoát chốc đã đứng ngay trước mặt gã.

Bà ta nói: “Ta là Mẫn Thần”.

“Côn Lôn, người có muốn biết tại sao những kẻ kia đều chết không?”

“Có, xin hãy nói”.

“Bởi vì bọn họ đều đã nhìn thấy Vô Cực của mình, nhưng đều không chịu tin, đều muốn thay đổi Vô Cực”.

“Vô Cực là cái gì?”

“Vô Cực... Vô Cực có thể nói là một cái bình, chứa đựng trong đó là vận mệnh. Cũng có thể nói đó là nơi chứa đựng vận mệnh. Theo truyền thuyết người có thể nhìn vào Vô Cực để thấy được những biến đổi của vận mệnh, cũng có thể thông qua Vô Cực để chiêm nghiệm sự biến hóa vô thường của vận mệnh. Nhưng có một điều, Vô Cực chỉ có thể thấy, mà không thể sửa. Ngàn vạn năm qua, vô số người đã rắp tâm làm điều đó, đi viết lại số mệnh của mình”.

“Số mệnh có thể thay đổi không?”

“Ta cũng không biết. Việc này chỉ có thể là người tự mình đi kiếm câu trả lời. Có điều... rất khó, rất khó. Người hãy nhìn bọn họ, tất cả đều chết dưới năng lượng khổng lồ của Vô Cực. Người muốn viết lại tất cả những điều đó hay sao?”

“Tất cả điều đó... có thể thay đổi lại hay sao?”

“Được hay không, còn phải trong vào chính người. Ta chỉ có thể dùng Vô Cực để đưa người quay trở lại lúc mới bắt đầu. Người có bằng lòng không? Bằng lòng đi lại chặng đường đã qua kia? Để thử xem Vô Cực rốt cuộc có thể thay đổi hay không?”

“Được, hãy đem tôi trở về!”

Cuộn Vô Cực bỗng mở ra, hào quang vạn trượng, biến ra một con đường xa tít tận chân trời.

Mãn Thần nhìn theo Côn Lôn đang đi ngược về phía xa của con đường, ánh mắt lộ vẻ buồn bã không lời.

“Tại sao? Ngàn vạn năm qua, con người vốn biết có biết bao điều là bất khả kháng, sao vẫn quyết tâm dẫn mình thử sức?”

Con đường bỗng biến mất. Hình bóng Côn Lôn cũng tan biến phía cuối con đường.

Mãn Thần quay lại, thấy trên trời bỗng tỏa hào quang rực rỡ.

Bà ta cung kính quỳ gối, nói với người đàn ông cao lớn vừa xuất hiện trên cao: “Thiên Đế. Người phạm vừa ra đi tên là Côn Lôn. Đó là người thứ chín trăm chín mươi chín được thấy Vô Cực. Tôi đã cho chín trăm chín mươi chín người nhìn thấy Vô Cực của họ, họ đều muốn tự mình thay đổi điều đó nhưng chưa có một ai thành công”.

Trên trời vọng xuống tiếng nói xa xôi và trầm thấp, lảng đãng âm vang giữa trời và đất. “Tốt lắm, người hãy làm với thêm một người nữa, cho đủ số một nghìn. Người sẽ được trở lại thiên đình. Xem ra Vô Cực là vòng xích mà người phạm không thể thoát ra được”.

Mãn Thần cúi đầu đáp: “Thưa vâng”.

* *

*

Mặt đất rộng lớn bị đốt cháy đen thui.

Khắp nơi là những cành cây cháy sém.

Quạ rĩa thịt hàng ngàn vạn thi thể la liệt. Từng đồng từng đồng xác chết bốc lên mùi hôi thối kinh người.

Gió đem mùi tanh hôi cuốn lên bầu trời ảm đạm đầy mây.

Cái chết khắp đất trời như nuốt sạch mọi tia sáng. Tất thấy mọi vật đều chỉ còn lại những đường viền mờ mờ trong bóng tối.

Cành cây như những cánh tay người đã chết chìa lên, vói về phía trời cao.

Cờ trận đổ rạp. Những tấm khiên phủ dày bụi đất, Gió hú gào giữa trời đất, thổi thành ảo giác ở bên tai.

Một chú bé co mình thu lu dưới một gốc cây.

Chiến tranh đã hủy diệt cả nhà của cậu.

Em gái ba tuổi nằm chết dưới chân cậu, trong tay vẫn cầm miếng bánh bao chưa nỡ ăn. Máu bết trên miếng bánh là máu của mẹ chúng.

Đôi mắt chú bé dờ dẫm tê dại, nhìn thần thờ về một nơi nào đó trên bầu trời, tựa hồ như đang lắng nghe tiếng những vong hồn ra đi giữa những tầng mây.

Chú bỗng dụi dụi mắt, rồi lại dụi dụi mắt, nhìn thấy một người phụ nữ xiêm y tung bay như những cánh hoa sen.

Bà ta cúi mình xuống, nói khẽ vào tai chú: “Con có muốn thay đổi tất cả những điều này hay không? Con có muốn nhìn thấy Vô Cực của mình hay không?”

Như đột ngột lóe sáng.

Trong khoảnh khắc, thế giới bóng đêm bị tia sáng rạch một đường sáng chói.

Vết rạch ngày một lớn, ánh sáng từ đó ào ạt tuôn ra, nuốt chửng tất cả bóng tối trên thế gian.

Từ cành cây chết khô, một cánh quạ đen lao vút lên trời.

- HẾT -

Vô Cực

Quách Kính Minh

Khúc ca bi tráng về cuộc chiến với định mệnh, làm bật nổi niềm kiêu hãnh và sức mạnh tình yêu nơi con người.

Tên sách: *Vô Cực*

Tác giả: Quách Kính Minh

Nhà xuất bản Hội Nhà văn

Trang bìa cuốn "Vô Cực".

Văn chương, đôi khi không nhất thiết phải chuyển tải một tư tưởng lớn lao, một ý nghĩa giáo dục sâu xa nào đó. Viết văn, đôi khi chỉ là cuộc chơi chữ nghĩa, thỏa mãn khao khát được tung ra một ma trận chữ, đáp lại trí tưởng tượng vẫn gào thét trong ta, được bày binh bố trận đội quân hình ảnh tinh nhuệ. Lối viết này tạo nên sức hút mãnh liệt với độc giả trẻ, bởi mỗi tác phẩm thực sự là một cuộc phiêu lưu kỳ thú. *Vô Cực* của Quách Kính Minh là một tác phẩm như thế.

Vô Cực là một không gian kỳ ảo giúp con người thấy trước những suy biến của vận mệnh, từ đó nảy sinh khao khát sửa đổi nó và nhận lấy cái chết như một hậu họa tất yếu. Cuốn tiểu thuyết của Quách Kính Minh kể về hành trình chống lại Vô Cực của ba nhân vật chính. Một đại tướng quân Quang Minh bách chiến bách thắng của Nhật Trú Thành, một Vô Hoan Bắc tướng công của Cực Lạc Cung vang danh thiên hạ với bí kíp Dịch Động Thuật, một Bạch Dực của Thiên Vũ Lâu khiến cả kinh thành điên đảo vì nhan sắc và phép thuật. Thay vì xưng hùng xưng bá hay tranh giành chức mệnh chủ võ lâm, bộ ba nhiều ân oán ấy đối đầu vì ngôi báu. Sau những cuộc tàn sát đẫm máu, sau những mưu ma trước

quỷ, sau những hoán đổi bất ngờ giữa người tốt kẻ xấu..., cả ba đều bị tiêu diệt như Vô Cực đã định đoạt. Câu chuyện kết lại với hình ảnh Côn Lôn, người nô lệ nước Tuyết, kẻ sống sót duy nhất nhờ nỗ lực cuối cùng của Bạch Dực, kiên quyết đi ngược con đường số mệnh, dù biết, mình có thể là người thứ 1.000 chết dưới năng lượng khổng lồ của Vô Cực.

Vô Cực được coi là thể nghiệm mới của Quách Kính Minh trong lĩnh vực tiểu thuyết võ hiệp. Bí kíp của các nhân vật là bùa chú, sức mạnh của họ là những mê trận và giao đấu là cuộc chiến sinh tử để phá vỡ những bùa chú ấy. Bỏ lại đao kiếm, lựa chọn bùa thuật, Quách Kính Minh đã đem đến cho người đọc một ấn tượng độc đáo, vừa lãng đãng ma ảo, vừa huyền hoặc âm u, có khi lại bùng lên dữ dội như một cơn bão lửa. Quách Kính Minh là một trong không nhiều tác giả trẻ mà ngôn từ theo kịp ý tưởng. Trong mỗi hình ảnh, dù lãng mạn, hùng tráng hay bi thương, dù nói về con người hay thiên nhiên, người đọc đều nhận thấy sự dụng công của tác giả để tìm ra lối viết đặc địa nhất. Những trang văn về nhan sắc của Khuynh Thành, về Quỷ Ảnh Thiên Quân trận của Vô Hoan, về Tử Địa Chư Thần của Quang Minh đều là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa trí tưởng tượng bay bổng và một bút lực mãnh liệt.

Vô Cực là tác phẩm đầy rẫy những nhân vật hai mặt, bậc anh hùng đại nghĩa lại hóa kẻ đê tiện tà độc, nhưng không vì thế mà tác phẩm của Quách Kính Minh khiến độc giả lụi tắt niềm tin vào con người. Niềm tin ấy được gửi trọn trong nhân vật Côn Lôn, kẻ duy nhất không màng đến vương quyền, kẻ duy nhất sẵn sàng chết vì Khuynh Thành và cũng là kẻ duy nhất được bậc quốc sắc ấy cứu sống bằng cả tính mạng. Hành trình của Côn Lôn kiên quyết chống lại Vô Cực là khúc ca bi tráng về cuộc chiến giữa con người và định mệnh. Bất hạnh, tai họa, thậm chí cái chết của 999 người đi trước không khiến kẻ sống sót cuối cùng run sợ, bởi hắn là con người và hắn mang trong mình niềm kiêu hãnh của con người: kẻ luôn tin mình có thể thay đổi vận mệnh.

Hoàng Lan

Quách Kính Minh chuyển thể "Vô cực" thành tiểu thuyết

Quách Kính Minh (phải) và đạo diễn Trần Khải Ca (giữa)

TTO - Nhà văn trẻ 22 tuổi Quách Kính Minh đã vượt qua 9 nhà văn trẻ khác để được đạo diễn Trần Khải Ca chọn làm tác giả chuyển thể bộ phim *Vô cực* của ông sang tiểu thuyết.

Để chọn tác giả chuyển thể *Vô cực* thành tác phẩm văn học, một cuộc bình chọn trực tuyến đã được tổ chức với 10 ứng cử viên là các nhà văn trẻ đang được yêu thích nhất tại Trung Quốc. Sau 10 ngày với sự tham gia của hơn 110 ngàn lượt người bình chọn, Quách Kính Minh đã vượt qua các ứng cử viên khác để nhận kịch bản phim từ tay của đạo diễn Trần Khải Ca.

Quách Kính Minh sinh năm 1983, năm nay vẫn đang là sinh viên năm thứ 3 khoa Nghệ thuật điện ảnh và Công nghệ tại Đại học Thượng Hải nhưng đã là nhà văn trẻ được hâm mộ nhất và có tiểu thuyết bán chạy nhất tại Trung Quốc.

Với tiểu thuyết *City of Fatasy* phát hành năm 1993 với hơn 1,5 triệu bản mang về cho anh hơn 1,6 triệu USD, Quách Kính Minh được tạp chí Forbes xếp hạng 93 trong danh sách 100 nhân vật quyền lực nhất trong làng giải trí Trung Quốc.

Sau *City of Fatasy*, Quách Kính Minh tiếp tục duy trì sức viết đáng nể của mình và cho xuất bản một loạt tiểu thuyết best-seller khác như *Relection In Left Hand*, *Time In Right Hand*, *Never-Flowers In Never-Dreams*... Anh còn thành lập công ty xuất bản riêng và cùng tập hợp nhiều nhà văn trẻ khác cho ra mắt serie sách *Island* hiện đang rất được đông đảo người đọc chờ đón.

Nói về động lực viết lách của mình, Quách Kính Minh tâm sự: “Tôi viết chỉ để ghi lại những thay đổi của mình khi trưởng thành. Có thể, cuộc sống tương lai của tôi sẽ chẳng có nhiều biến đổi. Khi ấy tôi sẽ ngừng viết”.

T.MINH (Theo CRI)

Quách Kính Minh - thành tựu của giới trẻ Trung Quốc

Thời gian này, nhà văn họ Quách đang chuẩn bị tung ra “tiểu thuyết âm nhạc” và album mang tên *Puzzle*.

“Tiểu thuyết âm nhạc”- nghe có vẻ khó hiểu, nhưng Quách Kính Minh giải thích, sở dĩ anh viết thể loại tiểu thuyết này, sản phẩm hiếm hoi trên thị trường sách Trung Quốc hiện nay, vì: “Tôi rất thích nghe nhạc và nhiều độc giả nói với tôi rằng, đọc những câu chuyện của tôi khiến họ liên tưởng đến những bản nhạc nhất định. Vì thế, tôi sẽ viết 10 ca khúc để kể một câu chuyện theo cách tường thuật và qua các nhân vật. Sau đó tôi sẽ phát hành một album. Cũng như các tiểu thuyết trước của tôi, tác phẩm này kể về sự trưởng thành của giới trẻ trong thập kỷ 1980, trong khi vẫn nhấn mạnh đến tình bạn và tình yêu”.

Trong tiểu thuyết của mình, Quách Kính Minh đều cố gắng truyền tải những suy nghĩ của anh về con người với cách mô tả giàu cảm xúc. Tiểu thuyết của Quách Kính Minh đã “đánh trúng” thị hiếu của giới trẻ, bộ phận nòng cốt cho tương lai của đất nước nhưng từ lâu đã bị các nhà văn lãng quên. Dù có nhìn nhận được tầm quan trọng đó hay không, nhưng rõ ràng Quách Kính Minh đã cắt cho mình một lát dày trong chiếc bánh vô cùng ngon lành đó. Chủ bút của tạp chí Sprout nhận định: “Hoàn toàn hợp lý khi Quách Kính Minh nổi tiếng đến vậy. Độc giả trẻ đang rất “đói” các chất liệu tinh thần và Quách đã cung cấp cho họ “lương thực” vào đúng thời điểm”.

Hiện Quách Kính Minh không chỉ là nhà văn mà còn là nhà sản xuất, được coi là “bếp trưởng” của văn học trẻ Trung Quốc khi anh là người “cầm trịch” của serie truyện mang tên *Island*, trong đó có 4 cuốn mới xuất bản. Trong serie này, Quách Kính Minh vẫn viết những câu chuyện đã kể, nhưng quan trọng hơn, anh còn gắn kết với nhiều nhà văn trẻ khác bằng việc xuất bản sách cho họ.

“Serie này sẽ tạo nhiều cơ hội hơn cho các nhà văn trẻ tài năng. Theo tôi, Trung Quốc có nhiều nhà văn viết hay hơn tôi nhưng tác phẩm của họ chưa được nhiều người biết tới. Tôi hy vọng *Island* sẽ khiến tên tuổi của họ trở nên gần gũi với độc giả hơn”.

Theo Thể thao và Văn hóa

Quách Kính Minh: Thiên tài hay “Vua đạo văn”

NDVN - Sinh năm 1983 tại Tứ Xuyên, cao 1m55, nặng chưa đầy 40 kí, dáng người gầy gò đầu tóc bù xù, giống hệt nhân vật trong truyện tranh Nhật Bản, Quách Kính Minh là tác gia trẻ tiêu biểu của “Văn học khái niệm mới Trung Quốc”.

Quách Kính Minh

Thành tựu đáng nể

Xuất hiện lần đầu trên văn đàn từ 2003 với tiểu thuyết đầu tay “Ảo thành” gây chấn động, sau đó Quách Kính Minh liên tiếp cho in các cuốn “Bóng tay trái, tuổi tay phải”, “Hoa rơi trong giấc mộng”, “1995-2005, Hạ chí chưa tới”, ... trong đó “Hoa rơi trong giấc mộng” đã bán được tới 2 triệu bản, “Ảo thành” cũng được trên 80 vạn bản...

Đặc biệt “Mê tàng” là sản phẩm “2 in 1” - tiểu thuyết ca nhạc, Quách vừa là nhà sản xuất album vừa là tác giả lời, vừa là ca sĩ. “Mê tàng” được báo chí bình luận: “có ý nghĩa lịch sử thời đại vì đã lần đầu tiên gắn văn học với âm nhạc”.

Quách Kính Minh trở thành “máy in tiền” và con cưng của giới xuất bản. 3 năm liền Quách Kính Minh có tên trong danh sách 100 nhân vật nổi tiếng của “Forbes Trung Quốc”.

Với tài sản 4 triệu tệ, Quách trở thành “Phú ông tác gia trẻ nhất”, “Thiên tài thiếu niên tác gia”, niềm tự hào của giới trẻ Trung Quốc. Đài NHK Nhật đã trao giải “Gương mặt đàn ông xuất sắc nhất châu Á năm 2005” cho Quách (cùng 3 người khác ở Singapore, Hàn Quốc và Ấn Độ).

Quách Kính Minh nhanh chóng trở thành thần tượng của giới trẻ với gương mặt đẹp trai kiểu trẻ

thơ, cặp mắt đen láy, nụ cười rạng rỡ, học bạ đáng nể (vừa học đại học tại Học viện Kỹ thuật Nghệ thuật nghe nhìn Thượng Hải, vừa viết văn, vừa quản lý công ty riêng) và văn phong tài hoa. Có tới hơn một nửa học sinh trung học Trung Quốc đã mua hoặc đọc tác phẩm của Quách.

Xuất hiện ở đâu Quách Kính Minh đều thu hút quanh mình một đám đông các fan trẻ tuổi. Ở thời điểm hiện nay, nếu gõ tên chữ Hán Quách Kính Minh vào trang tìm kiếm “Google”, bạn sẽ nhận được ngay 1,2 triệu kết quả. Điều đó cho thấy mức độ nổi tiếng của anh chàng sinh viên năm thứ tư này.

Thiên tài hay “Vua đạo văn”

Tuy nhiên, không chỉ nổi tiếng với tài văn chương, Quách Kính Minh còn nổi tiếng với tài... đạo văn. Ngay từ khi tác phẩm đầu tay “Ảo thành” xuất hiện trên văn đàn đã có ý kiến nói đọc nó thấy hao hao bộ truyện tranh “Thánh truyện” của Nhật.

Kể đến một vụ việc nghiêm trọng hơn: Sau ba năm tranh chấp, đôi co giữa các bên, ngày 22/5/2006, Toà án cấp cao Bắc Kinh đã ra phán quyết kết luận tiểu thuyết “Hoa rơi trong giấc mộng” của Quách Kính Minh đã “copy” nhiều đoạn trong tác phẩm “Vòng trong vòng ngoài” của cây bút nữ Trang Vũ và buộc Quách phải bồi thường cho nguyên cáo 21 vạn tệ, đình chỉ việc bán “Hoa rơi trong giấc mộng” và công khai xin lỗi trên các phương tiện truyền thông.

Vụ này chưa yên thì từ trung tuần tháng 6 trên mạng đã lại xôn xao vụ Quách Kính Minh “copy” bối cảnh, ý tưởng và tuyến nhân vật của bộ truyện tranh Nhật Bản “NANA” để viết cuốn tiểu thuyết mới nhất “1995 – 2005, Hạ chí chưa tới”...

Nhưng điều đáng bàn ở đây là thái độ của Quách Kính Minh trước những lỗi lầm, sai sót của bản thân.

Sau khi toà án Bắc Kinh ra phán quyết buộc Quách phải bồi thường và xin lỗi Trang Vũ, anh ta một mặt gửi tiền bồi thường, mặt khác công khai bày tỏ: Xuất phát từ sự tôn trọng pháp luật, anh ta sẽ bồi thường và đình chỉ việc bán tác phẩm của mình, nhưng sẽ quyết không xin lỗi: “Ba năm kiện cáo, ba năm báo chí đưa tin, những kẻ ăn theo cũng làm ầm ĩ suốt ba năm. Ba năm ấy tôi đã viết được cuốn tiểu thuyết mới “Hạ chí chưa tới” và in được 7 tập “Đảo”, phát hành tiểu thuyết âm nhạc “Mê tàng”, cải biên được tác phẩm “Vô cực”, duy nhất đã không lãng phí chút tinh lực nào cho vụ kiện vô bổ ấy...”

Tiền bạc và danh tiếng đều không quan trọng, tôi có thể cho. Nhưng tôi sẽ quyết không xin lỗi. Dù chỉ một từ, tôi cũng quyết không vứt bỏ nguyên tắc của mình, quyết không vứt bỏ những nỗi khổ khi sáng tác, vứt bỏ niềm hy vọng của những người vẫn tin yêu vào văn của tôi”. Thái độ của Quách Kính Minh đã gây nên phản ứng rất mạnh trong xã hội và trong giới học thuật.

Ngoại trừ một số fan trẻ tuổi của Quách bày tỏ kiên quyết ủng hộ thần tượng của mình, như: “Chỉ

cần tác phẩm của Quách Kính Minh viết hay thì tôi không cần quan tâm đến nó có liên quan gì đến người khác hay không?"; "Dù thế nào tôi vẫn yêu Quách Kính Minh", "Tôi rất yêu thích Quách Kính Minh và các tác phẩm của anh..."

Tuy sự việc này có làm người ta thất vọng đôi chút, nhưng tôi tin rằng: Bằng tài hoa của mình, anh sẽ có những tác phẩm mới hay hơn. Mãi mãi ủng hộ anh!", "Đừng nên đập chết một nhà văn thế hệ 8X!"... Còn lại dư luận đều mạnh mẽ phê phán thái độ của anh ta.

Tác giả Trang Vũ, người có tác phẩm bị "đạo" kiên quyết: "Cách làm của Quách Kính Minh thật nực cười: "Điều này cho thấy nhân phẩm của anh ta có vấn đề. Tôi sẽ kiên trì bắt anh ta phải xin lỗi. Đối với tôi, lời xin lỗi còn quan trọng hơn việc đền tiền!"

Báo điện tử "Sohu"- văn hóa viết: "Điều bất hạnh của Quách Kính Minh là ở chỗ hành vi đạo văn của anh ta đã bị pháp luật kết luận mà vẫn có những fan nhảy ra bảo vệ, ca ngợi. Hành vi đạo văn tự cổ chí kim thời nào cũng có, nhưng môi trường văn đàn phát triển đến mức công khai ca ngợi hành vi đạo văn như thế thì quả là chưa bao giờ có".

Báo "Thanh niên Trung Quốc": "một người trẻ như Quách Kính Minh mà đối xử với sáng tác, với cuộc sống bằng tâm thái và quan niệm như thế thì quả là không có lợi cho cả việc sáng tác lẫn làm người của anh ta..."

Việc Quách Kính Minh nói có thể "cho" tiền và danh tiếng chứ quyết không xin lỗi dù một từ, là sự coi thường luật pháp và là hành vi vô lại...Hảo hán đại trượng phu phải dám làm dám chịu, mọi người không vì anh phải xin lỗi về việc đã làm sai mà coi thường, rẻ rúng, trái lại sẽ khâm phục dũng khí dám nhận sai lầm của anh.

Nếu phạm sai lầm mà cố chết không chịu nhận sai, lại còn cao giọng "cho" tiền và danh tiếng thì chỉ khiến người ta càng coi thường thêm".

Báo điện tử "Quang minh" cho rằng: "việc Quách Kính Minh từ chối xin lỗi là nỗi nhục của văn đàn Trung Quốc"

Nhà thơ Tượng Tử viết: "Với cả sự luyến tiếc và nổi phẫn khích, tôi muốn nói cho Quách Kính Minh và những người si mê anh ta một cách thái quá rằng: "Hoa rơi trong giấc mộng" không chỉ sao chép "Vòng trong vòng ngoài" mà còn là sự sao chép tồi. Tôi muốn nói thêm "Hoa rơi..." là một cuốn sách xấu, trống rỗng vô vị, bịa đặt gán ghép bừa bãi, tình tiết tản mạn, chả có chút giá trị văn học nào cả".

Nhà văn Cung Tiểu Bình: "Thấy đầy rẫy những chỗ tương đồng, giống nhau như thế, người đọc không có cách nào khác là xấu hổ thay cho Quách Kính Minh".

Địa vị của "Thần tượng" đã lung lay

Ngày 29/5/2006, tức là một tuần sau khi Toà án Bắc Kinh kết luận Quách Kính Minh đạo văn, Nhân dân Nhật báo đã công bố kết quả cuộc điều tra trên mạng mang tên “Chỉ số anh hùng của Quách Kính Minh sau vụ án đạo văn” được mạng “Cường quốc Blog” tiến hành hôm 25/5 đối với các dân mạng trẻ tuổi. Dưới đây là một số thông số:

1. Vụ kiện đã thất bại, địa vị văn học của Quách Kính Minh trong lòng bạn:

- Hạ thấp: 42%. Tăng lên: 30%.
- Hết hứng thú với anh ta, thấy chán chường: 28%.

2. Bạn có cho rằng các nhà văn 8X chỉ thấy lợi trước mắt:

- Có: 50%, không : 25%.
- Chỉ là sự kiện của cá nhân, không phải hiện tượng của cả thế hệ: 25%

Đánh giá về địa vị của lớp nhà văn 8X, sau các cuộc tranh cãi nảy lửa giữa Hàn Hàn với nhà văn lão thành Bạch Hoa và sau vụ án đạo văn của Quách Kính Minh, có 47% cho rằng các nhà văn 8X trong cơn lốc của thị trường đã hám lợi trước mắt mà thiếu sự bình tĩnh và sự kiềm chế.

3. Sau sự kiện đạo văn, hình ảnh của Quách Kính Minh trong lòng bạn:

- Vẫn là đại biểu tiêu biểu của thế hệ nhà văn 8X: 43%
- Là “văn tặc” chuyên ăn cắp tác phẩm người khác: 33%
- Thấy chán, không hứng thú nữa: 24%

Trên các báo, biệt hiệu của Quách Kính Minh đã được đổi từ “Siêu cấp nam sinh” (Chàng trai siêu hạng) thành “Sao cấp nam sinh”. Trong tiếng Hán, chúng phát âm giống nhau, có điều chữ “sao” có nghĩa là “sao chép”.

Thu Thủy

Họ tên: Quách Kính Minh. Ngày sinh: 6/6/1983. Chòm sao Song Tử, Nhóm máu: AB.

Sở thích: điện ảnh, chơi cầu lông, ngủ

Tên trên mạng: Tứ Duy, Tiểu Tứ

Quê quán: Tụ Công, Tứ Xuyên

Bắt đầu viết văn từ khi học lớp 7

Giải thưởng: Giải nhất cuộc thi “Văn học khái niệm mới” lần 3 và 4.

Tính cách: nửa cởi mở, nửa u buồn. Đối với cuộc sống vừa tiêu cực vừa tràn đầy hy vọng. Tin tưởng vào những điều tốt đẹp trong cuộc sống, nhưng vẫn đắm chìm trong tuyệt vọng.

Thích vừa nằm xem phim vừa ngủ và nằm ngửa ngắm bầu trời đầy sao.
Chưa có người yêu. Thích những cô gái đẹp người dầy, mặt nhỏ.

Nhà văn triệu phú trẻ dính nghi án đạo văn mới

TPCN - Theo website của Hội Nhà văn Trung Quốc ngày 25/6 thì nhà văn trẻ Quách Kính Minh - người đang là thần tượng của giới trẻ nước này lại dính vào vụ bê bối mới.

Quách Kính Minh

Trong khi sóng gió của vụ tiểu thuyết “Hoa rơi trong giấc mộng” bị kết án đã “copy” nhiều đoạn trong cuốn “Vòng trong vòng ngoài” của Trang Vũ hãy chưa yên, thì mấy ngày gần đây đã có dư luận tố giác Quách đã ăn cắp ý tưởng và sao chép một cuốn truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản để viết thành tiểu thuyết của mình.

Trên nhiều diễn đàn truyện tranh (Manga) của Trung Quốc đã xuất hiện ý kiến nêu rõ: Trong cuốn tiểu thuyết “1995 – 2005, Hạ chí chưa đến” của Quách Kính Minh xuất bản tháng 2/2005, bối cảnh, lai lịch xuất thân và tính cách của nhân vật chính Ngô Kiến đã được sao chép từ Nana, nhân vật chính trong bộ truyện tranh nổi tiếng “NANA” của nhà văn Nhật Bản Thi-Trì-ái (tên âm Hán).

Trước sự nghi ngờ của các dân mạng, Quách Kính Minh vẫn giữ im lặng. Khi phóng viên liên lạc được với Quách qua điện thoại thì anh ta từ chối trả lời phỏng vấn, cũng từ chối trả lời câu hỏi “đã xem tác phẩm “NANA” hay chưa?”.

Tuy nhiên, có dân mạng phân tích: Quách Kính Minh rất thích các tác phẩm của Lạc Lạc, mà Lạc Lạc thì lại thích nhất là truyện tranh của Thi-Trì-ái nên có lẽ anh ta đã xem “NANA” và cũng rất thích nên đã “mượn” tính cách của các nhân vật trong truyện.

“Bi thương” - tiểu thuyết trưởng thành của Quách Kính Minh

Tác phẩm mới của Quách Kính Minh- tiểu thuyết *Bi thương ngược dòng thành sông* được Nhà xuất bản văn nghệ Trường Giang của Trung Quốc phát hành toàn quốc vào cuối tháng 4, đến nay đã đứng đầu bảng xếp hạng doanh thu.

Quách Kính Minh

Một nhà xuất bản danh tiếng của Nhật Bản cũng quyết định xuất bản “Bi thương” tại Nhật.

Ngày 13-5 vừa qua, nhà xuất bản văn nghệ Trường Giang đã tổ chức hoạt động ký bán sách tại thành phố Bắc Kinh. Trong vòng 3 tiếng, Quách Kính Minh đã ký bán trên 4000 quyển tiểu thuyết này.

Tác giả trẻ này cho biết, đây là tác phẩm được viết sau ba năm im lặng, là bước thay đổi của anh từ văn học thanh xuân sang văn học trưởng thành.

Trong vòng 3 tiếng, Quách Kính Minh đã ký bán trên 4000 quyển tiểu thuyết

Tiểu thuyết mang tên *Bi thương ngược dòng (trở) thành sông* (tên tiếng Anh là *Sorrow's reflux leading (or making) to a river*), bởi nó chính là một bi kịch. Dường như chính cái chết đã cắt đứt dòng chảy của dòng sông. Rất nhiều dòng sông bỗng chốc chảy ngược dòng. Lấy ý tưởng từ đó, Quách Kính Minh đã kể về bi kịch tình yêu của bốn học sinh trung học.

Câu chuyện tình quá bi kịch, nên có độc giả cho rằng Quách Kính Minh đã khuyếch đại mâu thuẫn giữa các học sinh trung học. Quách Kính Minh giải thích: “Bi kịch đây tuyệt nhiên không diễn ra trong thời trung học của tôi, nhưng một vấn đề không thể bỏ qua là, học sinh ngày nay càng ngày càng trở nên thành thực, già dặn; học sinh cấp 2 ngang bằng với học sinh cấp 3 trước đây, học sinh cấp 3 lại ngang bằng với sinh viên ngày trước. Trong quan hệ giao tế lạnh nhạt, họ chỉ biết nghĩ đến mình, tấm lòng cảm kích trong họ ngày càng suy giảm, hận thù và hành động nổi loạn lại ngày càng gia tăng. Khi sự tình phát triển đến cực điểm, thì việc phát sinh bi kịch cũng là điều tất yếu, giống như nước chảy tất sẽ thành mương”.

Một tiểu thuyết thanh xuân tàn khốc

Bìa tiểu thuyết *Bi thương ngược dòng thành sông*

Như lời giới thiệu của Quách Kính Minh, *Bi thương ngược dòng thành sông* không chỉ thể hiện câu chuyện tình tàn khốc, mà còn chạm đến những vấn đề sâu xa khác, “có phần nội dung nói về quan hệ giữa sự tín nhiệm và được tín nhiệm, về cách biểu hiện thân tình và sự mưu tính hại nhau giữa các nữ sinh trung học, cũng như căn nguyên của sự mâu thuẫn...Tình yêu là chủ đề xuyên suốt, nhưng tất cả những gì tác phẩm muốn nói không chỉ là tình yêu. Tôi cảm thấy có thể xem đây là cuốn tiểu thuyết trưởng thành, hoặc là một tiểu thuyết thanh xuân tàn khốc”.

Quách Kính Minh cho rằng, mỗi cuốn tiểu thuyết đều biểu hiện tâm trạng và suy nghĩ hiện tại của anh. Mỗi độ tuổi một lối tư duy. Trước đây, anh viết về đề tài trường học và đặt bản thân mình vào trong đây; nay anh đã trở thành người “ngoài cuộc”, nên anh có cái nhìn khách quan hơn, phóng khoáng hơn. Anh nói: “Tôi hy vọng thông qua cuốn tiểu thuyết này, học sinh trung học hiểu được thế nào là nuôi dưỡng tuổi thanh xuân và quý trọng sinh mệnh của chính mình. Thời gian đi học tôi cũng thường cảm thấy buồn, thấy mình rất bất hạnh, nhưng nếu đã xem qua câu chuyện bi kịch này, bạn sẽ biết thực ra mình vẫn còn may mắn, bởi có rất nhiều người thật sự bất hạnh hơn”.

Giống như những tác phẩm trước đây của Quách Kính Minh, *Bi thương ngược dòng thành sông* sử dụng ngôn ngữ tinh tế, cảm tính và uyển chuyển. Nhưng khác ở chỗ, nó là một tiểu thuyết đúng

nghĩa, vận dụng ngôn ngữ thi hóa với ngữ điệu lúc cao trào lúc ôn hòa, ngữ cảm giàu tiết tấu và có tính đột phá mạnh.

Dao và kim trong tiểu thuyết của Quách Kính Minh

Có độc giả cho rằng, các tác phẩm trước đây của Quách Kính Minh như *Vương quốc ảo*, *Tay trái bóng hình*, *tay phải tháng năm...* phần lớn tràn ngập bầu không khí tối tăm, mềm mại, ủy mị, thỉnh thoảng chen vào những tình tiết trong sáng. Tiểu thuyết mới *Bi thương ngược dòng thành sông* bỗng chốc kéo người ta vào sự u buồn, ngọt ngào và đầy thương cảm đến không lối thoát. Sự thay đổi phong cách này khiến những ai đã quen với những tác phẩm trước đây của anh khó tiếp nhận ngay.

Về sự thay đổi phong cách, Quách Kính Minh giải thích: “Tiểu thuyết này tập trung tất cả những gì tôi sở hữu, tâm trạng và lối suy nghĩ tiêu cực đều được phơi bày. Cảm giác mà nó mang lại cho bạn không hẳn sẽ làm bạn khóc, nhưng chắc chắn rằng bạn thấy tâm trạng mình bị kìm nén, không sao giải tỏa. Đó cũng chính là tâm trạng của tôi khi sáng tác”.

Sau ba năm im lặng, anh hy vọng độc giả có thể nhận ra sự thay đổi của anh trong cuốn tiểu thuyết mới này. “Những tiểu thuyết trước đây mang lại cho bạn cảm giác như bị dao cứa mạnh vào da, nỗi đau đến thật đột nhiên. Nhưng *Bi thương ngược dòng thành sông* mang lại nỗi đau như cây kim không ngừng xoáy vào da, cho đến khi cắm sâu vào thần kinh của bạn”.

24ThoiSu (Theo Tuổi Trẻ/ wenxue.tom.com)

Nhà văn 8X Trung Quốc - thế hệ vàng xỉn màu

Tường Phương Chu sinh năm 1989 và xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tay "Rainbow Rider" (Người cưỡi cầu vồng) từ năm ngoái. Trong một cuộc phỏng vấn, tác giả trẻ này cho biết, cô không thích bị gọi là nhà văn 8X bởi đó là một "cái mác đáng hổ thẹn".

Ảnh: Thế hệ nhà văn 8X Trung Quốc: Hàn Hàn, Teddy Carey, An Ý Như và Quách Kính Minh (trái - phải, trên - dưới).

Khái niệm “nhà văn thế hệ 80” - 8X là một cụm từ được sử dụng thường xuyên trong tiếng Trung, dùng để chỉ một thế hệ nhà văn tân binh sinh ra trong những năm 1980 - tác giả của khá nhiều tác phẩm có giá trị trong những năm gần đây. Tuy nhiên, thế hệ này đang phải gánh chịu sự chỉ trích mạnh mẽ của các nhà văn tiền bối, một phần vì thành công đến với họ quá nhanh chóng, chỉ sau một đêm tỉnh giấc, họ đã có cả tiền tài lẫn danh vọng. Kịch liệt phản đối mọi nghi ngờ cho rằng, nguyên nhân của các đợt công kích này xuất phát từ sự ghen tỵ, các bậc lão làng buộc tội thế hệ trẻ đang sản sinh ra những tác phẩm văn chương kém chất lượng để kiếm chác. Tình hình ngày càng trở nên xấu đi khi trên thị trường xuất hiện không ít tác giả ăn theo.

Quách Kính Minh là một ví dụ điển hình. Năm ngoái, anh bị phát hiện đạo văn tác phẩm của người khác và vi phạm bản quyền. Nhưng sau khi bị yêu cầu bồi thường 200.000 NDT, Quách vẫn cứng đầu không chịu xin lỗi và công khai thừa nhận hành vi “ăn cắp” của mình. Điều này khiến cho dư luận vô cùng bất bình. Nhưng không vì tiếng xấu ấy mà Quách vĩnh viễn không ngóc đầu lên được, tác giả 24 tuổi này tiếp tục ra mắt *Top Novel* (Tiểu thuyết hàng đầu) – tạp chí văn học hàng tháng – từ tháng 11 năm ngoái.

Năm 2006, An Ý Như – một tác giả 8X khác cũng dính vào sự cố đạo văn. Vụ việc được một tờ báo ở Bắc Kinh phát giác. An từng xuất bản 3 cuốn sách phân tích thơ cổ Trung Quốc. Nhưng cô bị phát hiện ăn cắp tác phẩm của một giáo viên ở tỉnh Sơn Đông – người đã tung lên mạng và blog rất nhiều bài tiểu luận về thơ ca Trung Quốc cổ.

Hàn Hàn, một trong những nhà văn hàng đầu Trung Quốc đã tiêu thụ được hàng triệu bản sách cũng không muốn bị dán nhãn “nhà văn 8X”. Cùng quan điểm như Trương Duyệt Nhiên, Hàn Hàn cho rằng, thật lố bịch khi đi xếp loại nhà văn dựa vào ngày tháng năm sinh của họ.

Năm 2004, Trung Quốc có khoảng 1.000 nhà văn 8X xuất bản tác phẩm, 100 người trong số họ ít nhiều giành được những thành công nhất định. Đến nay, chỉ 10 nhà văn còn trụ lại.

Nguyên nhân của sự thoái trào này là gì?

Năm ngoái, nhật báo Nam Kinh đã tiến hành khảo sát về hiện tượng này. Kết quả cho thấy, 90% số nhà văn bỏ nghề viết. 70% viết ít đi để cộng tác với các nhà xuất bản hoặc đi viết thuê với thu nhập 1.000-2.000 tệ mỗi tháng (130-250 USD). Một nhân viên Nhà xuất bản Văn học và Nghệ thuật Hồ Nam thừa nhận, nếu thị trường không o bế các tác giả 8X, giới xuất bản sẽ chẳng để mắt đến họ làm gì.

Và cái vòng luẩn quẩn khởi phát từ đó. Thiếu sự hậu thuẫn và tung hô của các nhà xuất bản, độc

giả không còn mấy quan tâm tới các nhà văn trẻ, ngay cả với những người đã vô cùng nổi danh. Tại Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ 7 của Hội nhà văn Trung Quốc diễn ra vào tháng 11/2006, không một nhà văn 8X nào được mời.

"Tôi không quan tâm đến những hội đoàn chính thức của các nhà văn. Tôi cũng chẳng để tâm xem các bậc tiền bối có chấp nhận mình hay không. Thái hình thức chủ nghĩa của họ không khiến tôi e ngại. Tôi chỉ dùng ngôn ngữ để ghi lại cuộc đời mình và tìm đến những độc giả có thể hiểu và sẻ chia. Mỗi loại hình văn học có một đối tượng độc giả riêng", Teddy Carey, một nhà văn mới 24, nói.

Anh xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tay *Những chàng trai cừ khôi* năm 2005 và sắp sửa ra mắt cuốn thứ hai.

Thái độ bất cần này không chỉ có ở Teddy Carey. Hàn Hàn là một ví dụ điển hình khác. Khi nhà phê bình nổi tiếng Trung Quốc Bách Hoa viết lên blog những bài phê bình không mấy thiện chí về Hàn Hàn và những nhà văn cùng thế hệ với anh, Hàn đã lập tức phản đòn. Hàn Hàn tung ra một loạt bài viết gay gắt và có phần tục tĩu, gọi nền văn học cũ Trung Quốc là "vô nghĩa và thối nát". Anh còn khẳng định, các nhà văn lớn tuổi đang cản đường thế hệ trẻ. Cuộc tranh luận tiếp diễn và nổ ra ngày càng lớn khi có thêm nhiều thủ lĩnh trẻ nổi tiếng từ các lĩnh vực khác như điện ảnh, âm nhạc nhảy vào cuộc. Và sự kiện gây chấn động đó từng được coi là một hiện tượng nổi bật trong đời sống văn hóa Trung Quốc năm qua.

Cuối cùng, Bách Hoa phải đóng cửa blog vĩnh viễn. Hàn Hàn thắng và được coi là một anh hùng vì đã dám đứng lên chống lại cái cũ, cái truyền thống và những quyền lực đã ổn định. Nhưng mĩ mai thay, sau khi được "xung hù", Hàn cũng lạnh lùng luôn với văn chương. Anh trở thành một tay đua xe bán chuyên nghiệp. Anh còn tập tọng làm ca sĩ và thiết kế blog ngoài giờ.

Nguyên nhân dẫn đến những lộn xộn liên quan đến văn đàn 8X có phần trách nhiệm của các nhà xuất bản. Họ đã tung hô rầm rộ các nhà văn trẻ, khiến họ ảo tưởng về sự nghiệp, phóng đại giá trị của một trào lưu văn học dù thực tế, những tác phẩm có giá trị xuất hiện không nhiều.

Lưu An, nhà phê bình văn học, biên tập viên New Star (Ngôi sao mới) tỏ ra bi quan về tương lai của nền văn học: "Hiện nay, thị trường sách chỉ quan tâm đến những hiệu quả trước mắt chứ không coi trọng hiệu quả dài lâu. Các nhà xuất bản "xun xoe" độc giả bằng cách chạy theo thị hiếu tầm thường còn chất lượng sách, nhìn chung, đang suy giảm. Ngày trước, một cuốn sách cần mất đến 1 năm để biên tập, in, nhưng bây giờ, nhiều cuốn được "để non" sau chỉ một hoặc hai tháng. Đó là một việc làm ngu ngốc".

"Trong số 200.000 đầu sách xuất bản mỗi năm, chỉ có khoảng 1-5% có chất lượng tốt. Độc giả phải tự mình tìm ra những tác phẩm có giá trị", cô nói thêm.

Trương Duyệt Nhiên là nhà văn đầu tiên thuộc thế hệ 8X tự phản tỉnh chính mình: “Trước khi hiểu ra mọi chuyện, tôi đã được coi là một ‘ngôi sao’. Tất cả những tác phẩm trước đây của tôi được dẫn dắt bởi những lời giới thiệu phô trương và ồn ã. Rất nhiều nhà văn thuộc thế hệ tôi đã lên sẵn kế hoạch lăng xê, quảng bá mà không thêm quan tâm đến hậu quả... Liệu có ai trong số chúng tôi nhận ra rằng, con đường này sẽ chẳng bao giờ dẫn chúng tôi đến với văn học đích thực. Chúng tôi là công cụ thương mại cho một số người khai thác để kiếm tiền. Chúng tôi đang trở thành vật giải trí để báo chí và các nhà phê bình chọc ngoáy. Cuối cùng, chắc chắn chúng tôi tự dẫn mình đến chỗ tự sát: tiếp tục để ra những thứ vô nghĩa được vinh danh; tham dự rất nhiều trò chơi, nhưng không có trò nào liên quan đến văn chương đích thực”.

Còn An Ý Như, dù đã tan nát trong tai tiếng, vẫn tiếp tục bảo vệ các nhà văn 8X. Trong một cuộc phỏng vấn đầu năm nay, cô nói: “Báo chí không nói tốt về thế hệ 8X, nhưng nói chung, họ cũng không làm gì quá xúc phạm. Những gì các nhà văn trẻ viết ra có thể không mẫu mực nhưng độc giả trẻ yêu thích. Thế thì còn tốt hơn là để bọn trẻ hút thuốc, uống rượu và la cà quanh các quán bar”.

Đâu là tương lai của các nhà văn thế hệ 8X?

Một số ý kiến cho rằng, đội ngũ này sẽ vẫn tiếp tục lớn mạnh, nếu không, họ sẽ nhanh chóng bị thay thế bởi một vụ mùa mới thế hệ 9X. Bằng chứng là cậu bé 13 tuổi người Thành Đô, Tang Chao, đã xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tay vào năm ngoái, trở thành hội viên trẻ nhất của Hội nhà văn Tứ Xuyên.

Trong quan niệm của phương Tây, cụm từ 8X không có mấy ý nghĩa. Khác với ở Trung Quốc, văn nghệ sĩ phương Tây được đánh giá bởi tài năng và tầm ảnh hưởng chứ không bởi tuổi tác hay thế hệ. Ở cả hai bờ Đại Tây Dương, những nhà văn trẻ như Zadie Smith và Christopher Paolini cũng dành được sự chú ý của dư luận nhưng với những nguyên nhân khác.

Paolini, 23 tuổi, đang viết cuốn cuối cùng trong bộ ba *Inheritance*. Cuốn đầu tiên, *Eragon* đã được dựng thành bộ phim cùng tên với sự tham gia của Edward Speelers và Jeremy Irons. Paolini xuất bản cuốn *Eragon* khi mới 19 tuổi. Tuy thành công này đến khi Paolini còn rất trẻ nhưng các nhà phê bình và độc giả phương Tây không lăm lăm cầm một ngọn roi trong quá trình thưởng thức tác phẩm của anh. Và giới xuất bản cũng không tung hô một cách thái quá.

Còn tại Anh, Zadie Smith lần lượt ẵm hết giải thưởng này đến giải thưởng khác. Sinh năm 1975, cô đã được coi là một đại diện không thể thiếu của thế hệ các nhà văn trẻ ở nước này.

Mang trong mình dòng máu Jamaica và Anh, Smith mang đến những trang viết thể hiện một nước Anh đa văn hoá và đầy sức sống mới. Cô được nhiều nhà phê bình đánh giá là một cây bút quan trọng của văn đàn Anh hiện nay.

So sánh vị thế của các nhà văn trẻ Trung Quốc và những đồng nghiệp của họ ở phương Tây, có thể

rút ra vài điểm cơ bản. Rõ ràng là lượng sách phát hành ồ ạt tại Trung Quốc khiến việc đãi gao từ đồng trầu càng đặc biệt khó khăn.

Vì vậy, những nhà văn 8X chỉ có chút tài mọn ở Trung Quốc hoặc phải cố gắng gấp đôi để tự lăng xê, quảng cáo mình, hoặc trông chờ vào vận may tìm được một nhà xuất bản bao thầu cho tất cả những công việc bếp núc đó. Trong khi, với các nhà văn chưa nổi ở phương Tây, để bản thảo của mình lọt vào kế hoạch in ấn của một nhà xuất bản nào đó, họ phải chứng minh được tác phẩm của mình ưu tú hơn vô số những sản phẩm khác.

Kết luận thích hợp nhất cho bài viết này có lẽ là câu nói của nhà văn Jules Renard: “Viết văn là một nghề mà ở đó, bạn phải liên tục chứng minh được tài năng thiên bẩm của mình trước những kẻ không sở hữu được tài năng đó”.

Nguồn: china / eVăn

Cuộc chiến của định mệnh và tình yêu trong 'Vô cực'

Cô bé Khuynh Thành tình nguyện đánh đổi tình yêu chân thật lấy cuộc sống vinh hoa phú quý. Khi đã trở thành Vương phi, mỹ nhân khuynh quốc này gây ra một cuộc chiến tranh khốc liệt giữa ba người đàn ông, đại diện của ba tầng lớp trong xã hội.

Poster phim Vô Cực. (China Film)

Sau chiến tranh, Khuynh Thành (do Trương Bá Chi đóng) lấy đồ ăn từ trên người một tù thi, nhưng lại bị một đứa trẻ khác cướp mất. Cô vờ chấp nhận làm nô lệ của cậu bé đó, rồi ra tay đánh trả để đòi lại thức ăn. Câu chuyện này nhanh chóng biến mất khỏi trí nhớ của Khuynh Thành, nhưng để lại mối hận sâu sắc trong lòng nạn nhân của cô.

Chật vật lắm mới kiếm được thức ăn, nhưng Khuynh Thành lại lỡ tay đánh rơi xuống nước. Cô ôm mặt khóc trong tuyệt vọng. Mãn Thần, sứ giả của vận mệnh hiện ra, đưa cho cô đồ ăn và đồ dành: “Con có thể có mọi vinh hoa phú quý trong đời, với điều kiện không bao giờ chấp nhận tình yêu chân thật từ người khác”. Khuynh Thành sẵn sàng thề nguyện, vì với cô, tình yêu nào có đáng gì.

Hai mươi năm sau, Khuynh Thành trở thành Vương phi xinh đẹp tuyệt trần, đúng như tên gọi của nàng. Nàng sống không tình yêu, không cả tình người, chỉ là món đồ chơi trong tay nhà vua. Nhưng số mệnh đã lên tiếng. Bắc Công tước Vô Hoan (Tạ Đình Phong) đem quân đến uy hiếp kinh thành, nhằm giành giật ngôi báu và cướp Vương phi Khuynh Thành, trả mối nhục khi còn thơ bé.

Trong khi đó, tài chạy nhanh như gió của chàng nô lệ Côn Luân (Jang Dong Gun) đã giúp Tướng quân Quang Minh (Hiroyuki Sanada) chiến thắng trong một cuộc chiến tàn khốc với quân thù. Côn Luân lãnh sứ mệnh giải cứu triều đình. Anh về kinh thành, khoác trên mình chiếc áo giáp đỏ thắm của Quang Minh. Sự xuất hiện của anh làm thay đổi cuộc đời của Khuynh Thành. Liệu nàng có xóa bỏ lời nguyện để đón nhận tình yêu của Côn Luân?

Tạ Đình Phong trong vai Vô Hoan (ảnh do hãng Thiên Ngân cung cấp).

Trong bộ phim về cuộc chiến giữa định mệnh và tình yêu, đạo diễn Trần Khải Ca đưa khán giả vào một thế giới viễn tưởng, nơi có những phép thuật kỳ bí. Cảnh sắc và con người đều khoác lên mình những sắc màu rực rỡ, sống động và hiện lên tuyệt mỹ trong từng thước phim.

Vô cực được coi là "Chúa tể của chiếc nhẫn" phương Đông, một bộ phim không xác định rõ niên đại, vẽ nên khát vọng tình yêu của một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Trong đó, nổi bật lên nhân cách cao quý của nô lệ Côn Luân, lòng thù hận của Vô Hoan và gieo vào lòng khán giả tư duy về Mãn Thần, vị thần của định mệnh nằm trong tâm linh mỗi người.

Vô Cực gây ấn tượng tại Cannes

Jang Dong Gun và Trương Bá Chi trong phim

TTO - Bộ phim *Vô cực* (*The Promise*) của đạo diễn Trần Khải Ca mặc dù chỉ chiếu giới thiệu 12 phút tại LHP Cannes nhưng đã gây ấn tượng khá mạnh mẽ với các nhà phát hành phim trên thế giới.

Phim đã lập tức được Weinstein Company và IDG New Media mua bản quyền phát hành tại Mỹ, Anh và Úc.

Vô Cực được xem là bộ phim có kinh phí lớn nhất Trung Quốc (khoảng 35 triệu USD) với dàn diễn viên nổi tiếng khắp châu Á như Jang Dong Gun (Hàn Quốc), Hiroyuki Sanada (Nhật Bản), Trương Bá Chi, Tạ Đình Phong (Trung Quốc), Lưu Diệp (Trung Quốc).

Trần Khải Ca đã mất hơn hai năm để thực hiện *Vô Cực*, trong đó có một năm để hoàn thành kịch bản. Mọi thông tin, hình ảnh về phim đều được giữ kín, mãi đến ngày 20-4 ông mới tiết lộ đôi chút về nội dung phim trên tờ *Thanh niên Bắc Kinh*.

Đạo diễn Trần Khải Ca (bìa phải) và các diễn viên chính của *Vô cực* tại Cannes

Nhân vật trung tâm của phim là nàng ái phi cực kỳ xinh đẹp (do Trương Bá Chi đóng). Được đức vua sủng ái, nàng sống một cuộc sống cực kỳ sung sướng trong nhung lụa nhưng không hề có hạnh phúc. Cho đến khi gặp được một tên nô lệ (Jang Dong Gun đóng), nàng mới thật sự cảm nhận được tình yêu thật sự. Họ bắt đầu cuộc trốn chạy để bảo vệ tình yêu của mình. Ngoài ra, Trần Khải Ca còn tiết lộ thêm, những nhân vật chính khác của phim là một vị công tước (Tạ Đình Phong đóng), một viên tướng (Sanada đóng) và một thích khách (Lưu Diệp đóng).

Ngoài phần hình ảnh do Peter Pau (quay phim chính của phim *Ngoạ hổ tàng long*) đảm nhận, *Vô Cực* còn sẽ khiến khán giả “đã mắt” với gần 1.400 cảnh có sử dụng kỹ xảo. “Tôi muốn thực hiện những cảnh quay mà khán giả chưa từng được xem trước đó, không chỉ là kỹ xảo mà còn ở những màn hành động và câu chuyện tình yêu trong phim. Tôi không sử dụng kỹ xảo chỉ để thoả mãn phần nhìn mà để giúp câu chuyện đi vào lòng khán giả một cách ấn tượng hơn” - Trần Khải Ca cho biết.

Vô Cực sẽ chính thức ra mắt khán giả châu Á vào tháng 12 tới.

THẾ MINH (Theo KFCC)

Hong Kong: *Vô Cực* là 1 trong 4 phim gây thất vọng nhất năm

TTO - Khán giả Hong Kong vừa bình chọn 6 bộ phim hay nhất và 4 bộ phim gây thất vọng nhất của năm 2005. Điều bất ngờ là danh sách 4 bộ phim gây thất vọng nhất đều là những bộ phim lớn của năm, trong đó có phim *Vô Cực* của đạo diễn Trần Khải Ca.

Ngoài *Vô Cực*, 3 phim còn lại là *Thất kiếm* của đạo diễn Từ Khắc, *A Tẩu truyền kỳ* của đạo diễn Hoàng Tinh Phủ và *Trường hận ca* của đạo diễn Quan Cẩm Bằng. Khán giả cũng đưa ra lý do khiến họ chọn những bộ phim này là phim gây thất vọng nhất.

Vô cực bị phê bình về việc đạo diễn Trần Khải Ca đã lạm dụng quá nhiều kỹ xảo, khiến bộ phim thiếu đi tính chân thật. Ngoài ra, tính cách nhân vật cũng không được xây dựng rõ ràng và đồng nhất.

Phim *Thất kiếm* của đạo diễn Từ Khắc thì khiến khán giả không thể hiểu rõ được nội dung và tính cách nhân vật do bị phim bị cắt ngắn quá mức từ hơn 240 phút thành 120 phút khi chiếu rạp.

Còn điều đáng thất vọng nhất của phim *Trường Hận Ca* do đạo diễn Quan Cẩm Bằng thực hiện chính là vai chính do Trịnh Tú Văn đảm nhận. Nhiều khán giả cho rằng đạo diễn Quan đã sai lầm khi chọn cô vào vai diễn này.

Với phim *A Tẩu truyền kỳ*, đạo diễn Hoàng Tinh Phủ bị phê bình khi chọn một kịch bản quá yếu. Ông cũng hoàn toàn thất bại trong vai trò đạo diễn khi chuyện phim quá rời rạc và thiếu hấp dẫn, dù trong tay ông là dàn diễn viên chính toàn ngôi sao như Lâm Gia Hân, Nhậm Đạt Hoa, Tăng Chí Vỹ, Huỳnh Thu Sanh, Phương Trung Tín, Nguyên Hoa và Lưu Diệp.

Ngoài ra, khán giả Hong Kong cũng bình chọn 6 bộ phim hay nhất của năm 2005 là *Xã hội đen* (đạo diễn Đỗ Kỳ Phong), *Nếu như yêu* (đạo diễn Trần Khả Tân), *Initial D* (đạo diễn Lưu Vỹ Cường- Mạch Triệu Huy), *2 Young* (đạo diễn Nhĩ Đông Thăng), *Tuổi thơ diệu kỳ* (đạo diễn Trần Đức Sâm) và *Sát phá lang* (đạo diễn Diệp Vỹ Tín).

THẾ MINH (Theo Beijing Time)

Trương Bá Chi kể chuyện làm phim ‘Vô cực’

Người đẹp của màn ảnh Hong Kong hy vọng bộ phim "The Promise" của đạo diễn Trần Khải Ca sẽ giành thắng lợi khi tranh tài tại **giải Oscar**. Đây cũng là cơ hội để điện ảnh Trung Quốc "khoe sắc" với thế giới.

Trương Bá Chi trong phim Vô cực.

Trương Bá Chi nói: “Tôi cảm thấy rất tự hào khi nhiều đạo diễn, diễn viên và phóng viên nước ngoài khen ngợi *Vô cực*, khi bộ phim này được chiếu tại LHP Cannes hồi tháng 5. Họ nghĩ đây là bộ phim hay nhất của Trung Quốc”. Trong phim, Trương Bá Chi đóng vai công chúa Khuynh Thành, người dành trái tim cho chàng nô lệ Kunlun (do tài tử Hàn Quốc Jang Dong Gun thủ vai). Tạ Đình Phong, người yêu cũ của cô, nhận vai Bắc Vương gia.

“Công chúa Khuynh Thành” cho biết, cô không phấn đấu để giành giải thưởng với vai diễn trong *Vô cực*. Cô nói: “Trong quá trình đóng phim, mọi người đều phải tuân theo thời gian biểu hà khắc. Nếu có giải thưởng, đó phải là phần thưởng dành cho cả đoàn làm phim. Tôi hy vọng, việc xuất hiện ở giải Oscar sẽ khiến người Mỹ và khán giả các nước khác hiểu rằng, phim của các đạo diễn Trung Quốc hay không kém gì các tác phẩm Hollywood”.

Poster phim *Vô cực*.

Vô cực là phim võ thuật về thế giới ngầm của Trung Hoa cổ đại, nhưng theo Trương Bá Chi, câu chuyện lại không có vẻ gì “cổ lỗ sĩ” và cũng không hẳn là phim võ thuật. Cô kể: “Trong quá trình quay, tôi có hỏi đạo diễn rằng, có phải chúng ta đang đóng một bộ phim về tương lai chứ không phải quá khứ, Trần Khải Ca đã cười và gật đầu”.

Để giúp khán giả giải toả những băn khoăn về tên phim, nữ diễn viên này giải thích: “Tôi nghĩ *Vô cực* có nghĩa là tình yêu. Đó là tình yêu vô biên, vô hình và bất khả tiên đoán. Tình yêu cũng là lời hẹn ước”. Trương Bá Chi còn tiết lộ, cô học được nhiều, nhất là các kỹ năng giao tiếp, từ tài tử quá cố Trương Quốc Vinh. Diễn viên này đã vang danh toàn cầu nhờ vai diễn trong phim *Bá vương biệt cơ*.

Việc "bồ cữ" Tạ Đình Phong cũng góp mặt trong bộ phim này không làm Trương Bá Chi bối rối. Cô tuyên bố: “Mối tình của chúng tôi đã kết thúc lâu rồi. Chúng tôi vẫn là bạn bè nên không cảm thấy khó chịu khi đóng phim chung. Đình Phong là một diễn viên tuyệt vời. Tôi nghĩ anh ấy rất giống Trương Quốc Vinh”.

Mai Trần (theo *Xinhua*)